

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Wies

TYGODNIK SPOŁECZNO-LITERACKI

Rok VI

Łódź, 8 maja 1949 r.

Nr 19 (198)

W NUMERZE

między innymi:

B. Suchodolski — Podstawy wychowania w oświeceniu pedagogiki radzieckiej.
 W. Jazdzynski — Ochrona pracującego człowieka.
 P. Jamali, L. Lorek — wiersze.
 A. Kamińska — Trylogia wiejska Stanisława Piętaka.
 J. Bałuszis — Pieją koguty (fragment dramatu).
 S. Babajewski — Jak Prochor zostaje elektrykiem (fragment powieści).
 J. Miller — „Anna Proletariuszka”.
 A. Lempicka — Książki K.U.K.
 J. Pogan — Spotkania klasowe.
 J. Pamianowski — Przyczynek do przekładów A. Czechowa.
 J. Waleńczyk — Życie literackie Białorusi.
 P. Czyżewa, W. Błachut, J. Grabowicz — uwagi.

Konstanty Grzybowski

Młodzież robotniczo-chłopska na wyższych uczelniach

(Doświadczenia i wnioski)

Mamy za sobą pierwsze dwa lata, w których przyjmowano studentów na wyższe uczelnie według nowych kryteriów. Sprawdzianem tych kryteriów stały się egzaminy wstępne, zasada przyjmowania — pochodzenie społeczne kandydatów i ich, mające się ujawnić przy egzaminach wstępnych, nastawienie wobec przemian społeczno-gospodarczych i politycznych. W rezultacie otrzymaliśmy na dwóch najniższych latach studiów znaczne zwiększenie odsetka młodzieży pochodzenia robotniczo-chłopskiego, znaczne zwiększenie młodzieży aktywnej społecznie (wskazuje na to choćby fakt, iż wśród członków ZAMP przeważają studenci dwóch niższych lat). Równocześnie otrzymaliśmy przy egzaminach wstępnych pewne dane co do przygotowania młodzieży robotniczej i chłopskiej do studiów wyższych, po upływie roku pewne dane co do proporcji młodzieży z tych klas społecznych, która rzeczywiście studiuje — zwłaszcza na wydziałach, na których istnieje system egzaminów rocznych. Obecnie, gdy w Ministerstwie Oświaty opracowuje się projekt rewizji przepisów o egzaminach wstępnych, wydaje się pożyteczne wyciągnąć pewnych wniosków z dotychczasowych doświadczeń, choćby — jak poniżej — były oparte przede wszystkim na obserwacji tylko jednego uniwersytetu, w dużym stopniu tylko z jednego wydziału (wydziału prawa U. J.).

1. Wyniki egzaminów wstępnych okazały moim zdaniem, iż nie ma żadnej różnicy w poziomie przygotowania, opanowania materiału, w poziomie inteligencji między kandydatami pochodzącymi z klasy robotniczej a pochodzącymi z inteligencji pracującej. Nie istnieje już zasadniczo żaden „dyktans kulturalny” między maturzystami z tych klas. Szybkość orientacji, umiejętność operowania posiadanymi wiadomościami, umiejętność ścisłego ujmowania i ścisłego formułowania własnych poglądów jest tu i tam na takim samym poziomie, wyniki egzaminów wstępnych są tu i tam takie same.

Inaczej — i gorzej — co do młodzieży pochodzenia chłopskiego. Nie należy ukrywać tego faktu, że maturzyści pochodzenia chłopskiego są przeciętnie gorzej przygotowani do studiów wyższych. Upatrywanie w tym zjawisku jakichś innych, „rasowych” cech chłopcy byłoby oczywiście nonsensem — wystarczy wskazać na fakt, że syn robotniczy jest najczęściej wnukiem chłopskim. Już to wskazuje, że przyczyna gorszego przygotowania młodzieży chłopskiej są wpływy środowiska — i na tej drodze należy szukać środków zaradczych.

Pierwszym — i zasadniczym, a łatwiejszym równocześnie do usunięcia czynnikiem wydaje się być niski poziom tych szkół średnich, z których wychodzi przeważnie część młodzieży chłopskiej. Są to przeważnie szkoły średnie prowincjonalne, o gorszych siałach nauczycielskich, o gorszych i gorzej zaopatrzonych bibliotekach, nieraz tworzone dopiero po r. 1944, a więc zaczynające zupełnie od nowa. Przyczyna złego przygotowania leży nie w uczniu, lecz w szkole. To zaś stawia komisję egzaminów wstępnych przed problemem niemal nie do rozwiązania. Co robić z kandydatem, który nie z własnej winy, nie jest przygotowany do studiów wyższych? Nie dopuścić go do tych studiów? Wtedy wróci na wieś i po roku będzie jeszcze gorzej przygotowany, bo środowisko, w którym żyje tego przygotowania mu nie da. Dopuścić go? Wtedy prawie na pewno pierwszym egzaminom nie podoła, będzie studiował pięć lub sześć lat zamiast czterech — o ile się wcześniej nie zniechęci. Wydaje się, że jedynym wyjściem byłoby wyrwanie go z dotychczasowego środowiska, przeniesienie do środowiska uniwersyteckiego i przygotowanie tutaj do studiów wyższych, np. w formie dopuszczenia na rok wstępny — mimo posiadania formalnych kwalifikacji do studiów wyższych w postaci matury. Jak długo będą bowiem istniały szkoły średnie na poziomie zbyt niskim — tak długo matura jest tylko formalnym, czysto z faktami niezgodnym kryterium dojrzałości do studiów wyższych.

Sądzę jednak, że istotna, trudniejsza do usunięcia przyczyna gorszego przygotowania

dzieci chłopskich do studiów wyższych tkwi w obecnej strukturze wsi polskiej. Kandydat wychowany w środowisku o typie gospodarki zacofanej, technicznie nie zmechanizowanej, społecznie jeszcze o pewnych cechach gospodarki naturalnej, gospodarczo drobno-kapitałistycznej czy drobnotowarowej — musi mieć pewne trudności z asymilacją cywilizacji opartej na innym poziomie technicznym, gospodarczo opartej na koncentracji produkcji, społecznie i gospodarczo w stopniu o wiele dalszym niż wieś posunięta ku socjalizmowi. Inaczej mówiąc — usunięcie różnic pomiędzy robotnikiem i chłopem w przygotowaniu do asymilacji współczesnej kultury nie jest możliwe bez zmian w strukturze społecznej i gospodarczej wsi. Współczesnienie, a więc współdzielenie gospodarki wiejskiej, jej mechanizacja (pod względem technicznym), jej włączenie w gospodarkę socjalistyczną (pod względem społeczno-gospodarczym) włączy i intelektualnie młodzież chłopskiego pochodzenia w kulturę współczesną.

2. Tyle jeśli idzie o przygotowanie teoretyczne do studiów wyższych. Ale nowe kryteria doboru kandydatów mają także sprawdzać przygotowanie ideologiczne. I tutaj nasuwają się dwie uwagi. Uwaga pierwsza: nastawienie ideologiczne zdobywa się już w szkole średniej, szkoła wyższa otrzymuje najczęściej już ideologicznie „urobionego” młodego człowieka. Współdecydującym obok pochodzenia klasowego czynnikiem jest tutaj środowisko nauczycieli i kolegów z ostatnich lat przed maturą. Czyli: ciężar zagadnienia leży w szkole średniej, na szkołę wyższą spada zaś niejednokrotnie ciężar nie tylko urabiania ideologicznego kandydata, ale czasem jeszcze cięższe zadanie odrabiania fałszywego nastawienia. I uwaga druga: kontrola przygotowania ideologicznego przez komisję egzaminów wstępnych jest obecnie w pewnym stopniu fikcją, skoro ogranicza się ona do kontroli pisemnego zadania i najwyżej kwadransu rozmowy przy ustnym egzaminie. Środkiem zaradczym może być albo takie wzmocnienie liczby komisji, by były one w stanie gruntownie w ustnej rozmowie z kandydatem stwierdzić jego przygotowanie teoretyczne i ideologiczne, albo (co wydaje się trafniejsze) przerzucenie części zadania na środowisko, z którego kandydat pochodzi (szkołę średnią, lokalne organizacje społeczne itd.). Ostatnie wypowiedzi wicemin. Krasowskiej zdają się wskazywać, że Ministerstwo Oświaty ma zamiar iść w tym kierunku.

3. Zamiana pochodzenia klasowego i nastawienia ideologicznego przyszłej inteligencji polskiej będzie nie tylko postulatem, ale stanie się rzeczywistością tylko wtedy, jeśli nowy, pożądany skład klasowy będzie istniał nie tylko bezpośrednio po egzaminach wstępnych, ale i przy kończeniu studiów. I to wydaje się problemem najistotniejszym. Nie idzie o to, jaki będzie procent dzieci robotniczych i chłopskich, zaczynających studia wyższe, idzie o to, jaki będzie procent dzieci robotniczych i chłopskich kończących studia wyższe.

Tutaj dotychczasowe doświadczenia są najbardziej fragmentaryczne, ale niemniej pozwalają, choć z wielką ostrożnością, na pewne stwierdzenia, których sprawdzenie w innych środowiskach wydaje się potrzebne. Obecny II rok prawa U. J. przeszedł już przez sito egzaminów wstępnych. I oto — w porównaniu ze strukturą społeczną na I-szym roku, po egzaminach wstępnych — na II-gim roku znalazło się: procentowo mniej młodzieży pochodzenia robotniczego, procentowo więcej młodzieży pochodzenia chłopskiego i inteligencji pracującej, najbardziej zaś spadł w ciągu I. roku studiów procent „innych” (przede wszystkim inicjatywa prywatna).

Przyczyny? Z rozmów ze studentami, z badania ich sytuacji materialnej, ich możliwości egzystencji w środowisku uniwersyteckim, ich zainteresowania studiami, można z pewnym prawdopodobieństwem przypuszczać, iż zasadniczą rolę odgrywają przyczyny materialne, kosztu utrzymania w mieście uniwersyteckim. Młodzież pochodzenia chłopskiego, nawet gdy sytuacja materialna jej rodziców nie jest lepsza niż u młodzieży po-

Fot. St. Brzozowski i J. Malarski

chodzenia robotniczego, ma większe możliwości pomocy z domu w środkach żywności. U młodzieży robotniczej taka pomoc odpada. Syn chłopski, czy córka chłopska, nawet nie mając stypendiów, utrzyma się czasem w mieście uniwersyteckim. Syn czy córka robotnicza napotyka tu na znacznie większe trudności. Ale jeden i drugi bez stypendium żyje przeważnie w ciężkich warunkach. Tylko szeroka akcja stypendialna zapewni utrzymanie pożądaną strukturę klasową przez cały czas studiów. I tu leży klucz całego zagadnienia. I tutaj także wicemin. Krasowska trafnie ujęła zagadnienie, wskazując, że należy postawić inaczej sprawę pomocy materialnej dla niezmierzającej młodzieży ludowej. Postawiłbym tutaj pewną tezę: jak istnieje z góry ustalony odsetek młodzieży robotniczej, chłopskiej i z inteligencji, pracującej do ogółu miejsc w szkołach wyższych, tak powinien istnieć ustalony z góry stosunek ilości stypendiów do młodzieży robotniczej, chłopskiej i z inteligencji pracującej.

Sądzę, że nie uda się rozwiązać tego zagadnienia wyłącznie przy pomocy środków państwowych. Sądzę, że jest tutaj konieczna także inicjatywa organizacji społecznych, inicjatywa oddolna. Pomóc tu powinny m. in. Związki Zawodowe i Związki Samopomocy Chłopskiej. Jeśli Rady Zakładowe, jeśli Zw. Zawodowe, jeśli Związki Samopomocy chłopskiej „wytypują” w swym środowisku zdolne dziecko robotnicze, chłopskie czy inteligentne, okaza się pomocnymi przy przyjmowaniu na szkoły wyższe. Ale istotną pomoc okaza, jeśli zaczęła fundować stypendia dla „swoich” kandydatów. Tu może i powinna powstać nowa postać „współzawodnictwa pracy” — rywalizacji fabryk i wsi w pozio-

mie i postępie „swoich” stypendystów. I może powstać nowa forma kontaktu między szkołami wyższymi a ruchem zawodowym — w formie informowania przez szkoły wyższe o postępach i pracy takich stypendystów, wymiany poglądów, informacji, sugestii. Powiązanie zaś akcji stypendialnych z ZAMP może się okazać celowe z punktu widzenia społecznej pracy stypendystów.

4. I w końcu zagadnienie ostanie. Cel całej akcji zapoczątkowanej wprowadzeniem egzaminów wstępnych zostanie tylko częściowo zrealizowany, jeśli młodzież pochodzenia robotniczego i chłopskiego pójdzie prawie wyłącznie do praktycznych zawodów inteligentnych, a nie znajdzie się w wyższym niż dotąd stopniu wśród pracowników naukowych. I tutaj znowu środkiem do tego celu może być nakładanie na stypendystów obowiązku pracy naukowej, a na profesorów i pomocnicze siły naukowe obowiązku kontroli nad tą pracą, obowiązku kontaktu ze stypendystami — następnie zaś „wylawianie” spośród stypendystów przyszłych pomocniczych sił naukowych. Zmiana struktury klasowej młodzieży studiującej rodzi konieczność żywego kontaktu profesorów i pomocniczych sił naukowych ze studentami — wszak student pochodzący ze środowiska nieinteligentnego wymaga właśnie z natury swego środowiska większej pomocy, większej opieki. Nie należy przeceniać faktu, że te nowe i szersze formy kontaktu pracowników naukowych ze studentami pociągają za sobą konieczność zwiększenia ilości pracowników naukowych (bo jak marzyć o takim kontakcie, jeśli np. na 600 studentów jest jeden profesor i cztery pomocnicze siły naukowe), ale wydaje się to koniecznością.

Przodująca rola teorii pedagogicznej może być pomyślnie wypełniona wówczas tylko, gdy założenia teorii są słuszne i wolne od szkodliwych błędów. Od wielokrotnych uchwał CKW KP(b) z lat 1931—1936 w sprawie rewizji błędnych poglądów pedagogicznych utrwała się i rozrasta w ZSRR wyraźna i zdecydowana wola takiego pojmowania podstaw pedagogiki, które przeciwstawia się ostro bio-psychologicznemu i socjologicznemu koncepcjom pedagogów mieszczańskich.

Teorie bio-psychologiczne przekonywały, iż praca wychowawcza może być albo zgodna z procesem fizycznego i psychicznego rozwoju dziecka, albo też może mu się przeciwstawiać. W pierwszym przypadku stanowi ona tylko potwierdzenie procesów dojrzewania i nie wnosi w nie niczego nowego; w drugim przypadku usiłuje wprawdzie uczynić z wychowawcy coś innego, niż to, czym stałby się on sam ze siebie, ale w usiłowaniu tym ponosi klęskę i wyrządza więcej szkód niż daje pożytku.

Zgodnie z tymi obserwacjami naturalistyczne teorie pedagogiczne zalecały szanować swobodę dziecka, czynili z wychowawcy opiekuna lub nawet tylko obserwatora, ufali, iż zapewnienie warunków samorozwoju i wzrostu jest najlepszą metodą „wolnego wychowania”. Wielkie nazwiska Rousseau’a i Tolstoja znaczyły historię tego nurtu pedagogicznego, a nowoczesny rozwój psychologii, zwłaszcza studia Claparede’a i Boveri’a, dostarczał — szczególnie w okresie międzywojennym — świeżych argumentów temu stanowisku.

Pedagogika radziecka — wraz z radziecką psychologią — opowiada się zdecydowanie przeciwko tym koncepcjom, głosząc doniosłość roli wychowania, które przekształca rozwój dziecka jakościowo, ponieważ wprowadza weń elementy społeczno-intelektualne.

Prawa procesów wychowawczych — pisze Gonczarow w „Podstawach pedagogiki” — nie mogą być wywnioskowane z praw przyrody, ponieważ przedmiotem wychowania jest dziecko jako istota społeczna, a nie jako istota biologiczna. Powinniśmy — sędzi Gonczarow — mieć zawsze w pamięci ten historyczny fakt, iż „przez pracę i z pomocą pracy człowiek wydzielił się z królestwa zwierząt. ...Stworzenie narzędzi pracy i zapanowanie dzięki nim nad przyrodą wyznaczyło stosunki między ludźmi... proces rozwoju materialnego życia uczynił człowieka człowiekiem”.

Proces ten tworzy nowe jakości. Człowiek nie jest po prostu częścią przyrody, nie jest tylko biologiczną istotą. Jest on żywym i aktywnym organem pracy i przez to wstępuje on w świat społeczny i przekształca samego siebie przekształcając przyrodę. Czyniąc to wszystko osiąga świadomość praw przyrody i świadomość praw społecznych.

Mając to na uwadze, będziemy musieli odrzucić, sądzą pedagogowie radzieccy — uroczczenia wielu biologów i psychologów obiecujących określić prawa wychowania na podstawie tzw. praw indywidualnego rozwoju. Biopsychiczny rozwój i wzrost nie mogą być uznane jako podstawowe prawa wychowania. Dziecko bowiem nie rozwija się „samo ze siebie”, ale rozwija się pod wpływem wychowania i nauczania. Gdyby rzeczywiście rozwój wyznaczał pracę wychowawcy i nauczyciela, to nie miałyby ona właściwie żadnego realnego znaczenia, a pedagogika nie miałaby właściwego sobie przedmiotu badań. W rzeczywistości jednak jest inaczej. „Bez wychowania i nauczania nie może dokonywać się rozwój dziecka”. Nauczanie i wychowanie nie jest tylko jakimś dodatkiem do zachodzącego spontanicznie procesu rozwoju, ale jest właśnie czynnikiem samego rozwoju, jego istotną treścią. I to treścią decydującą o jakościowych przemianach dziecka. Nie wystarczy uznać — pisze Gonczarow — iż dziecko równocześnie rozwija się, wychowuje i uczy. Cały ten proces bowiem nie jest procesem prostych, ilościowych przemian. Rozwój dokonujący się w procesie wychowania i nauczania daje nowe jakościowe wyniki.

Proces wychowania wyznaczany jest więc przez cele wychowawcze, a nie przez biopsychiczne czynniki, z którymi pedagogika musi się liczyć tylko jako z warunkami pracy wychowawczej. Ze względu na ten twórczy charakter wychowania i nauczania nie możemy uznać roszczeń psychologów, wykrywających

autonomiczne prawa rozwoju. Jeśli psychika dziecka — pisze Gonczarow — zmienia się w wyniku wychowania, to można mówić z równym prawem o pedagogicznych podstawach psychologii, co i o psychologicznych podstawach pedagogiki. I musimy odrzucić teorie wedle których biologia, fizjologia lub psychologia miałyby być podstawami pedagogiki.

Biologizowanie i psychologizowanie pedagogiki prowadzone jest — zdaniem Gonczarowa — przez wielu mieszczańskich pedagogów w tym celu, aby przez odwołanie się do „wiecznych praw” przyrody ukryć społeczny sens pracy wychowawczej, zamaskować jej realną treść klasową. Dostosowywanie wychowania do „natury” dziecka jest w istocie dostosowywaniem go do klasowych warunków społecznych. Ale nawet i w społeczeństwie bezklasowym pedagogika nie może opierać się na psychologii. Psychologia bowiem w najlepszym razie potrafi wskazywać to, co w treściach wychowania i nauczania może być „dostępne, ale nie to, co powinno być obowiązujące”. Cele wychowania wyrażają się w społeczeństwie i jego rozwoju.

Odrodzenie się od naturalistycznych koncepcji pedagogiki sprawia, że teoria dziedziczności, wyjaśniająca biologiczne różnice między zainteresowaniami i uzdolnieniami dzieci, stanowi — oczywiście — przedmiot szczególnie ostrej krytyki pedagogów radzieckich. Różnice te w rzeczywistości wynikają z warunków życia, zwłaszcza życia społecznego. Podtrzymywanie przekonania, że są one zeterminowane biologicznie, stanowi wyraz interesów klas panujących, którym zależy na utrzymaniu panującego porządku niewoli i ciemnoty. Przekonanie, iż jedne dzieci — jak to głosił Kerschensteiner — rodzą się z uzdolnieniami do zajęć praktycznych, a inne — znaczna mniejszość z uzdolnieniami do zajęć teoretycznych, tym właśnie interesem klasowym służy, jak wykazują Ogorodnikow i Szimbiriew w podręczniku pedagogiki.

Teoria dziedziczności jest niesłuszna także i wówczas, gdy głosi, iż rozwój indywidualny powtarza rozwój gatunku. Oznacza ona wówczas, iż przemiany psychiczne dziecka są co do swego następstwa i co do swej treści określone rozwojem biologicznym i powtarzają przemiany duchowe rodzaju ludzkiego w ciągu wieków. Przyjęcie takiego automatyzmu przekreśla rolę wychowania. „Wychowanek — jak piszą Ogorodnikow i Szimbiriew — znajdowałby się pod władzą przeszłości i bez względu na cele, które byśmy stawiali, i bez względu na środki wychowawcze, których byśmy używali, nie moglibyśmy zmienić ogólnego przebiegu rozwoju”. Nie jest zaś do przyjęcia taki punkt widzenia, który czyni pracę wychowawczą niepotrzebną. Wręcz przeciwnie, pedagogowie radzieccy uwydatniają doniosłą i odpowiedzialną rolę wychowania, jako czynnika rozwoju. Pedagogika radziecka — jak formułują Ogorodnikow i Szimbiriew — nie sądzi „by dziecko rodziło się z gotowymi ideami, ukrytymi formami poznania, dziedzicznie wyznaczonym charakterem, zainteresowaniami itd. Wszystkie te właściwości są owocem środowiska i wychowania, tj. warunków wśród których dziecko wzrasta”. Odrzucając fatalistyczną rolę dziedziczności, pedagogika ta nie zaprzecza, iż w biologicznym wyposażeniu jednostki znajdują się warunki i zadatki rozwoju, ale sądzi jednak, iż „zadatki i życiowe siły będą się rozwijać w zależności od warunków i wychowania. W jednym przypadku rozwijać się one będą aż do szczytów talentu, a w innym pozostaną na szczyblu przeciętności”. Warunki i wychowanie są czynnikami decydującymi o tym, jakim stanie się człowiek.

Ten punkt widzenia przeciwstawia się jaszkrawym, fatalistycznym teoriom pedagogiki rasistowskiej, która głosiła zasadę, iż „krew” decyduje o tym, jakim będzie człowiek i czego będzie mógł dokonać. Teorie te nie tylko przekreślały całkowicie rolę wychowania, sprowadzając je do służenia tym procesom rozwoju, które miały się dokonywać „rasowo”, ale równocześnie stawiały się najbardziej niebezpiecznym orężem imperiaлизму i niesprawiedliwości.

Punkt widzenia pedagogiki radzieckiej zapewnia wychowawcom sensowność ich pracy i obarcza ich odpowiedzialnością za nią. Wychowawca czyni z dziecka człowieka w zależności od tego, jak rozwinięte wrodzone jego możliwości. Dziecko jest zapowiedzią, która

Bogdan Suchodolski

PODSTAWY W OŚWIETLENIU PEDA

się spełnia dzięki pracom wychowawcy. Zapowiedź ta jest wieloraka i dlatego praca wychowawcy winna być wielostronna.

Przekonanie, iż osobowość człowieka nie jest ani fatalistycznie wyznaczona, ani raz na zawsze gotowa, lecz że się tworzy dzięki wychowaniu, stanowi równocześnie podstawę dla pracy samowychowawczej. Człowiek powołany jest do tego, aby ulepszał swą pracę, podwyższał poziom swego umysłu, wzbogacał swą wiedzę, usprawniał działanie. Wszystko to możliwe się staje, gdy przyjmujemy tezę o plastyczności wrodzonego wyposażenia, o jego przemianach w wyniku celowego i świadomego wysiłku.

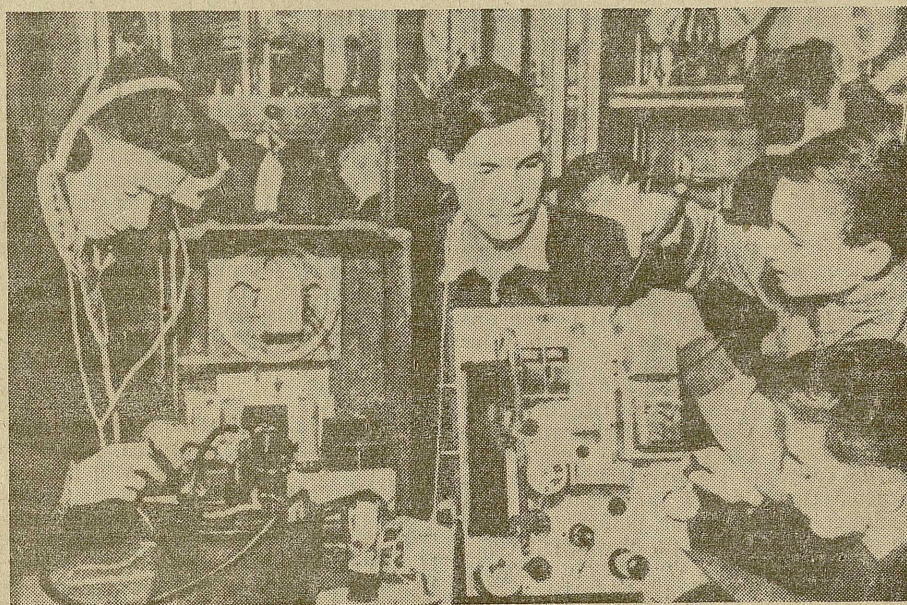
Podkreślając wszakże tę twórczą rolę wychowania pedagogika radziecka nie popełnia błędów, który wytyka pedagogom wieku XVIII, zwłaszcza Helwecjuszowi, a mianowicie błędów przypisywania wychowaniu roli jedynej i decydującej. Jak wspomnieliśmy, pedagogowie radzieccy krytykując teorię dziedziczności wskazywali nie tylko na rolę wychowania dla rozwoju człowieka, ale również i na rolę środowiska.

„Proces rozwoju dziecka dokonywa się pod wpływem otaczającego go środowiska — pi-

szą Ogorodnikow i Szimbiriew. Dzieci obserwują przyrodę, poznają jej właściwości, zapoznają się z różnorodnymi objawami i rejonami życia społecznego, w których uczestniczą coraz wydatniej. W procesach obcowania z otaczającym środowiskiem kształtuje się doświadczenie dziecka, jego przedstawienia i pojęcia”.

Ta rola środowiska jest tak silna i ważna, że niesposób uznać zarzucić, lecz niekrytycznej tezy, głoszącej, jakoby wychowawca pisał w duszy dziecka wszystko, co zechce, jak na czarnej tablicy. Wychowawca musi się liczyć z wpływami otoczenia, które przed nim i równocześnie z nim urabiają jego wychowanika.

Fakt ten stanowi źródło zasadniczych konfliktów między wychowawcami, a klasowym porządkiem społecznym. W ustroju klasowym bowiem warunki życia szerokich rzesz są takie, iż rozwój dzieci jest hamowany, ograniczany i wynaturzany. Wychowawcy — jeśli tylko nie są posłusznymi wykonawcami woli klas panujących, lecz pragną naprawdę służyć dzieciom, muszą podejmować pracę, której wyniki są zaprzeczane przez istniejące warunki życia. Ich trudy idą na marne.

W laboratorium fizycznym szkoły nr 110 w Moskwie

Paul Jamati

D O G R

Łono twe wydało dwie siostry bliźniacze

Wszystkim narodom

Rozum i Demokrację

Dziś jesteś Grecjo nieposłusznym łupem

Łupem tyranii ofiarą szaleństwa

Jeepy żandarmskie na ulicach Aten

Działła okrętów celują w Akropol

I awiomyka koło Pireusu

Królów pieniądza sześćdziesięciu

Chce dziś narzucić Ci swą wolę

Ma zamiar królów sześćdziesięciu

Zaćmić Hitlera swoim dziełem

Nie dość na świecie było widać kostnic

Splątanych zwłok beładnie gęstych żywopłotów

Nie dość gron winnych — nie dość patriotów

Ściśnięto łożkiem — murami więzienia

Obozów śmierci i tortur na śledztwie

Nie było widać jeszcze dotąd dosyć

Co rano

Nad miast twych Grecjo przedmieściami

I pięknych wysp archipelagiem

Nad koszarami twych oprawców

I stosem trupów zharatanych

Wstaje

Jutrzenka różopalc

* * *

Drżycie bankierzy purytanie

I wy wraz z nimi niewolnicy

Dyktatorowie i sędziowie sfery ministrów generałów

Słuchajcie jak ze szczelin ciszy

Lawinę głązów i tętetem

Zgiełk się dobywa, ziemią wstrząsa

Tessaliją aż po góry Grammos

Epirem i Peloponezem

Drżycie najeźdźcy

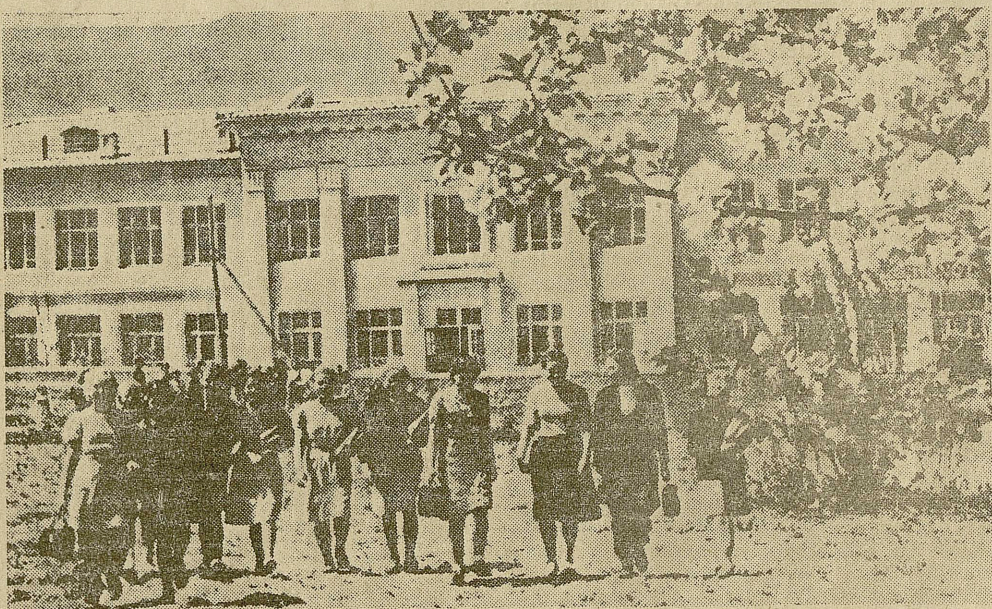
To Andartes!

Niewidoczni — są tutaj

Otaczają was zewsząd

Wciągną nieraz w zasadzkę

Będą bić się bez lęku

Szkoła średnia we wsi Dimitrowka

WYCHOWANIA

GOGIKI RADZIECKIEJ

Tylko w socjalistycznym ustroju — podkreślają pedagogowie radzieccy — otoczenie może się stać sprzymierzeńcem wychowawcy w jego pracy wychowawczej, ponieważ jest ono organizowane dla dobra wszystkich; a nie dla wyzysku jednych przez drugich. Zrozumienie tej harmonii między socjalistycznym środowiskiem i socjalistycznym wychowaniem skłoniło niektórych pedagogów dawniejszych do sformułowania teorii tzw. obumierania szkoły. Sądzą oni, iż cały proces wychowania w socjalistycznym społeczeństwie będzie mógł być zorganizowany jako proces wrastania w środowisko i uczestniczenia w nim.

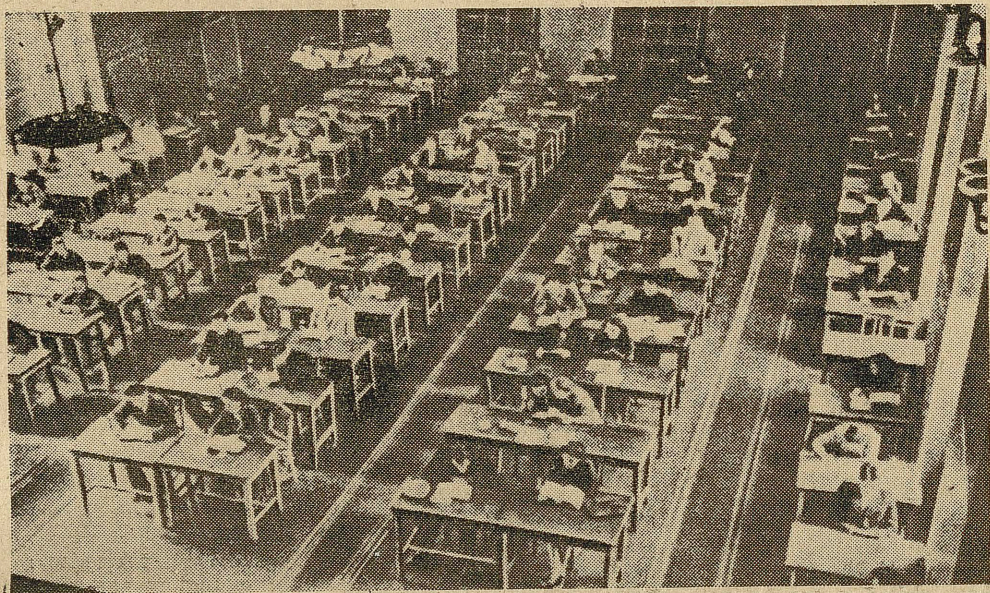
Współcześni pedagogowie radzieccy zdecydowanie krytykują ten punkt widzenia, powołując się na uchwały Partii w tym względzie. Krytyka ta odsłania nam równocześnie postawę pedagogiki radzieckiej wobec „wychowania przez środowisko”. Uwzględniając jego rolę pedagogika ta strzeże się od przesady. Przekonanie, iż człowiek kształtuje się pod wpływem środowiska, byłoby hołdowniem podobnemu fatalizmowi jak ten, który głosił rasiści. Fatalizm taki był dobrze widziany przez teoretyków, pragnących nie-

zmiennego trwania ustroju kapitalistycznego i jego warunków. Głosili go ci mieszczańscy teoretycy wychowania, którzy traktowali proces wychowania jako wynik społecznego otoczenia. Teorie socjologiczne wydawały się często słusznym lekarstwem na przerosł biologicznego i psychologicznego punktu widzenia, ponieważ wskazywały, iż rozwój dziecka nie jest wyłącznie wynikiem jakichś „wewnętrznych” i „samoczynnych” procesów wzrostu, ale jest przede wszystkim wynikiem społecznych warunków, społecznej adaptacji jednostki.

Pedagogika radziecka chętnie korzystała z tego punktu widzenia, ale tylko do pewnych granic. Potraktowanie społecznego środowiska jako zasadniczego czynnika wychowania może być łatwo rozumiane w sposób konserwatywny. Może oznaczać wezwanie, aby wychowawcy zrezygnowali ze swej twórczej i odpowiedzialnej roboty, aby poddać się tzw. „wymaganiom życia”. Wielu pedagogów burżuazyjnych — pisze Szimbiriew — głosiło te zasady właśnie dlatego, iż pozwalały one czynić z wychowania posłuszne narzędzie panującego porządku.

Akademik J. W. Jakuszkin i zasłużony działacz naukowy Litewskiej S.R.R., D. L. Rudzinskis

Czytelnia księgarni publicznej im. Karola Marksa w Tbilisi

E C J I

Oni wtargną do waszych
Luksusowych pałaców
Wyściełanych foteli gdzie śmierć innych tak lekka
Okrucieństwu waszemu — męstwo daje odpowiedź
Zabijacie — są nowi
Powstają jak z kamieni dzieci Deukaliona
Broń do ręki i naprzód i na karki spadają
(Pyta żołnierz najeźdźca o co walczy dla kogo)
I dopadną w wąwozach i zaszczują pogonią
I najszybszych prześcigną i powrócą by zetrzeć
Wszędzie tam są Andartes
Gdzie wrogowi się nie śni

* * *

Andartes
Nie żołnierze jesteście — wy jesteście bojowcy
Żołd wasz cały to nędzne legowisko z kamieni
Dni i noce w pochodach uciążliwe i głodne
Przyodziewek w łachmanach i bez spodów trzewiki
Domostw waszych ruiny wiosek nędznych pożary
Zagubieni bez wieści krewni dzieci i żony
Nikt rozkazem nie wzywał — wasza to była sprawa
Skład oddziału podobnie
Jest w nim góra i rozpacz gniew
Nienawiść i miłość
W nielegalności hartowani
Z bronią wrogowi odebrana
Wy dziś jesteście zwycięzcami
Ojczyzna piękna wolności rozumu
Twe posłannictwo wróg bezczęści
Wolność i piękno znieważone
A rozum zbrodniarzowi służy
W fabrykach mordu i nieszcześcia
Ale lud zbrojny wroga zmiażdży i wolność żagle swe rozwinie
Miastu Ateny — nowa sława
Zwycięży syn twój odszczepieńca
Synowie ziemi twej zwyciężą
I ci co w kraju swym dalekim chłonęli Grecjo twe nauki
W przeszłość swą świetną zapatrzona
Zwiastujesz nowe życie wolne!

Przekład z jęz. franc.
Jana Guranowskiego

W ten sposób rozumiana pedagogika socjologiczna była — wbrew pozorom — bardzo zgodna z pedagogiką psychologiczną, ponieważ podobnie jak i ona usuwała rolę celowego i świadomego wychowania. Czy dziecko rozwijało się „od wewnątrz” czy też pod „wpływem środowiska”, było to już drugorzędną różnicą w porównaniu z tą podstawową zgodnością, która się wyrażała w pojmowaniu wychowania jako procesu rządzonego przez niezależne od wychowawcy prawa.

„Takie zaś pojmowanie — pisze Szimbiriew — które głosi fatalistyczne wyznaczenie procesu rozwoju podrastającego pokolenia przez warunki dziedziczności i otaczającego środowiska, jest zapatrywaniem głęboko reakcyjnym i nienaukowym”. Upoważniało ono do niesprawiedliwego i lekceważącego traktowania dzieci warstw pracujących i ubogich, ponieważ i czynnik dziedziczny i czynnik środowiskowy miał tym dzieciom rzekomo uniemożliwić zrównanie się z dziećmi warstw wyższych.

Gonczarow jeszcze wnikliwiej analizuje niebezpieczeństwa socjologicznych teorii wychowania. Przydatność ich zależy od słusznego pojmowania społeczeństwa, tymczasem w socjologii mieszczańskiej przeważają pojęcia fałszywe i szkodliwe. W szczególności pedagogika sowiecka musi się odgraniczyć od idealistycznych i fatalistycznych sposobów pojmowania życia społecznego. Idealisci pojmują je w duchu przesadnego woluntaryzmu i moralizmu, sądząc iż życie społeczne jest nieograniczone uległe wobec woli i świadomości ludzi, wulgarni materialiści sądzą, iż jest ono wytworem sił, na które ludzie nie mają żadnego wpływu. „Dla idealistów — pisze Gonczarow — idea do wolnie zakwitająca w głowie pojedynczego człowieka wyznacza cały rozwój społeczny, dla wulgarnych materialistów człowiek wydaje się ślepą igraszką działających automatycznie praw gospodarczych”.

Obu tym błędom należy się przeciwstawić. Rozwój społeczny — podobnie jak rozwój przyrody — ma swe niezłomne prawa, ale prawa te, poznane, stają się podstawą ludzkiego działania, celowego i sprawnego. „Marksizm — leninizm — pisze Gonczarow — wykazał naukowo, iż działania materialnych, społecznych sił, niezależnych od woli i świadomości człowieka nie przekreśla i nie umniejsza aktywnej roli i walki ludzi, klas, a więc i nie poniża roli teorii. Ludzie sami tworzą swą własną historię, poznanie ludzkie nie tylko odzwierciedla obiektywną rzeczywistość, ale ją tworzy — pisał Lenin. Ale tworząc historię ludzie tworzą ją zawsze w ramach określonych okoliczności, niezależnych od ich woli i poznania. Sam proces przekształcania ludzi, ich pojęć, poglądów, przekonań nie jest wynikiem biernego odzwierciedlania ani przystosowywania się do zmieniających się ekonomicznych warunków. Zmiany te zachodzą w procesie aktywnej działalności, w procesie walki. Panując nad przyrodą człowiek przekształca własną naturę. W procesie aktywnej działalności i walki człowiek poznaje wciąż lepiej prawa przyrody, prawa rozwoju społecznego, a czym lepiej poznaje te prawa, tym pewniej i aktywniej tworzy on historię”.

Odwolując się do pism Marksa i Engelsa Gonczarow z całym naciskiem przeciwstawia się koncepcjom automatyzmu społecznego, który czyni z woli i świadomości „ludzkiej” nieważne elementy historii. Tak zwana „nadbudowa” nie jest tylko wyrazem warunków ekonomicznych. Wyrastając z nich uzyskuje ona pewne znaczenie, dodatnie lub ujemne, może ułatwiać procesy rozwoju, może je utru-

dniać i krzyżować. „Całkowicie niesłusznym — pisze Gonczarow — jest twierdzenie, iż rozwój historyczny jest jakimś mechanicznym procesem, określanym wyłącznie przemianami sił wytwórczych. Polityczny sens takiego twierdzenia sprowadza się do uznania, iż postęp dokonywa się automatycznie i pokojowo... takie wulgarnie i antynaukowe pojmowanie czynnika ekonomicznego wyklucza konieczność aktywnej, politycznej walki. Taka postępowość wyklucza rewolucyjną walkę i ujmuje człowieka jako igraszkę fatalizmu ekonomicznych warunków”.

Podkreślenie doniosłości świadomego i celowego wysiłku człowieka nie może być oczywiście interpretowane jako zachęta do indywidualistycznej dowolności. Jak w przyrodzie, tak i w społeczeństwie człowiek może przeprowadzać swe zamiary tylko w posłuszeństwie wobec praw, które poznaje jako prawa rządzące rzeczywistością. Odrzucenie i lekceważenie tych praw wiodłoby ku „wulgarnemu woluntaryzmowi”, jak to określa Gonczarow. Właśnie wychowanie powinno ukazywać człowiekowi te prawa i konieczności, i dzięki temu włączać go w zespół tych ludzi, którzy poznając je stanowią awangardę postępu.

Gdy więc mówimy, iż proces wychowania jest społecznym procesem, i że prawa rządzące wychowaniem nie są biologicznymi, ale socjologicznymi prawami, to mówimy prawdę, pod warunkiem jednak, iż będziemy życie społeczne rozumieć w duchu marksizmu. Odrzucimy więc te wszystkie sposoby pojmowania społeczeństwa, które albo ujmuje je w kategoriach niezmiennych, zawsze jednakich, wiecznych, albo też widzą jego rozwój jako automatyczne, ewolucyjne procesy. I odrzucimy koncepcję wychowania jako biernego przystosowywania do warunków społecznych.

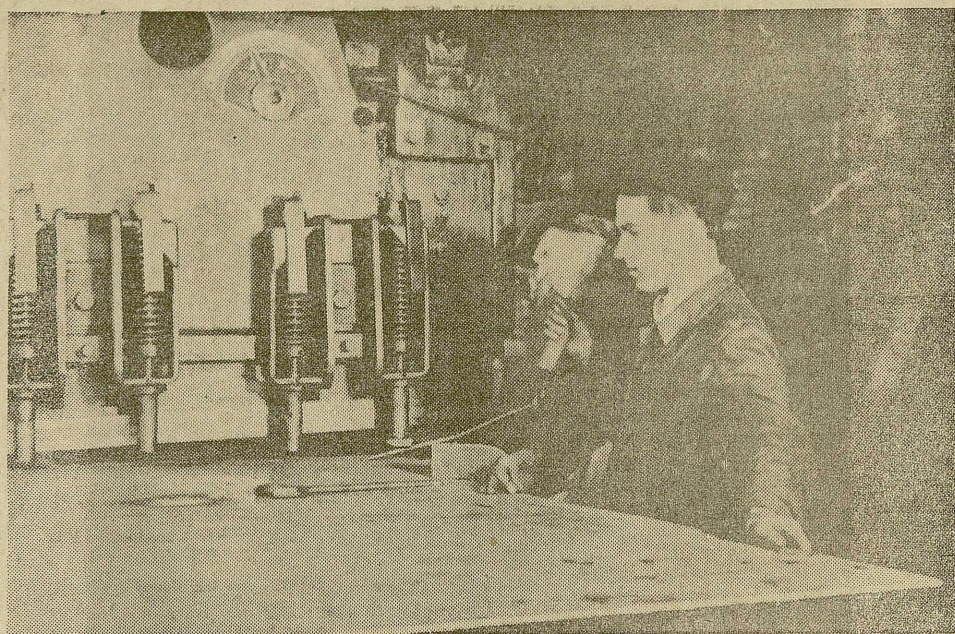
„Środowisko — piszą Gonczarow i Jesupow — wpływa na rozwój dziecka. Ale środowisko to nie jest niezmiennicze. Środowisko, dla którego stają się zmianami przejawy gorącej miłości ku socjalistycznej ojczyźnie, w którym normami postępowania są prawa dla socjalistycznego współzycia, środowisko to jest samo przecież wynikiem rewolucyjnego przekształcania społeczeństwa, wynikiem nowego wychowania”.

Proces wychowania — taką jest więc główna myśl pedagogów radzieckich, którą formułuje ostatnio Kairów — nie może być pojęty ani jako proces wyznaczony czynnikami biopsychicznego rozwoju i dziedziczeniem, ani jako proces wyznaczony przez otoczenie i środowisko społeczne, ani jako proces kierowany wyłącznie wolą wychowawcy. Wszystkie te czynniki działają równocześnie, zbieżnie i rozbieżnie, w walkach i przeciwieństwach, w harmonizacji w różnorodnych układach. Ale szczególne znaczenie przypisywane być musi świadomej i celowej pracy wychowawczej, organizowanej systematycznie i wytrwale, na usługach rewolucyjnych zadań społecznych, apelującej do aktywności i świadomości wychowanków, którzy osiągnąwszy coraz lepsze poznanie, stają się coraz bardziej czynnymi i odpowiedzialnymi twórcami rzeczywistości, a przez to i samych siebie.

Przyznanie pracy wychowawczej ważnej i odpowiedzialnej roli, odrzucenie zakusów psychologii i socjologii, zmierzających do zredukowania tej pracy wyłącznie do postulatu spełniania dziejących się fatalizmów, wyznacza również i teorię pedagogiczną odrębny przedmiot badań, związany oczywiście z warunkami biopsychicznymi i społecznymi, ale nie identyczny z nimi. Przedmiot ten ujęty być może tylko z pomocą metody marksistowskiej.

Wiesław Jażdżyński

Ochrona pracującego człowieka

Wyrasta nowe pokolenie przodowników pracy

Na terenie naszej klasy robotniczej, w setkach zjednoczeń przemysłowych i tysiącach fabryk pojawił się nowy, nieznany dotąd pracownik — referent socjalny. Mamy obecnie w Polsce około 12.000 ludzi prowadzących akcję socjalną, nazywaną bardzo często — „opieką nad pracującym człowiekiem”. Zakres działalności nowy, ale nie przypadkowo powstały. Przeciwnie — konieczność prowadzenia na szeroką skalę akcji socjalnej wynika z bieżącej sytuacji rozwojowej naszej produkcji.

Jakaż to sytuacja? W przemówieniu wygłoszonym na pierwszej wszechzwiązkowej naradzie stachanowców (17.11.1935) mówił J. Stalin: „Dlatego kapitalizm obalił i przewyciężył feudalizm? Dlatego, że stworzył wyższe formy wydajności pracy, umożliwił społeczeństwu otrzymywanie bez porównania większej ilości produktów, niż to było w ustroju feudalnym. Dlatego socjalizm może, musi zwyciężyć i bezwzględnie zwycięży kapitalistyczny system gospodarki? Dlatego, że może dać wyższe wzory pracy, wyższą wydajność pracy niż kapitalistyczny system gospodarki. Dlatego, że może dać społeczeństwu więcej produktów; może uczynić społeczeństwo bogatszym niż kapitalistyczny system gospodarki”.

Czy dziś osiągnęliśmy w produkcji wyższą wydajność pracy i rzucamy na rynek większą masę towarową niż przed wojną? Na to pytanie klasa robotnicza odpowiedziała twierdząco. Odpowiedzieli twierdząco górniczy z kopalni „Generał Zawadzki”, gdzie na 3.800 zatrudnionych liczba przodowników pracy, wykonywujących normę od 180 procent wzwyż, przekroczyła 1.100 robotników, podobnie robotnicy z huty „Batory”, która szczyt się 600 przodownikami pracy (na 7.700 ludzi załogi), odpowiedziało 282 przodowników z Zakładów Cegielskiego, tj. ci, którzy co najmniej trzy razy zdobywali pierwsze miejsce we współzawodnictwie pracy. Można wymienić dziesiątki tysięcy młodych i starszych robotników posiadających podobnie jak Czesław Zieliński, czy Bronisława Świtoniak — ów „szósty zmysł” przodownika pracy, który oznacza doskonałą znajomość narzędzi i procesu produkcji.

Na naszych oczach, w ciągu czterech ostatnich lat wyrosli nowi ludzie. Ludzie ci w twardej pracy zdobyli niespotykaną dotąd pewność oka i ręki, „podkuli się” technicznie tak dalece, że bez trudu przekraczają pięć i dziesięciokrotnie dawne normy produkcyjne. I ustalają normy wyższe, odpowiadające wyższej formie organizacji produkcji.

To jest podstawowa prawda o bieżącej sytuacji naszej klasy robotniczej, jeżeli chodzi o jej stosunek do produkcji. Osiągnęliśmy przełom charakteryzujący się twórczą inicjatywą przodowników, wraz z powszechniejszym entuzjazmem pracy, wyższymi normami produkcyjnymi, a w rezultacie imponującymi rezultatami produkcji.

Jeżeli bowiem przyjmiemy wskaźnik 100 dla naszej produkcji z 1938 roku, to w roku 1945 wynosił on — 38, w roku 1946 — 77, w następnym 107, a w ubiegłym 1948 roku już 140,5.

Oznacza to, że nasz nowy ustrój, nasze przesuwanie się ku socjalizmowi, jest wyższą formą organizacji produkcji niż kapitalistyczna.

Nasi robotnicy zapomnieli już o bezrobociu. A w Stanach Zjednoczonych liczba bezrobotnych idzie w setki tysięcy. To właśnie tam, w USA dzień w dzień domagają się ludzie pracy, ale jej nie dostają.

U nas czekamy stale na rękę do pracy. Po drugiej stronie Europy, w krajach zachodniej demokracji, trwają nieprzerwanie z mniejszą lub większą gwałtownością strajki, produkcja spada, spada wydajność pracy. U nas wydajność pracy i dyscyplina pracy — rośnie. Tam — dziesiątki tysięcy ludzi w nocy i dnie, w pogodzie i deszczu czeka w niekończących się ogonkach na zasiłek dla bezrobotnych. Dzieci, które wychowuje ulica, gruźlicze dzieci robotnicze, pozostawione samym sobie, matki zbierające nierzadko niedopałki papierosów z rzuconych niedbale przez żołnierzy amerykańskich, ojcowie — robotnicy pedzeni przez policję, zakazy manifestacji pierwszomajowych — oto tylko niektóre elementy sytuacji klasy robotniczej na zachodzie Europy i w Sta-

nach Zjednoczonych, gdzie nawet jeszcze i dziś nie istnieje ministerstwo zdrowia publicznego ani jakakolwiek społeczna służba zdrowia.

Dochód społeczny przeciętnego obywatela w krajach zachodnich demokracji kurczy się z roku na rok, podczas gdy my w 1947 roku osiągnęliśmy czternastoprocentowy wzrost dochodu społecznego w stosunku do roku poprzedniego.

W krajach kapitalistycznych nie opiekują się rządy klasą robotniczą. A w Polsce mamy już 12-tysięczną armię pracowników, prowadzących w przemyśle akcję opieki nad pracującym człowiekiem. I mamy zagwarantowane w tegorocznym budżecie 13.780.000.000 złotych na akcję socjalną dla klasy robotniczej.

Społecznej funkcji nowego, nieznanego dotąd pracownika — referenta socjalnego trzeba się przyrzec bliżej.

Cóż to bowiem znaczy, że referent socjalny Zjednoczenia Przemysłowego, czy określonej fabryki organizuje i dba o sprawne funkcjonowanie takich instytucji jak żłobki-dziecińce, poradnie zdrowia, preventoria, organizuje akcję wczasów letnich i zimowych, organizuje społeczno-kulturalne życie w zakładach przemysłowych, a więc instruuje i kontroluje pracę świetlic, zespołów świetlicowych, dołącza biblioteki, roznięca czytelnictwo prasy i książek?

To znaczy, że w akcji socjalnej chodzi o to, aby robotnik nasz, ten właśnie, który już posiada „szósty zmysł” przodownika, albo może go posiadać, mógł dzięki wzmoczonej pracy produkcyjnej zaspokoić wszystkie potrzeby materialne i kulturalne, jeżeli da się tu zastosować popularne rozróżnienie. Znacząco równocześnie jeszcze więcej — akcja socjalna stabilizuje robotnika w fabryce, wiąże go w sposób stały z warsztatem produkcyjnym.

Dla pomyślnego wykonania zadań stojących obecnie przed klasą robotniczą ma to znaczenie decydujące. Plan sześciolaty przewidywał wzrost produkcji przemysłowej o 85—95% w stosunku do roku 1949. W związku z tym trzeba będzie zbudować około 350 większych zakładów przemysłowych, przygotować do wyższej socjalistycznej organizacji produkcji, „podkuć” technicznie blisko 900.000 robotników, około 100.000 techników i 24.000 inżynierów.

Przykłady Czesława Zielińskiego, Bronisławy Świtoniak, tysięcy przodowników, którzy potrafili właśnie dzięki praktyce opanować doskonale technikę swego zawodu, pokazują, że droga do zmodernizowania i wyposażenia w znajomość techniki produkcyjnej prowadzi między innymi poprzez fabrykę. Przecież tą drogą doszło na kierownicze stanowiska w

przemysłu około 13.000 robotników. Jest właśnie czas, kiedy nasza klasa robotnicza przystępuje do tworzenia swojej własnej inteligencji techniczno-wytwórczej, przy pomocy której wypełni zobowiązania zawarte w planie sześciolaty. Ale wytworzenie własnej inteligencji technicznej ma swoje warunki. Wykonywanie planów produkcyjnych w fabryce jest w znacznej mierze zależne od tego, czy zespół robotniczy jest ustabilizowany. „Nie trzeba chyba dowodzić, że bez stałego zespołu robotników, którzy mniej lub bardziej opanowali technikę produkcji i przywykli do nowych mechanizmów — niemożliwe jest posuwanie się naprzód, niemożliwe jest wykonanie planów produkcji. W przeciwnym wypadku trzeba by za każdym razem na nowo szkolić robotników i tracić połowę czasu na wyszkolenie ich, zamiast tego, aby wykorzystać ten czas dla produkcji”. (J. Stalin — „Zagadnienia leninizmu”).

W naszych hutach, kopalniach, najrozmaitszego typu zakładach przemysłowych mamy wszędzie czołówkę przodowniczą, ludzi o pełnym oku i ręce, którzy twożą podstawowe ogniwa wytwórczości, są najlepszymi nauczycielami nowych, awansujących w technicznym poznaniu narzędzi i techniki produkcji robotników. Trzeba ustalić, dopilnować interesów społeczno-kulturalnych pracujących produkcyjnie, trzeba ustabilizować nauczycieli-przodowników i uczniów. Inaczej fabryka nie będzie jedną z najważniejszych dróg wytwarzania nowej inteligencji technicznej, niezbędnej do wykonania sześciolaty planu.

I właśnie w zakresie prac referentów socjalnych leży opieka nad robotnikiem walczącym o większą wydajność pracy, to znaczy — ochrona produkcji. Na czym ona polega?

Przyjrzyjmy się warunkom życia klasy robotniczej. Jakież spadek otrzymaliśmy po ustroju kapitalistycznym? Suterynny i piwnice dla robotników, suche i wygodne apartamenty dla burżuazji charakteryzowały sytuację mieszkaniową w przedwojennej Polsce. Warszawa liczyła około 1936 roku 6% suteryn i piwnic na ogół miasta. Te 6% wypełniało 10% wszystkich mieszkańców stolicy. Wypełniali robotnicy. „W suterynach załęczonych, w smrodliwych norach, serce drze człowiekowi dziecięcy płacz. Dzisiaj i wczoraj najbardziej smutne” — tak charakteryzuje kronikarz sytuację żyjącą proletariatu łódzkiego z międzywojennych lat.

Proletariackie dzieci łódzkie... żywione przeważnie ziemniakami, kapustą, kaszą, ale bardzo rzadko mięsem, masłem i jajami, spędzające młodość w suterynach i na ciemnych podwórkach. Przeprowadzone w roku szkolnym 1934/35 na terenie Łodzi badania stanu zdrowia dzieci wykazały, że dobrze odżywionej i dobrze zbudowanej młodzieży (uczniów i uczennic szkół powszechnych) było — 21,4% ogółu, średnio — 59,5%, a stan zły stwierdzono u 19,1% — to znaczy u co piątego dziecka, przeważnie pochodzenia robotniczego. Dzieci gruźlicze, kalekie. Przyczyną niemal wszystkich chorób trawiących klasę robotniczą należy szukać w dzieciństwie. Według obliczeń prof. Wierzejewskiego na 60.000 kalek w Polsce — 80—90% byłoby nie popadło w chorobę, gdyby je od dzieciństwa leczono. Ale robotnik nasz nie mógł wysłać swoich dzieci ani na wieś, ani w góry, ani nad morze, tak jak sam nigdzie nie wyjeżdżał. Akcja wczasów wypoczynkowo-zdrowotnych, opieka szpitalna i sanatoryjna w skali masowej realizowana jest dopiero przez referenta socjalnego.

Czy w przedwojennych, kapitalistycznych warunkach wielu przedsiębiorcy nie zakładali szpitali dla klasy robotniczej? Owszem, tu i ówdzie — tak. Ale fundacje łódzkich Herbistów i Geyerów nie oznaczały zrozumienia potrzeb życiowych pracującego człowieka. Były tylko miarą ustępstw kapitalistów na rzecz walczącego o prawa do ludzkiego życia proletariatu. Pełniły funkcję odtrutki na socjalizm. Ale np. kapitalistyczny klan Poznańskich załatwiał żądania robotni-

cze przy pomocy policji i więzienia. W ten sposób postępowali większość fabrykantów. Zresztą w kapitalistycznej strukturze rynku pracy istniała zawsze olbrzymia podaż rąk roboczych, przy małym i stale malejącym popycie, wzrastającym gwałtownie bezrobociu. Tak jak dzieje się to dziś w USA, Francji i Włoszech. A okres bezrobocia rodziców, to równocześnie okres powolnej śmierci niemowląt i dzieci robotniczych, okres przygotowywania je do gruźlicy, nieżyłtów, zapaleń opon mózgowych, jaglicy.

Brak pieniędzy na chleb, węgiel i odzież, brak kredytu u mieszczańskiego sklepikarza, głodowe zapomogi — to były warunki, w których przychodziły dzieci robotnicze na świat. Burżuazyjni moralisci mówili wtedy o nieroztropności proletariatu, lekkomyślności a nawet przesadnym używaniu rozkoszy. Mówili również o nielicznych ośrodkach zdrowia dla pracującego człowieka, ośrodkach pełniących funkcję latek w kapitalizmie, wtedy, kiedy setki tysięcy robotników wydalały równocześnie z pracy, wyrzucali dozwolnie na bruk, usuwając nawet z ponurych przyfabrycznych domów robotniczych.

Warunki te rodziły wysoką śmiertelność wśród robotników i ich dzieci, rodziły masowo sierotwo. Prowadzone jeszcze w roku 1945 badania nad sierotwem ustaliły, że liczba sierot i dzieci opuszczonych (od niemowlactwa do 18 roku życia) przekroczyła 15% ogółu dzieci.

Dzieci te przygarnęły w pewnej części najrozmaitsze zakłady wychowawcze. Zakłady te, przeważnie zakonne, znane jeszcze sprzed wojny, były lustrowane w 1946 roku przez pracowników Polskiego Instytutu Służby Społecznej.

Według danych z lustracji na 323 zakłady — 158 (tj. 49%) jest prowadzonych przez zgromadzenia zakonne jawne. Co do 32 dalszych domyślały się, że prowadzą je zgromadzenia zakonne ukryte. (S. Chmielińska. „Służba Społeczna” nr 74). Wyniki lustracji okazały się straszne. Stwierdzono m. in., że w 12 zakładach w ogóle nie było apteczek, w innych — bardzo słabo zaopatrzone. Zakłady nie prowadziły zajęć świetlicowych. „Życie dziecka w zakładzie składa się z nauki, pracy gospodarczej, często bardzo ciężkiej (np. noszenie i pompowanie wody, pranie, szorowanie) i nudy” — pisze p. Chmielińska. W takich zakładach wychowawczych, gdzie była i jest gospodyni: piśmienna, a pielęgniarka analfabeta, uwieszono niemal opuszczonych dzieci robotniczych, pozbawionych nie tylko życia kulturalnego, ale i opieki zdrowotnej. Załedwie 10% omawianych zakładów posiadało „stałego” lekarza, przychodzącego w najlepszym wypadku raz na tydzień, zazwyczaj — dwa razy w miesiącu. Oto mamy relikty, smutne pozostałości po burżuazyjnym sentymentalizmie, po nieodłącznym curiozum kapitalizmu — filantropii.

Dopiero referent socjalny, w ramach akcji wychowawczej i zdrowotnej, prowadzonej przez państwo ludowe, organizuje żłobki, przedszkola, półkolonie i kolonie dla dzieci robotniczych, tak jak organizuje stałą opiekę sanitarną dla robotników w oparciu o tysiące szpitali, preventoriów, uzdrowisk.

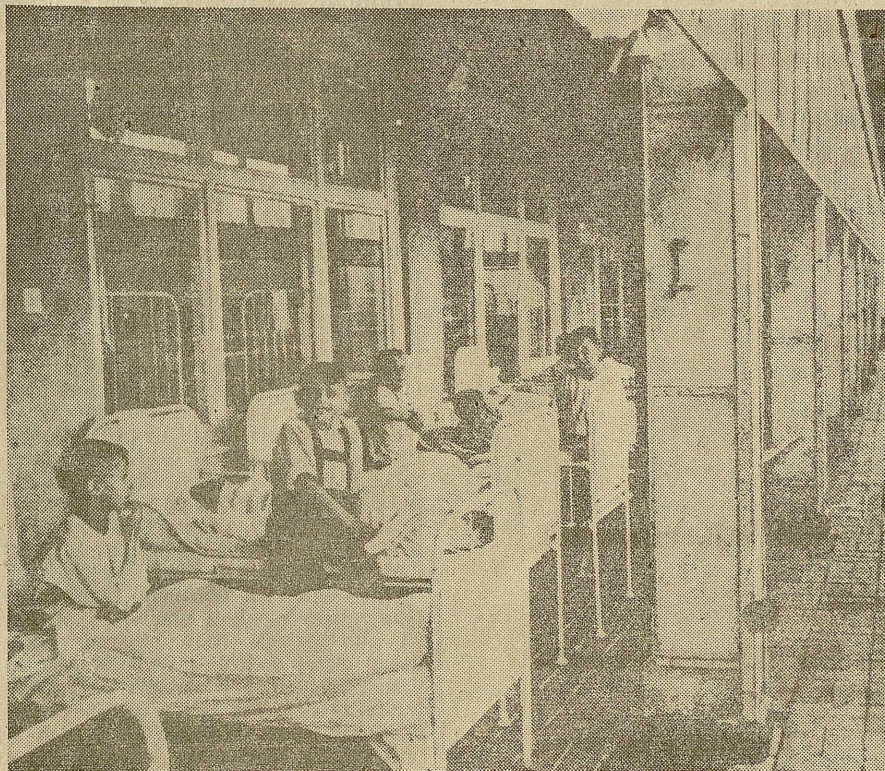
292 uruchomionych na początku ubiegłego roku przedszkoli robotniczych, gdzie na koszt zakładu pracy wychowywało się ponad 40.000 dzieci, ponad 155.000 robotniczych dzieci na koloniach i półkoloniach — kształtują nową atmosferę więzi klasy robotniczej z miejscem pracy. Rozwiązują się tu dwa problemy: dorasta zdrowe zaplecze dla czynnych bieżąco w produkcji, po drugie likwidowana jest troska robotników i robotnic o los potomstwa. Podobnie akcja wczasów wypoczynkowych i masowe leczenie sanatoryjne wytwarza nieznaną dotąd typ przywiązania robotnika do zakładu pracy, kształtuje i ustala patriotyzm robotniczy, który mierzy się osiągnięciami produkcyjnymi.

Wszystkie zakłady pracy, w których funkcjonują instytucje ochrony pracującego człowieka, posiadają na ogół stałe załogi, a plynność siły roboczej, porzucanie zawodu, owa plaga dla utrzymania wzmoczonego tempa produkcji — nie występuje w znaczący sposób.

Straszliwa spuścizna po ustroju kapitalistycznym przejął nowy pracownik społeczny klasy robotniczej — referent socjalny. A jednak w naszych oczach dokonuje się przemiana. Przodownik pracy produkcyjnej wykazał już, że dzisiejszy robotnik rozumie doskonale pracę maszyn, zna procesy chemiczne, zjawiska fizyczne, występujące przy pracy maszynowej, że potrafi je coraz lepiej organizować i osiągać coraz to większą wydajność pracy. Referent socjalny chroni te osiągnięcia w twardej pracy zdobywczej produkcyjnej. Chroni poprzez żłobki, przedszkola, poprzez organizowanie społeczno-kulturalnego życia w Zjednoczeniach i fabrykach.

Ale rozmowy z referentami socjalnymi wskazują poważne trudności w pracy, szczególnie na odcinku prac kulturalno-oświatowych, ściślej mówiąc — prac świetlicowych.

Mamy obecnie ponad 10.000 świetlic robotniczych. Są to jednak często punkty martwe. Atmosfera kulturalna naszych czynnych jakoko tako świetlic straszy przeszłością. Wiadomo przecież, że na zeszłorocznym festiwalu zespołów świetlicowych chór kolejarzy otrzymał pierwszą nagrodę za piękny śpiew. Ale śpiewał szlachetną pieśń Moniuszki „Rycerz to pan”. Wiadomo, że żaden z deklamatorów nie wystąpił z poematami Broniewskiego, Dobrowolskiego czy Szymańskiego, a „słowo o Jakubie Szeli” było — jak pisze m. Sokorski — „całkowicie wyprane z problematyki

Powstają sanatoria dla dzieci robotników i chłopów

klasowej. Zresztą pokazano na festiwalu Z. Z. niemało sztuk o charakterze religijno-parafialnym.

Pracownicy socjalni stwierdzają w wypowiedziach, że niektórym robotnikom więcej podobają się jak dotąd występy Dymyśzy niż dobra książka, więcej dzieje klasy robotniczej w ujęciu Morcinka niż Lucjana Rudnickiego. Jest bardzo znamienne, iż przodownik pracy, członek partii i rady zakładowej, dojrzały politycznie robotnik, nie zawsze potrafi wyeliminować mechanicznie wpływ kultury drobnomieszczańskiej.

Pamiętnik Ireny Nieznaniec („Pamiętnik robotników okresu okupacji”) jest jeszcze reprezentatywny dla postawy niemałej części robotników. „Iwaszkiewicz — pisze I. Nieznaniec — jest moim najbardziej ulubionym pisarzem... nawet jego bezradność wobec ludzi i świata była często moją bezradnością. Tyłem w naszym życiu jest zwyczajnego przypadku”.

Człowiek niepełny jutro gnany od przypadku do przypadku — charakterystyczna postawa degradowanego społecznie i chronicznie drobnomieszczaństwa przez wielki kapitał, przenikała i do klasy robotniczej zmuszanej również przez ustrój kapitalistyczny do życia bezplanowego.

Rzecz prosta, w naszych warunkach społeczno-historycznych klasa robotnicza musiała być i była pod silnym wpływem kultury drobnomieszczańskiej. Proces uwalniania się od tego wpływu potrwa jeszcze długo. Ale przodownik pracy, podstawowe ogniwo produkcji, nie może powtarzać, że tyle jest w jego życiu przypadku, ponieważ nie przypadkowo, lecz w planowej pracy doszedł do wyższych osiągnięć produkcyjnych. To właśnie plan, możliwość przewidywania przyszłości konstruuje jego los i całej klasy pracującej. Plan, który eliminuje przypadek, likwiduje niewiadomę.

Istnieje zatem potrzeba ustabilizowania klasy robotniczej w nowej kulturze, w nowej literaturze, która odtworzy przyszłość klasy robotniczej; narodu tak, jak da się ją przewidzieć poprzez wzrost produkcji. Na gruncie nowych stosunków produkcji musi powstać, ukształtować się odpowiadająca im nadbudowa kulturalna. I dopiero wtedy będzie można mówić o ochronie produkcji poprzez kulturę.

W czasie kursów zorganizowanych przez Ministerstwo Przemysłu dla pracowników socjalnych dyskutowali i nadal dyskutują referenci zagadnienie ożywienia życia społeczno-kulturalnego w zakładach przemysłowych i wskazują na konieczność starannego przeprowadzenia typologii świetlic, rozróżniania ich funkcji w zależności od charakteru zakładu pracy i położenia geograficznego. Uważają słusznie, że w dużych ośrodkach miejskich należy raczej rezygnować z zamkniętych świetlic przyfabrycznych. Robotnicy mieszkają nieraz po kilka kilometrów od zakładu pracy, nie przychodzą do takiej świetlicy. Ale chętnie będą przychodzić do świetlic rejonowych, to jest — związanych z miejscem zamieszkania.

Natomiast świetlice w małych miasteczkach, położone niejako na między między wsią i miastem powinny być otoczone szczególną opieką nie tylko dlatego, że stanowią często jedyną instytucję społeczno-kulturalnego życia pracujących w okolicy robotników, ale i dlatego, że przyciągają chłopów. Te świetlice, miejsca styku kulturalnego klasy robotniczej i chłopskiej, należy odpowiednio wygrać. Wiele referentów socjalnych wypowiada się, iż 60—80% w świetlicach, w prowincjonalnych świetlicach, to właśnie młodzież chłopska. Młodzi chłopcy słuchają z zapartym oddechem wypowiedzi przodowników pracy na temat ich walki o nową, wyższą formę wydajności w produkcji, o dyscyplinę i organizację pracy. Są to ci, którzy w najbliższej przyszłości ruszą do pracy w przemyśle, wypełnią szeregi ponadmilionowej armii, potrzebni do wygrania nowej bitwy w przemyśle — o wykonanie planu 6-letniego. Zaciąg do milionowej armii robotniczej w znacznej mierze odbędzie się wśród chłopów i nie jest wobec tego obojętne, czy młode pokolenie chłopów „zachwyca się do pracy” produktywną w przemyśle. Poza tym służy robotniczego życia, wyższa organizacja pracy, większa jej wydajność, zdobycze socjalne, to wszystko w mniejszym lub większym stopniu da się przerzucić na teren rolnictwa, do pierwszych spółdzielni produkcyjnych majątków rolnych, to dopomóż w rozbiciu kapitalistycznych stosunków w produkcji rolniczej, będzie kształtować sojusz robotniczo-chłopski.

I właśnie referent socjalny, zwłaszcza ten, który pracuje w zakładach, sąsiadujących o miedzę ze wsią; ten, który obejmuje setki nowych fabryk, jakie powstają m. in. na terenach nieuprzemysłowionych w ramach planu 6-letniego, może tego dokonać.

Czy można na pracowników socjalnych naszego przemysłu liczyć? Niewątpliwie, jakaś część spośród 12.000 referentów, jest dobrą przypadkowo i odpadnie, nie sprosta wielkim zadaniom. Ale i tu możemy mówić o przodownikach w akcji ochrony produkcji. Cóż to za ludzie? Analiza życiorysów nowych pracowników wykazuje, że wielu spośród nich to uczestnicy walk o lepsze jutro proletariatu. Starzy działacze partyjni i młodzieżowi działacze. Są wśród nich organizatorzy robotniczego ruchu oporu w całej Europie, w Hiszpanii, Francji i Czechosłowacji, są byli oficerowie i żołnierze I-go Korpusu, są niedawni przodownicy w pracy produkcyjnej. Referentem socjalnym jest dziś Bronisława Świtoniak. Są to zatem ludzie, którzy przeszli okres walk o wolność polityczną proletariatu, wygrali walkę o nową wyższą niż kapitalistyczna zorganizowaną produkcję. Ludzie, którzy potrafili czynnego produkcyjnie człowieka chronić.

Wiesław Jażdżyński

Anna Kamieńska

TRYLOGIA WIEJSKA STANISŁAWA PIĘTAKA

W

tradycjach prozy XX-lecia powieść o wsi stanowi osobny i ważny nurt zarówno dla stylizacji literackiej, jak i dla ideologicznej pożytki literatury. Mamy tu bowiem po-

wieść historyczną o tendencjach rewizjonistycznych wobec solidarystycznego, bezklasowego ujęcia wsi (Kruczkowski), powieść realistyczną z marksistowskich pozycji ideologicznych (Kowalski, Wasilewska) i z pozycji chrześcijańsko-moralistycznych (Wiktor), reportaż powieściowy (Burek, Kędziora) oraz psychologiczny naturalizm (Kurek). Do tych typów ujęć środowiska wiejskiego i przez Żeromskiego przekazanej „sprawy chłopskiej” dobrać należy jeszcze rodzaj powieści operującej stylizacją groteskową, wywodzącą się z poetyki awangardy. Tutaj mamy na myśli książkę Flukowskiego „Urlop bosmanmata Jana Kłębucha” i nagrodzoną „nagrodą młodych” PAL-u powieść Stanisława Piętaka — „Młodość Jasia Kunefala”. Mimo tak oficjalnie ważącej nagrody literackiej powieść Piętaka przyjęta została przez lewicę literacką z rezerwą. Pisał o niej Jerzy Putrament w „Sygnałach” w 1938 r. w artykule pod wielomówiącym tytułem: „Zaraza poetyckości”. W artykule tym Putrament dyskutując z „Pionem” bił na alarm w obronie realistycznej prozy powieściowej — zalewaną wodami poezji lirycznej, która przeważała tam wiersza wdiera się do prozy, piętnował „chorobliwy wdźwięk” obrazowości poetyckiej, brak wyrazistych postaci i konstrukcji powieściowej — wobec czego powieść jest zlepkiem epizodów narracyjnych. Antyrealizm młodej literatury z Piętakiem na czele, antyrealizm wykluty w kręgu młodej cyganerii warszawskiej i metafizycznych wizji Witkiewicza — grozi literaturze — jak twierdził krytyk rzeczka najstraszniejsza — grozi „pomniejszeniem, zubożeniem możliwości twórczych, możliwości oddziaływania pisarza na społeczeństwo”. I dalej: „Poeci, którzy stracili „rząd dusz”, przerzucają teraz zarazę własnej małości na prozę”.

Oczywiście zarzuty podobne wytaczane wówczas wobec powieści Piętaka mimo, że zasadniczo trafne, ulegają dziś przesunięciom. Raz dlatego — że samo życie zdmuchnęło sielankową wizję poetycką, unieważniając i wysuwając na czoło sprawy nie opatrzone jeszcze poetyckim konwenansem, drugi raz — ponieważ sam autor, dopisując do „Młodości Jasia Kunefala” dwie dalsze części w trzech powieściach, oganiał się z większym, to mniejszym powodzeniem od poetyckości — odgarniał, na ile można było, awangardową — poczechowiczowską stylizację wsi — pejzażu i ludzi. To też pisana w stonunkowo dużych odstępach czasu i — można dodać — historii — trylogia wiejska Piętaka jest żmudną drogą do... tu usprawiedliwione wahanie. Jeśli: „droga do realizmu”, to należałoby to odczytać ścisłym głosem, a przyjąć z dużymi zastrzeżeniami. Cała bowiem powieść Piętaka rozciągnięta w czterech książkach cierpi na zasadniczy mankament utrudniający niesłychanie jej ocenę w

*) Stanisław Piętak. „Młodość Jasia Kunefala” — „Książka” 1947 r. Stanisław Piętak — „Białowiejskie noce” — „Książka” 1947 r. Stanisław Piętak — „Nagi grom” — „Książka” 1947 r. Stanisław Piętak — „Ucieczka z miejsc ukochanych” — „Książka” 1948 r.

Leszek Lorek

CZŁOWIEK — TO BRZMI DUMNIE

Po brzuchu gołym
bije tam — tam
fanatycznego tłumy.

Półsyłaby
niezrozumiałej mowy.
W ósmym miesiącu ciąży
rodzą się dzieci
półniemowcy.
Niebo na krzywych nogach
i ziemia bez klatki piersiowej.

Niedonoszony płód świata
okrutne ciecnie w brzuch
karabinowych salw.
Na olbrzymim globie
geograficzna siatka
rysowana krwią.

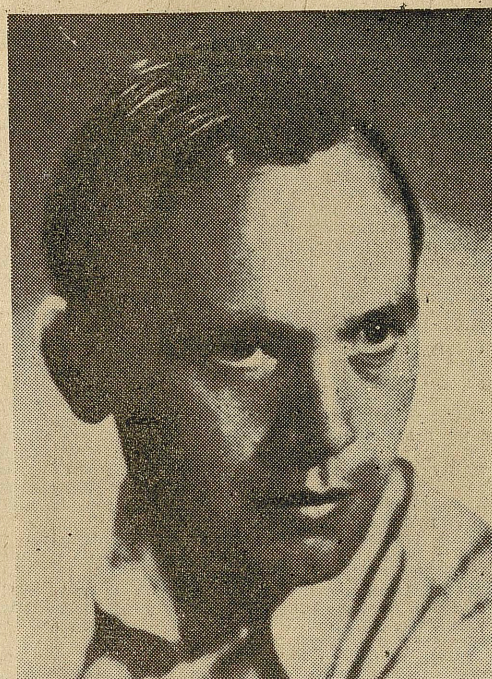
Człowiek — to brzmi dumnie
Te słowa bronią ptasich gniazd
spadłych w strumień.

Połamane ręce
kadłub utopiony bez głowy.

Mały robaczek
spacerujący
po mej dłoni
gdy to piszę
nie mówi nic.

Jutro muszę wyruszyć
by bronić
milczenia robaczka
na martwej dłoni.

Człowiek
to jednak brzmi dumnie.

Stanisław Piętak

kategoriach krytyki przyjętych wobec powieści: brak niemal zupełnie fikcji literackiej, autobiografizm posunięty do naruszenia praw autorskich Stanisława Piętaka, który własne wiersze znane z tomów poetyckich przypisuje bohaterowi swemu Jasiowi Kunefalowi. Oczywiście stopień autobiografizmu w powieści nie powinien obchodzić krytyka, gdyby nie to, że Piętak z uporem walczy w swych książkach z iluzją powieściową i że wynikają z tego tak zasadnicze usterki kompozycyjne, jak te, na które zwróciła już uwagę krytyka przedwojenna. „Tłum epizodów” w pierwszej powieści tłumaczył się poetycką konstrukcją prozy utkanej z opowieści, anegdot, wspomnień, tłumaczył się senną wizyjnością i chorobliwymi majaczeniami bohatera. W następnych powieściach, w których postaci ludzkie zaczynają się wynurzać ze snu, a tok narracji zbliża się do realistycznego — tym bardziej niebezpieczna wydawać się musi rozlewna mnogość epizodów przy braku postaci i akcji pierwszoplanowej. W ten sposób to, co było słabością pierwszej powieści Piętaka — wobec następnych — maleje i staje się niemal walorem literackim. Tak ma się sprawa z całą trylogią Piętaka — im dalej od „Młodości Jasia Kunefala”, tym bardziej powieść pozabawia się podstaw literackiej tradycji, literackiej formy, a nie osiagając jednocześnie intelektualnego czynnika kształtującego powieść realistyczną — roztopia się w surowej faktografii. Ostatecznie w końcowej części najlepsze jest to, co pozostało z „Młodości Jasia Kunefala” — epizody pełne szorstkiej poezji — śmierć ojca („Nagi grom”), a potem doskonała w opisie śmierci matki („Ucieczka z miejsc ukochanych”), a więc zmierzch dwóch zasadniczych rodzinnych mitów w powieści będącej w ogóle „sagą” rodzinną. Mitologia rodzinna wsi dawnej — raz uroczej, to znów pełnej grozy w majaczeniach słabowitego dziecka wiejskiego, wsi

pełnej fantazji chłopskiej i jednocześnie ciemnoty. wsi, która tkwi poza cywilizacją jako filozoficzne „dno życia” (Czechowicz) — ustępuje coraz bardziej i wyraźniej nowej wsi powojennej, która na raz wyraża się w proteście wobec nowego. Ta nowa wieś, a właściwie jej nowe dla Piętaka widzenie — jest materiałem dla realistycznej powieści społecznej, jest materiałem (mimo ukazanego wstecznicstwa w opozycji chłopów wobec reformy rolnej) — pozytywnym. Ale ten pozytywny materiał powieściowy grzeźnie w elementach melodramatu nowelistycznego, naiwnego romansu, którego schematy niejednokrotnie powtarzane przez autentyczne życie — są Scyllą i Charybdą dla pisarza, który z krainy stylizacji literackiej dąży do realistycznego ujęcia rzeczywistości. Wyjść cało z tych trudności nie zawsze się Piętakowi udało, a powrotu nie ma.

Jeszcze jeden zasadniczy mankament powieści Piętaka to brak wyraźnego bohatera, brak zdecydowanych postaci poza paroma nie wpływającymi zresztą na bieg akcji: (ojciec, matka, brat Krzys). Ubogości fabuły powieściowej złożonej z szeregu opowiadań wtrąconych odpowiada niejasność rysów bohatera, który to pojawia się, to znika zupełnie. Poza tym jest nim, obecny czy nieobecny — człowiek na wsi już obcy, związany z jej życiem tylko sentymentem i słabością niezakorzenionego w nurcie życia wsią inteligenta chłopskiego pochodzenia. W „Młodości Jasia Kunefala” bohater tkwił jeszcze rzeczowo w środowisku rodzinnym chłopskim, w następnych książkach — jest już na wsi tylko obcym, przybyszem odnawiającym za każdym razem towarzyskie kontakty wiejskie — z kim? oczywiście z górą wsi, z lepszą kawalerką, z rządówką, z plebaną, z grupką powiatowej inteligencji. Cała reszta wsi to płynne tło, a potem, w partii opowiadającej o przeprowadzeniu reformy rolnej na wsi — podmiot dość frazeologicznej działalności Jasia Kunefala — biedota wiejska. Zresztą grupa biedoty jako termin społeczny pojawia się dopiero przy końcu, gdyż Piętak nie przeprowadza wyraźnych rozróżnień społecznych wprowadzonych postaci. Wieś cała z racji wystąpienia tylko gościnnych bohatera — przedstawia się jako zespół towarzyski i niejako dekoracyjny. Amory Weroniki wypełniające tom „Białowiejskie noce” i własne przygody erotyczne Jasia Kunefala na wsi i w powiatowym miasteczku nadają jeszcze wsi Piętaka gorące tło biologicznej, amoralnej krzepy. Gdyby uprzeć się w poszukiwaniu głównego wątku treściowego trylogii Piętaka — byłoby nim dzieje chłopskiego inteligenta, który mimo sukcesów w życiu pozawiejskim — czuje się w nim wyrzutkiem społecznym, ciągnie go na wieś, gdzie nie ma już przecież żadnych interesów. Ta niemożność zerwania ze środowiskiem wiejskim przyczynia się właśnie do mitologizacji tego środowiska, do bezklasowej idealizacji zewnętrznego obrazu wsi w „Młodości Jasia Kunefala”. Powieść Piętaka jest jeszcze jednym przykładem tych „ludomańskich” tendencji inteligencji chłopskiego pochodzenia, jakie śledziliśmy nieraz w prozie Goździkiewicza, Mortona i u wielu poetów z grupy „wiejskiej”. Z tą różnicą, że Piętak odciął się wyraźniej niż oni od nowelistycznych wzorów pozytywizmu. „Tragedia inteligenta chłopskiego” polega na ogromnej rozpiętości ambicji kulturalnych i wzoru życiowego / inteligencji i chłopów, niewspółmierności dążeń obu grup. W powieści Piętaka spotykają się one — słusznie — po wojnie wobec konieczności wprowadzenia wsi w nowy ustrój i tu dopiero Jas Kunefal staje się istotnym bohaterem powieści o wsi — niefortunnym niestety działaczem. Po tym okresie i po śmierci matki — rozluźniającej węzły Jasia Kunefala ze wsią rodzinną — następuje ostateczna „ucieczka z miejsc ukochanych” — dokąd? właściwie w nową rodzinność, w melodramatyczny nieco wątek matrymonialny ostatniej powieści. Od czasu do czasu pojawia się obok Jasia drugi, legalniejszy zresztą bohater powieści o wsi, brat jego — Krzys. Jest to obok rodziców Jasia Kunefala najsympatyczniejszy narysowana postać powieści, chory na ambicję — jak cała rodzina Kunefalów, trochę romantycznie zaszepiony, po wojnie pracuje w Uniwersytecie Ludowym i dąży do wyższych studiów — nowy typ „chłopskiego inteligenta”, nie zrywającego ze środowiskiem, działacza.

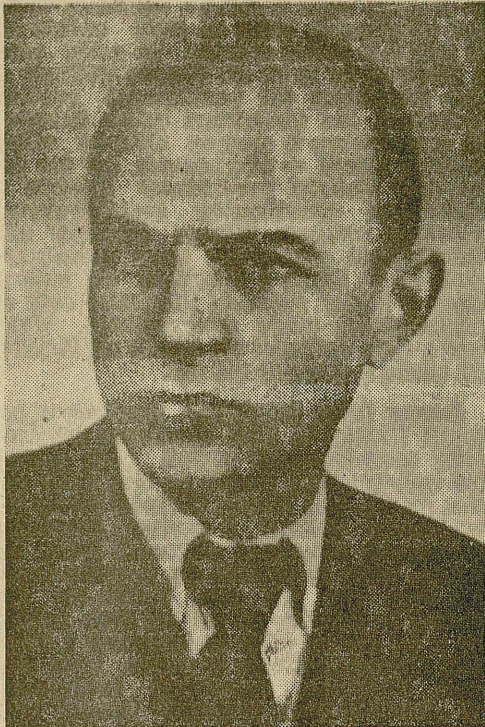
Najwyraźniejszym wątkiem całej trylogii Piętaka — ze szkoda badać dla całości zbyt rozciągniętym w czterech powieściach, są dzieje rodziny Kunefalów — duszne i ciemne, przetykane jaśniejszymi barwami tylko w opowieściach ojca — o charakterystycznej dla chłopskiego humoru rozlekkości anegdoty pozbawionej pointy, operującej sytuacyjnym komizmem. W najlepszych opowiadaniach — nieskażonych obcym im liryzmem — Piętak wprowadza w język pełnowartościowej literatury — chłopską gawędę, żywą opowieść mówioną będącą istotnie potencjonalną „literaturą ludową”. Ta żywa tradycja wiejskiej literatury mówionej jest czymś bardzo świeżym i wdzięcznym w powieściach Piętaka. Nie przeładując balastem gwary i słownictwa gwarowego Piętak istotnie „przemienia” ludowe w nowoczesny język literacki prozy. Szkoda, że i te piękne fragmenty rozwodnione są poetyckością — zresztą coraz bardziej się zacieśniają — i psychologicznym egotyzmem bohatera — Jasia Kunefala.

Józef Baltuszis

Tłum. Anna L. Gniadowska

PIEJĄKOGUTY*)

Dramat w czterech aktach (fragment)

Józef Baltuszis

AKT DRUGI

Izba. Na stole i ławach stoi pełno naczyń, dzbanów oraz przygotowane jedzenie. Z sąsiedniej izby dochodzi gwar rozmowy, gra wiejska orkiestra.

ANIELIUKIE (pracując przy stole) — Ot i wesele. Antanukas, wytrzyj nos. Mężczyzna, a płacze. Kiedykolwiek i ty się ożenisz. No jak, ożenisz się?

ANTANUKAS (pociągając nosem) — Kiedy ja... narzeczonej jeszcze nie mam...

ANIELIUKIE (uśmiechając się) — Wyróżniesz, to i narzeczoną się znajdziesz. A jadasz dziś?

ANTANUKAS — Nikt mi nie dał.

ANIELIUKIE — E, jaki ty! Kto ci ma dać, kiedy wszyscy naokoło jedzą? Samemu trzeba wziąć. Siadaj, masz. Weź tę kość i gryź... Odlam sobie chleba...

ANTANUKAS (siadając i zabierając się do jedzenia) — A jak ciocia zobaczy?

ANIELIUKIE — Jedz, jedz. Nim wszystkim ciotkom dogodzisz, to ze skóry wyleziesz. Później pójdziesz, przyniesiesz drzewa, trzeba będzie piec rozpalić...

(wchodzi Rukienie, blada, z szeroko otwartymi, nieprzytomnymi oczyma i staje przy drzwiach).

Boże... Co się stało?

(podbiega do Rukienie)

Co się stało?

(Rukienie nieprzytomnie patrzy przed siebie, chwyci się. Anieliukie podtrzymuje ją, zmieszana doprowadza do ławy)

Panie Święty... Matko Boska... Co... Co się stało?

RUKIENIE (bezwiednie siada, trzęsie się całym ciałem, dzwoni zębami. Nagle chwyci się za głowę) — O Boże, Boże, Boże! O Jezu!

ANIELIUKIE (ostatecznie zmieszana) — No co? Co? Zwariowała chyba! Antanukas, biegnij szybko, przynieś wody, tylko zimnej...

(do Rukienie)

Zaraz... Zaraz... Walerianki wam naleję.

RUKIENIE — Biedę całego życia... niedojadanie...

ANIELIUKIE — Panie Boże! Ani chybi ukradli coś? Co?

RUKIENIE — Do ostatniego... do ostatniego centa... do ostatniej koszu!

ANIELIUKIE — Pieniądze?

RUKIENIE (odtrąca przyniesioną przez Antanukasa wodę) — Oj, nie pytaj, nie pytaj! Zaniósł tam te położyć, a tam... O, Jezu, Jezu...

ANIELIUKIE (zmieszana, rozgląda się po izbie, widzi w drzwiach zwabionych głośnie rozmową tłoczących się gości) — A to co? Po co wy tu? Idźcie... Idźcie stąd... idźcie pić piwo! (zamyka drzwi) Ot, wam kum i zapusty. A dużo tam było tych pieniędzy?

RUKIENIE — Choć ty mnie nie męcz! (zrywa się) Czego stoisz? Zawróć ich! Nie będzie wesela! Nic nie będzie! Prędko! Powilas! Ona! Jonas!

ANIELIUKIE — Szaleju się, nie daj Boże, objeđliście, gospodyni, czy co? Od ślubu zawróćcie?

*) Dramat Baltuszisa „Pieją koguty” w tłumaczeniu Anny L. Gniadowskiej ukazał się wkrótce nakładem wydawnictwa „Współpraca”.

Jednym z czołowych pisarzy Litwy Radzieckiej jest Albert Juozenas piszący pod pseudonimem Józef Baltuszis. Józef Baltuszis, urodzony w 1909 r. dopiero w wieku lat 20 uczy się pisać i czytać. Do tego czasu pracuje jako pastuch a później parobek u bogatego gospodarza i nie ma czasu na „niepotrzebną”, zdaniem pracodawcy, naukę. W 1929 r. Baltuszis przenosi się do Kowna i zaczyna pracować w wydawnictwie. W trzy lata później drukuje swój pierwszy utwór literacki, nowelę pt. „Czerwonołbiste buraki pastewne”, podpisując ją pseudonimem. Piękna, dojrziała proza zwraca już wówczas uwagę krytyków na młodego autora. Tymczasem Baltuszis uczy się introligatorstwa i w tym zawodzie pracuje aż do 1940 r. od czasu do czasu drukując swoje utwory. Drukując zresztą nie wiele, gdyż większość nowel zostaje skonfiskowanych przez smetonowską cenzurę.

Pierwszy tom nowel pt. „Tydzień zaczyna się dobrze”, wychodzi w 1940 r. Debiut przynosi autorowi niecodzienny sukces. Baltuszis od razu wysuwa się na czoło literatury litewskiej. W czasie wojny w Zw. Radzieckim ukazuje się drugi tom nowel pt. „Biała koniczynka”, który potwierdza w zupełności opinię o olbrzymim talencie i dojrzłości młodego pisarza.

Sztuka „Pieją koguty” ukazała się drukiem w 1947 r. Pisze w niej Baltuszis o tym, co go najbardziej obchodzi, co najlepiej zna i co mu jest najbliższe, pisze o ucisku materialnych i bezrolnych chłopów przez bogaczy, o gnębącej biedniaków ciemnocie, o życiu i walce chłopów litewskiego w okresie 1930 — 39 r.

Rukienie to typ chłopki-bogaczki, która jest gotowa na wszystko, byleby tylko zdobyć jeszcze

jeden kawałek ziemi. Chciwość pokrywa miłością do dzieci, nie rozumiejąc, że postępowanie jej jest sprzeczne ze słowami. Pusta, bezmyślna Ona i Jonas, który kochając Marytę nie potrafił się jednak przeciwstawić wpływowi matki, są jej nieodrodnymi dziećmi. Typy biedniaków wiejskich: Anieliukie i Łabutisa, to typy ludzi jeszcze nie-uświadomionych. Życie przez wiele lat pod uciskiem bogaczy odbiło na nich swoje piętno. Ale są młodzi, wiedzą czego chcą, dla nich ważniejszą od własności jest wolność. Taką postać w sztuce jest Marytę, ona Jonas. Marytę widzi wszystko, co się dzieje w domu tęściowej i wierzy, że będzie mogła miłością zmienić Jonasa, gdyż co do Rukienie złudzeń już nie ma, więc czeka. Ale kiedy widzi, że ani cierpliwością, ani dobrocią nic zrobić nie będzie mogła, stawia wszystko na jedną kartę, ratuje Łabutisa, rzuca męża i dom Rukienie i odchodzi mówiąc: „Dużo jest jeszcze Łabutisów w waszych rękach, ale i nas jest dużo!”

Twórczość Baltuszisa płynie głównym nurtem tradycji litewskiej. Wiele litewska, jej walka o wyzwolenie chłopstwa, jest główną drogą rozwoju twórczości literackiej Litwy od 150 lat. Literatura na Litwie jest wierną kroniką rozwoju świadomości klasowej chłopów litewskiego. Wiele pokoleń litewskich pisarzy wyrosło na tej literaturze, literaturze często nie drukowanej, a le po prostu opowiadanej przez całe lata, w okresie kiedy drukowanie jakiegokolwiek książki w języku litewskim było przez rząd carski surowo zabronione. Józef Baltuszis idzie konsekwentnie tą samą drogą, czego przykładem są i jego nowele i sztuka „Pieją koguty”.

A. L. G.

mię — Ty! Ty! Czerwony diable! Ty wzięłeś pieniądze! (trzęsie nim). Kto cię nauczył! Jak wybrałeś! Dokąd zaniósłeś?

ANIELIUKIE (blednąc) — Rukienie... Rukienie!... Czy wy jeszcze macie rozum?

RUKIENIE — Zebra ci połamię! Ty złodzieju! Rudzielcze, ty przekłety! Gdzie pieniądze?!

ANIELIUKIE (starając się obronić Antanukasa) — Zupełnie zwariowała! Rukienie! Co się z wami dzieje!... On przecież nawet nie wie, jak wygląda pieniądze.

RUKIENIE — Ja mu pokażę. — Nie wiel! Ja mu!... Za co ojciec wczoraj sioninę na rynku kupował?... A skąd u matki nowa chustka? Czyje pieniądze? A? Kiedy zaniósł ojcu? Mów albo ci tu zaraz!...

ANTANUKAS (łapiąc oddech) — Ciotko... Ciotko...

RUKIENIE — Ja ci pokażę ciotkę! Klękaj! Jak księdzu... jak Panu Bogu, mów! No!...

ANIELIUKIE (nie mogąc obronić) — Rukienie! Boże, przecież ona zabije to dziecko... (chce wybiec, ale w drzwiach zderza się z Jonaszem).

JONAS (wchodzi, z niepokojem) — Co tu za piekło? (Marytę wchodzi za Jonaszem, staje przy drzwiach, patrząc niespokojnie, przerażonymi oczyma).

RUKIENIE — Ty jeszcze pytasz! Złodzieju! Rozbójnicy! Całą moją starość!... Ostatni grosz ukradli!

JONAS (wzdryga się) — Kto ukradł?

RUKIENIE (popycha Antanukasa w stronę Jonasa) — Oti! Ciesz się!... Walet kier! Od razu zrozumiałem? (do Anieliukie). A i ty dobra! Niewinna! Może sama się z nim dziełaś...

ANTANUKAS — Ja nie brałem... nie brałem!...

RUKIENIE (do Jonasa) — Czego jeszcze stoisz? Bierz go za kark, zaprowadź za stołę i daj mu dobrze, żeby od razu krew się pokazała. Od razu się przyzna!

JONAS (waha się, ponuro) — A może nie on...

RUKIENIE — Nie on! Ty mi tu będziesz gadać! Służba w domu — to wróg w domu! Wszystkie kąty wyszperał, wczoraj na strych łazik, wachał! A po co? (Jonas milczy ponuro).

ANIELIUKIE — Bójcie się Boga, ludzie! Czy wszyscy rozum straciliście? (wybiega).

RUKIENIE (do Jonasa) — Jeszcze ciebie trzeba będzie prosić?!

MARYTIE (widząc ruch Jonasa) — Jonas! (Jonas porusza się i zatrzymuje).

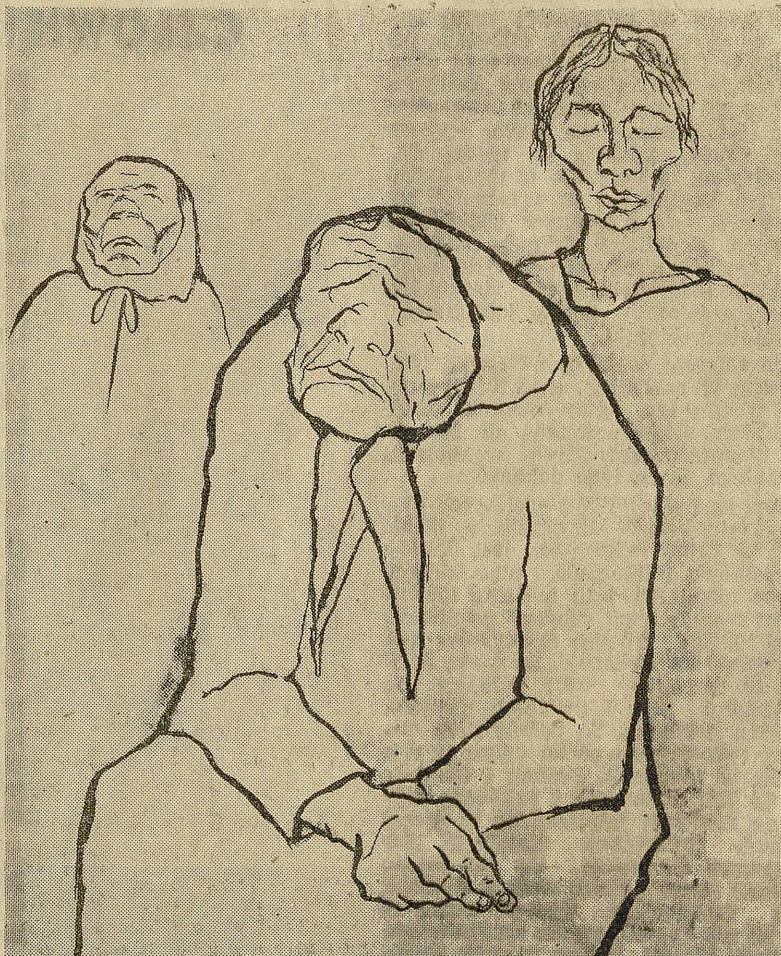
RUKIENIE — No, co?

MARYTIE — On nie brał... On niewinny...

RUKIENIE — Ach, tak! To kto? Wy? Ty? Jonas?... (Jonas nagłym ruchem rzuca się w stronę Antanukasa, ten zaczyna krzyczeć i wybiega, Jonas za nim).

MARYTIE (przerażona) — Jonas!

RUKIENIE — Daj, mu, daj, żeby wędział! (Marytę chce biec do drzwi, chwyci się i pada).

Rys. H. Orzechowska

Semen Łabajewski

Tłum. Tadeusz Chróścielewski

Jak Prochor zostaje elektrykiem

(Fragmenty z powieści „Kawaler złotej gwiazdy“)

Zima przyszła dość wcześnie. Zawędrowała do stacji w ciepłej, białej szubie.

O świcie przez Ust. Niewińską ci cho i niespostrzeżenie przeszła kolumna sań. Wyjechawszy na stację, pokmknęły sznurem w stęp. Przyszło jechać po głębokim, puszystym śniegu. Torowały drogę nowe, parokonne sanki, a na nich, zagrzebawszy nogi w śnie, siedział Prokop w szubie i baszłyku tak szczerze zawiązanym, że widać mu było jedynie oczy. Od czasu do czasu podnosił się na kolana, poganiał konie, to znów oglądał się w tył: bał się, by jakiś zaprzęg nie pozostał w tyle lub by który z woźniców nie zasnął. W saniach, okrywając się burką leżał Wiktor Griaczow.

— Hej, tam — pokrzykiwał Prochor — Nie rozciągajcie się tak.

W ślad za saniami Prochora, skrzypiąc jarzmami brnęło po mialkim śniegu pięć par wołów. Siedzieli na nich chłopcy-poganiacze. Woły zaprzęcone były rzędem do olbrzymich sań o płozach grubych jak kłody. Na takich saniach przewoził się zwykle na wyżynach Kubania stogi siana. Dziś potężne płozy z sekatego dębu miały wytrzymać bagaż kilkakrotnie cięższy: musiały przewieźć ze stacji kadłub turbiny wodnej.

— Jakż to ciężar może mieć takie dziwo? — rozmyślał Prochor, okręciwszy się w szubę. — I pomyśleć, że tę tylko jedną część umieści się na tej potworze, a żeby przewieźć całą turbinę, trzeba było ściągnąć tyle koni i byków.

W ciągu życia przychodziło Prochorowi przewozić przeróżne ciężary: kłody, żelazo, pszenicę, ale z turbiną nigdy jeszcze nie miał do czynienia.

Jak to wygląda taka turbina, pojęcia nie miał, przeto rozejrzył się w głowie przeróżne trwone myśli: „A co będzie, jeśli nawet takie dębowe płozy nie wytrzymają ciężaru i sanie załamają się, a turbina pozostanie gdzieś w śnie, będzie się waliła przy drodze w śniegu i ludzie, przejeżdżający obok będą się śmiać! „patrzcie jacy to ci uśnięci, winicy, budują elektrownię wodną, maszynę to zamawiają aż na Uralu, a do stacji przywieźć nie potrafią, sprytu im nie starczyło... a nasz Wiktor Ignatowicz to śpi sobie smacznie — rozmyślał Prochor — i dlaczego właściwie miałby nie spać? Toć on już i gniazdko dla niej przygotował, zupełnie jak dla kobiety, jej Bohu!

Prochor, pracując w brygadzie Wiktora Griaczowa, wszystkiemu silnie się przypatrywał, ale nie wiele z tego rozumiał, szczególnie zaś nie mógł pojąć, co to wyrabiają na terenie hał maszyn. Widział, jak wznosiła się z wykupu żelbetonowa ściana, lecz choć Griaczow mówił, że to ma być fundament turbiny, Prochor w żaden sposób nie mógł sobie wyobrazić ani kształtu, ani wielkości tej dziwnej maszyny, której sążone było spocząć na tym twardym tożu.

Nad stępem rozgorzała jasna, mroźna zora. Niebo było wysokie i zupełnie sine. Wiktor Griaczow oddawna już nie spał, nie chciał mu się jednak podnieść. Sanie sunęły rytmicznie, głucho postukiwały kopyta, młodo i świeżo skrzypiały pod płozami mroz. Przyjemnie było leżeć i wodzić oczyma po horyzoncie. Za Kubaniem jak białe namoty wznosiły się niewielkie wzgórza, raz wydawały się dymno-szare, to znów pokrywały się miękkim różowym światłem. Kiedy zaś na siodło, jakie stanowiła przestrzeń między dwoma szczytami, wspięło się słońce, góry zajęły się płomieniem i cała niziną zaiskrzyła się do tego stopnia, że trudno było patrzeć bez zmruczenia oczu.

Wiktor zamyślił się. Nie, zupełnie nie tak wyobrażał sobie swoje życie po długich latach studiów. Naturalnie do Ust. Niewińskiej wpadał nieraz na odpoczynek. Były to wesołe miesiące. Kapał się w Kubaniu, jeździł po stepie i ani mu przez myśl nie przeszło, że pierwszym terenem jego samodzielną pracy będzie właśnie rodzinna wieś. Do Ust. Niewińskiej jechał niechętnie i — jak sam podkreślał — „na krótko“, lecz już od pierwszych dni zaczął odczuwać dziwną satysfakcję, gdy sobie uświadamiał, że oto kierownictwo rodzinnego Kubania nie może obejść się bez jego pomocy, że oto on — jedyny spośród ziomków potrafi ustawić i zmontować najbardziej skomplikowane mechanizmy, że to on da swojej wsi światło. Cieszyła go myśl, że turbinę zakłada właśnie na tej samej rzece, nad którą przebiegało jego dzieciństwo, na której łowił ryby, kapał się, biegał na golasa po brzegu. Ileż to wspomnień cisnęło się za każdym razem, gdy zbliżał się do miejsca budowy w pobliżu urwiska.

Przyjemnie było również obserwować, jak oto budzi się w stacji w związku z budową żywe zainteresowanie elektrotechniką. Widział, z jaką dumą mówią o elektryfikacji: towarzysze jego dzieciństwa i rozumiał ich. Nie tyle cieszył Wiktora entuzjazm Sergiusza czy Sawy, co stosunek do nowej pracy takich ludzi jak Prochor i Grićko, tych, którzy pracowali w jego brygadzie.

Prochor mieszkał w sąsiedztwie matki Griaczowa. Pewnego razu, przechodząc późnym wieczorem obok chaty Prochora, spojrzał mimochodem w okno. W izbie przy słabym świetle lampy naftowej siedzieli nie-młodzi już mężczyźni i kobiety; czytali na głos „Systemy instalacji silnikowych“. Wiktor wszedł do sieni i zatrzymał się w drzwiach i zaczął się przysłuchiwać:

— Prochor, wyłóż ty to nam trochę jaśnieji!

— Jakże ja mogę jaśniej wyłożyć? — odpowiadał Prochor. — Toż w książce pisze, że elektryka bywa stała i zmienna. Co tu można jeszcze dodać?

— A jaka będzie u nas?

— Kto go tam wie, jaka?

— A w jaki to sposób będzie ona obracać młockarnię, czy doł krowy? — dopytywał się jakiś zachrypnięty bas. — To właśnie grunt, a czy ona tam stała czy zmienna, na tym ja się nie znam.

— Wszystko jedno — potwierdził ktoś z przekonaniem — grunt, żeby była.

— A na mój rozum — odezwał się głos kobiety — lepiej, żeby była stała.

— Dlaczego? — surowo spytał Prokop.

— Bo wszystko, co niestale — to kiepskie.

— Racja, ciociu Fiołko — przytywał bas.

— Zrobili u nas na ten przykład latoś kino ruchome i co z tego wyszło? — n/c.

— A toś, Andrzeju, dobrze powiedział.

Wiktor roześmiał się i wszedł do izby.

— O! — krzyknął Prochor. — On nam pomoże. Wiktorze Ignatowiczu, my tu czytamy i nie możemy się na niej wyznać.

— I teraz, Wiktor leżąc w saniach i przytrzymując burkę, wspominał z uśmiechem tamtą rozmowę, która się przeciągnęła późno w noc. Tego wieczoru po raz pierwszy tak prosto, tak mu się przynajmniej wydawało, i interesująco mówił o elektryczności.

Odrzucił burkę, zeskoczył w śnieg i siedział teraz obok sań.

— A ja myślałem, że ty jeszcze śpisz — ucieślił się Prochor.

— Wiktorze Ignatowiczu — krzyczał z drugich sań Nikita Malcew — spojrz, co za widok.

Czoło obozu wypełzło już na wzgórek, tułów wygiął się wzdłuż parowy. Wyrostki-poganiacze — jedni w kudłaty czapkach, które wysterczały w górę niby gniazda ptasie, inni w baszłykach lub w powiązanych chustkami kaszkiach kołysali się na jarzmach i leniwie pomachiwali biczami. Pięć par byków szło szparko, za nimi sunęły ciężkie płozy i orły śnieg na kształt pługów. Nikita Malcew dumnie siedział na rozesłanej na sianie derce, palił tytoń i uśmiechał się.

— Tak, przy takim transporcie — rzekł, zwracając się do Wiktora — można niejedną, lecz dwie turbiny przywieźć.

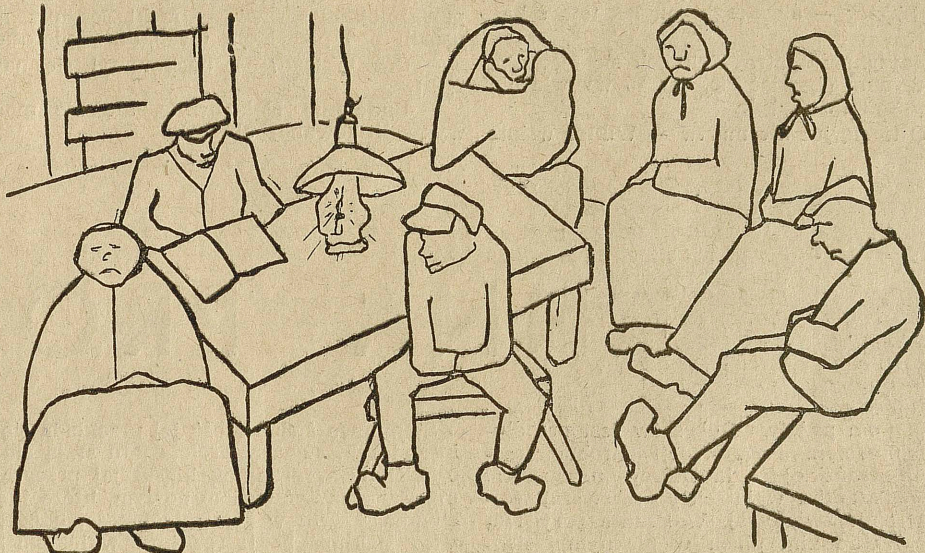
Tymczasem tabor przejechał przez most, okrążył Roszczeńską stację i zatrzymał się u bramy dworca towarowego.

Wiktor udał się z dokumentami do zawładowy. Woźnice, oczekując na jego powrót, z nieukrywaną ciekawością przyglądali się częściom maszyn, złożonym na czterech platformach. Szczególnie intrygowały ich olbrzymie skrzynie, obite żelaznymi obręczami. Widniały na nich wielkie, tłuste napisy: „Urałskie Zakłady Elektrotechniczne“. Dalej jakieś przedziwne maszyny i wreszcie coś, co robiło wrażenie ogromnego koliska. To coś obite było ułożonym na krzyż deskami, spod których wystawał gruby wał, osmarowany żółtą maścią podobną do śliwkowego masła. Prochora najbardziej zainteresował kadłub żelaznego cielska w kształcie potężnego kuba.

— Musi być prężaźliwie ciężki — Prochor ostukał z respektiem żeliwo batem.

— Patrzcie no, jaki olbrzym. Nikito, jak ty myślisz, pięć par byków uciągnie to?

— Jeśli przyjąć, że na każdą parę wypadnie po sto pudów — rzekł, jak zwykle poważnie, muskając siwe wasy, Nikita — to prawdę rzekłszy, uradzimy.

Rys. H. Orzechowska

— A co to takiego? I to też woda będzie kręcić? — spytał jakiś wyrostek, wskazując biczem na generator.

— Patrz no, Wańka, ile tu na niej drutu miedzianego.

— To nie drut, to pewnie złoto.

— Patrzcie go, jakie cudło! Jak to wszystko urządzone. Toż i pajak lepiej by pajęczy nie osnuł.

— To się nazywa generator — rzekła Irene, zwracając się do wyrostka. — Rozumiesz chłopcze? To najważniejsza maszyna. Turbina będzie go obracać ze wszystkich sił i właśnie wewnątrz wytworzy się elektryczność.

— Ireneo, skąd ty to wszystko wiesz? — zdziwił się Prochor.

— A wiem — rzekła zadowolona z siebie — w szkole nas uczyli.

— — — — —

Prochor nie myślał nawet, że przeładunek

zacznie się tak prosto i zwyczajnie. Wiktor

nadszedł z dwoma kolejarzami. Woźnice za-

wrócili do sań. Nie zdążyli nawet wjechać

na peron, gdy zjawił się parowóz i przysta-

czył dźwig stacyjny. Łapa dźwigu podjęła

lekko kadłub generatora, ten sam o którym

rozmyślenia nie dawały Prochorowi spoko-

ju przez całą drogę, dźwig przeniósł go przez

powietrze lekko, jakby chciał zademonstrować

swą siłę i dzwoniąc naciągniętymi jak

struny linami, ostrożnie złożył ładunek na

największe sanie. Dębowe płozy zaskrzypiały

i ugięły się nieco. Gdy ładunek został już

przywiązany drutami do sań, poganiacze na

komendę Prochora ujęli krótko lejce i jedno-

cześnie machnuli batami. Ktoś zaświstał, a

Prochor biegając wokoło sań krzyczał z całej

siłą:

— Hej, hej, cap, cap!

Rząd byków napał na jarzma, łańcuch

naprężył się, lecz płozy jakby przymarzły

do ziemi. Byki naprężyły się, wygięły kości-
ste grzbiety i ślizgając się niepodkutymi ko-
pytami po śniegu, znowu napały na jarz-
ma. Sanie nie drgnęły jednak z miejsca.

Podbiegli woźnice, oparli się plecami o że-
liwo i zawrzasnęli razem, zadudnili i za-

świstali: bu - re - go, bu - re - go, wal go,
goń go, goń go!

Sanie zapisały ciężko, jakby wzdychały

i z wolna posunęły się naprzód.

— A u kogo tam najsilniejsze podwozia —

pytał Wiktor — Prochorze, bierz mocne sa-

nie i podjeżdżaj. Połóżymy na nich rotor i

przewody...

Ładowanie przeciągnęło się do późnego

południa, a nim umocowali bagaż zwojami

drutu, nim ugotowali obiad, nakarmili by-

ki i konie, zaczęło się porządnie zmierzchać.

Wyruszone z powrotem. Za Roszczeńską uka-

zał się biały, lśniący księżyc.

Od dawna już zapadły się gdzieś w dali

światła stacyjne i pogrążające się we śnie

Roszczeńska i most na Kubaniu. Przed nimi

zaś w poświacie księżycowej rozciągał się

pokryty pagórkami stęp, tak szeroki, że

transport wydawał się jedynie czarnym

szwem na śniegu. Szew ten tkwił na je-

dynym miejscu, lecz sunął i sunął naprzód i

na przestrzeni szeregu kilometrów naoko-

ło słychać było to dźwięczny chrzęst zamar-

znętego śniegu pod płozami sunących wo-

zów, to różnogłose nawoływania, to świst

bicza, to pieśń, którą ni z tego, ni z owego

rozpoczął grubym basem Prochor, to dźwię-

czny śmiech Irene. Równoległe bokiem trak-

tu posuwał się długi cień. Sanie z maszyną-

mi, kudłate głowy powożących, konie, rogł

bycze — wszystko to rysowało się na śniegu

wyraziście, rzekłbyś jak na płótnie malar-

skim.

Spojrzał na ten rozciągnięty sznur sań,

wśluchał się w odgłosy nocy — i w duszy

rodzi się jakieś czarowne uczucie, które wy-

razić może chyba jedynie pieśń. Skąd ono?

Zdawało by się mogło, że nie ma w tym wyda-

czeniu nic tak bardzo szczególnego.

Toż przecież ogólnie wiadomo, że od nie-

pamiętnych czasów przebiega między wier-

chołkami Kubania szeroki trakt. że ciągnie

się obok stacji i chutorów i że od dawna su-

na po nim sznury wozów i sań. Kto tam

nie handlował w tych stronach, któż nie

wiózł tędy w kierunku gór soli i pszenicy, a

zaś od gór — drwa, dziegiu, sierści, skór ow-

czych i węgla drzewnego? Toż widzieli pa-

górki Kubania nie takie już sznury zaprze-

gów i nie taki szum płóz i kół słyszały. Tyl-

ko że nikt dotąd nie widział i nie pamięta,

żeby kto wiózł tędy, po tym trakcie turbinę

wodną i to jaką turbinę!

Toteż mijane wozy ustępują z drogi, zjeżd-

dają w śnieg, a woźnice spoglądają ze zdzi-

wieniem i pytają się:

— Ludzie dobrzy, a co to wy za cudactwa

wiezecie? Za wszystkich odpowiadał Pro-

chor, siedząc zuchowato na skrzyni odkrzy-

kiwał z pozorną niedbałością:

— Co wieziemy? A nie widzicie? — Ma-

szyny idą.

— A gdzie one idą?

— A gdzie mogą iść, jak nie do Ust. Niewi-

ńskiej.

— A z daleka to?

— Ho, ho, ho — odpowiadał śpiewnie Pro-

chor — aż z Uralu.

— Patrzcie no! A jakie to to maszyny, że

to idą do nas aż z samego Uralu?

— Też ci wyrwał się z pytaniem! — mówi

Prochor, udając, że się rozeźlił, w istocie

pragnąłby aby pytania ciągnęły się w nie-

skończoność.

— Chcesz ty wiedzieć, co to za maszyny?

To te maszyny co światło dają. Ot, jakie ci

to maszyny.

Transport zaś ciągnął dalej skrzypiąc po

śniegu.

Na budowie elektrowni panował nieopisany

gwar. Przed chwilą wawiono na funda-

ment kadłub turbiny. Krzatali się jeszcze

Zygmunt Krogulski

RĘCE BRATA

Mój brat rano o świcie
wyorał słońce,
gdy kradło barwę ze skrzydeł motyla
i w rosie srebrnej tkwiło
malejące,
zanurzone w głąb młodych bylin.

Ręce złożone na plugu,
ręce prostackie,
ręce szczerzłote —
te same, które wczoraj wieczorem miały protokół
na zebraniu w spółdzielni — a potem
przybite do snu nocy cieniem
jak liść powietrza dotknęły włosów żony
i zrównały się z jej ramieniem.

Teraz brat rozpostarty nad plugiem
cień swój kładzie bezszelestnie na skibach
do których przywarł oczami,
a dłonie jego milczaco grały
chwałę na cepigach:

Słońcu,
które spiło zardzewiała krew z ziemi — chwała!
Chwała wiatrom,
że rozżarzona stal chłodziła
w narzędzia dalekie od zbrodni —
i oczom,
co pokojem patrzą — chwała!

przy niej podnieceni i rozradowani monterzy. Wiktor Griaczow w czapce zsuniętej nie dbała na tył głowy, w nowym, chociaż zapakowanym już na łokciach i na kolanach kombinezonie, wytarł czarne od smaru ręce i podszedł do Sergiusza, uśmiechnięty i zadowolony z siebie.

— Popatrz, Sierioża, co za cudo!
— Rzeczywiście, cudo.

— W samej rzeczy bardzo zgrabnie leży — zawyrokował Prochor tonem znawcy. — Ja ci mówię, tak leży, jakby specjalnie była na ten placyk obstalowana.

— A tu właśnie stanie generator — mówił dalej Wiktor — ale Sergiuszu, jak tam z kanałem?

— Zaczynamy jutro. Tyłu ich się zjechało, że zaczynam obawiać się, czy to wy właśnie nie zostaniecie w tyle.

— O to się już nie martw — Wiktor wska-

zał na nagie wieżary — to mnie tylko martwi, pracujemy pod śniegiem.

— Oczekujemy lada dzień blachy dachowej.

— Chodź, pójdziemy, zagrzewamy się — rzekł Wiktor — nie wypadła przecież trzema gościom na chłodzie.

Przeszli do składu narzędzi. Nieduża przybudówka, kryta prowizorycznie sitowiem. Ogrzewał ją żelazny piecyk. Było duszno i pełno dymu. Gdzie nie spojrzeć, wszędzie leżały klucze, przewodniki miedziane, skrawki kabli, sztabki aluminium, szklane i porcelanowe izolatory.

— Wiktorze, chcę mówić z tobą o nieco poważniejszej sprawie — rzekł Sergiusz, gdy usiedli pod piecykiem i zapalili papierosa.

— Cóż takiego? — nachmurzył się nagle Wiktor.

— Budujemy elektrownię, ale nie mamy wykwalifikowanej obsługi.

— Ach, o to ci chodzi — Wiktor zdjął czapkę, przyglądał palcami zroszone potem włosy. — Tak, to jest rzeczywiście problem.

— Pomóż mi w tym, Wiciu. Rejonowy kurs elektryków spalił na panewce. Instruktor Komitetu Elektryfikacji Wsi obiecał przyjechać i nie zjawił się, więc przychodzę do ciebie z prośbą.

— Czy dużo kursantów?

— Trzydziestu. Po jednym z każdego kołchozu.

— Toż nie mogą jeździć do nich na rejon, przecież nie rzucę swojej roboty.

— Przeniósłbym kurs do Ust-Niewińskiej. Zajęcia prowadziłbyś wieczorami.

Wiktor uśmiechnął się pogodnie. Widać było, że się zgadza.

Do narzędziowni wszedł z ogromnym metalowym kluczem Prochor.

— Czy wewnętrzne mutry już zakręcać.

czy czekać? — zapytał i na chwilę przysiadł pod piecem, by ogrzać ręce.

— Sergiuszu Timofiejewiczu — rzekł po chwili, spojrzawszy na przewodniczącego bystrymi, małączkami oczkami. — Ja teraz już chyba wszystko umiem robić: byłem i pastuchem, i polowym, i cieślą, i szewcem. Był czas, że i piece stawiałem, lecz na stare lata chciałem zostać elektrotechnikiem — widząc zaś, że Sergiusz uśmiecha się dobrotnie i przyzwalająco, zwrócił się do Wiktora: — Powiedzcie mi, Wiktorze Ignatowiczu, czy byłby tu ze mnie jakiś pożytek?

— A dlaczegożby nie?

— Tak, Prochora również trzeba przyjąć na kurs.

— W teorii to ja co prawda jestem jeszcze niewielki majster, ale gdy idzie o praktykę, to oho — ho.

Wiktor i Sergiusz roześmieli się.

Semen Babajewski
Przełożył T. Chrościelewski

Jerzy Miller

ANNA PROLETARIUSZKA^{*)}

Dom państwa Rubeszów jest przedłużeniem egzystencji drobnomieszczańskiej à la Dulscy na gruncie czeskim w latach po pierwszej wojnie światowej. W Pradze przy Wacławskim placu w pięknym, siedmiopokojowym mieszkaniu, pośród zamożnych ludzi poznajemy Annę, młodą i naiwną wiejską dziewczynę. Początkowo też nie opuściliśmy wnętrza mieszkania kolejno zapoznając się z jego mieszkańcami. Rodzina Rubeszów jest podobna i pozostaje podobna do wielu rodzin znanych nam z rodzimych sztuk Zapołskiej. Młodzi Rubesze są pozbawieni jakichkolwiek wytycznych w życiu, wychowani laicko, rozrutni i zdegenerowani bardziej niż postacie klasycznych drobnomieszczań przelomu dziewiętnastego wieku.

Stopniowo świadomość jej przekłada się na inny język, sukcesy proletariatu stają się jej osobistymi wygranymi, klęskami jej przegranych. Zaczyna żyć życiem nowym, które ją pochłania. Zwrot w jej świadomości odbył się poza jakimiś bezpośrednimi widokami na materialną poprawę bytu.

W pierwszej części powieści napotykamy wypowiedzi i tendencje Olbrachta, które rad-bym zakwestionować z racji ich uogólnień.

— Wy, ta niższa klasa, jakże jesteście szczęśliwi. Jakże ja wam zazdroszczę! — Skarży się pracodawczyni Anny. Ton podobnych do tej wypowiedzi pojawia się często, akcja powieści służy także do wykazania, że wypowiedzi takie pokrywają się z prawdą. Olbracht utrzymuje, jakoby zgubę przynosił sam fakt posiadania bogactw.

Ulice obok pałacu czernińskiego w Pradze wyglądają jak przed wiekami

Powieść Olbrachta w swej początkowej fazie, zapowiada opis dziejów służącej, zapowiada temat, który w okresie przed pierwszą wojną światową zrobił karierę. Lubowali się nim tacy pisarze jak Maupassant, Zola, Larsen, Hamsun.

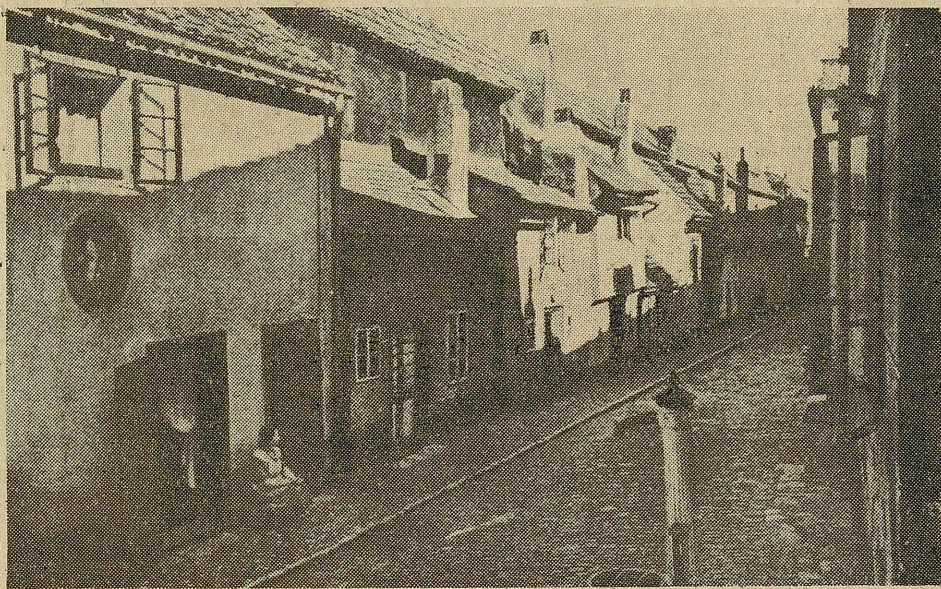
Jednakże Anna nie przystaje do postaci znanych nam z powieści wymienionych autorów. Nie zachodzi w ciążę z panem. Potrafi zachować niezależność i po pewnym czasie wydobywa się z groteskowego kregu służących kształconych na lekturze o Kisie i Landru. Oczywiście nie awansuje stając się guwernantką czy wreszcie panią do towarzysztwa, lecz w ogóle opuszcza służbę. Zyskuje krytyczne spojrzenie na światek Rubeszów. Rodzi się w niej świadomość klasowa. Dopomaga jej w tym rozwój stosunków społecznych i gospodarczych w Czechach. Olbracht w dalszym ciągu pokazuje nam wir wydarzeń przed rewolucją grudniową w Pradze, gdy to liberałowie sięgnęli po władzę. Czechy, kraj wysoko rozwiniętego kapitalizmu, posiadały silny proletariat, świadomy swej siły. Odejście Anny ze służby nie było na pewno odoosobnionym odejściem, przypadkowym. Zwrot co prawda nastąpił po zapoznaniu się z robotnikami dużej metalowej fabryki. I dopiero przy jego pomocy, uczestnicząc na zebraniach i wiecach robotniczych Anna uświadamia sobie problemy walki klasowej.

Osobliwe także u Olbrachta wydaje się idealizowanie miłości i przejawów proletariackiego życia. Nie chodzi przecież o to, aby od razu wpadać w krańcowość naturalistów, którzy pokazali fabrykę pożerającą na dobie dwadzieścia lat życia ludzkiego, robotników o charakterystycznych głowach półgłówków i symbolicznych torsach.

Np. Anna zbyt szybko w przeciągu niewiele miesięcy staje się dojrzałym, mądrym człowiekiem, uświadomionym członkiem klasy robotniczej.

Miłość u Olbrachta jest syta nawet wśród podmiejskich ruder, usypów i śmietnisk, które wydają się żółkowskemu proletariatu Nica i Abacja, Schwenningen i hotelem Garni. Przy tym — dodaje Olbracht, były wiele miłsze niż buduary dam i nadbrzeżne gaje z książek panny Rubesz. — Raczej jednak były śmietniskami usłanymi wypaloną trawą, z których mógł miłosne parki spędzać każdy nocny stróż. Tendencja ukazywania nieszczyśliwych, samoniszczących się burżujów nie wychodzi na dobre powieści Olbrachta. Dwudziestolecie światowej literatury znało niejedną reakcyjną książkę osłabiającą nienawiść do klas uprzywilejowanych. Oto przykłady samych tylko tytułów powieści drugorzędnej, lecz o ogromnym zasięgu literatury: „Biedny milioner”, „Pieniądże przynoszą nieszczęście” itd.

Gdy w Pradze dochodzi do wrzeń rewolucyjnych, proletariat ponosi klęskę. Dlaczego tak się stało? Olbracht w dużej panoramie powieści ukazuje szereg postaci socjaldemokratycznych przywódców. Nie potrafili się

Ulica Złota na Hradczanie

otrząsnąć z marazmu, w jakie wtrącił ich okres parlamentaryzmu. Dbali bardziej o rozwój własnych biur, aniżeli o zwycięstwo proletariatu. Kunktatorstwo obok całkiem jawnej zdrady zaciążyło na losach grudnia 1920 roku. Kонтrewolucja posługiwała się kupstwem, bądź wobec nieprzejednanych szantażem indywidualnym. Policja nie cofała się przed użyciem prowokatorów (Marzik), pragnąc za wszelką cenę rozbić jednoś mas pracujących. I wreszcie gdy dojrzała odpowiedni moment, zajmuje dom ludowy, aby następnie oddać go w ręce jawnych socjaldemokratycznych zdrajców.

Po pierwszej wojnie światowej w Czechosłowacji zwyciężyła burżuazja, na Węgrzech zdobyli władzę milicjanci Horthy'ego, przedstawiciela latyfundiów. Sandor, komunista węgierski, opowie Tonikowi — narzeczonemu Anny — o nasileniu terroru na Węgrzech. Kонтrewolucja przemawiała tam językiem faszystwu.

W postępkach Sandora, który usiłuje się zemścić na hrabim Belaffy, swym osobistym wrogu, przejawia się wzór nieprzemyślanych pociągów, które później, jak i przedtem, znajdowały żywy oddźwięk w ruchach anarcho-terrorystycznych. Olbracht starając się wysledzić przyczyny klęski grudniowej, pomija sytuację międzynarodową. Stara się dowiedzieć, że przyczyny upadku demokracji wynikły głównie z winy złych taktycznie posunięć przywódców lub że wynikły z dezorientacji politycznej po uzyskaniu wolności na gruzach monarchii Habsburskiej. Nie nadmienia, że był to już okres pokoju ryskiego, ciężkich walk o utrzymanie państwa socjalistycznego przeciw wszelkiej kapitalistycznej interwencji, Wranglowców, Kołczakowców. Był to już okres po stłumieniu rewolucji węgierskiej. I jakkolwiek słuszne jest to, co pisze Olbracht o błędach lewicy, niewątpliwie winien napomknąć o rozwoju sytuacji politycznej na świecie.

Przy pracy

^{*)} Ivan Olbracht „Anna Proletariuszka” „Książka” 1948.

Aniela Lempicka

K S I A Ż K I K. U. K.

Rok 1948 postawił na wokandę najpilniejszych zadań naszego ludowego państwa sprawę wielkiej ofensywy kulturalnej mającej objąć swym zasięgiem jak najszersze masy społeczeństwa polskiego, a więc przede wszystkim masy robotnicze i chłopskie. Naczelnym problemem polityki kulturalnej stało się zagadnienie czytelnictwa szeroko dyskutowane na łamach pism literackich. Konsumentem literatury pozostaje wciąż jeszcze prawie wyłącznie inteligent. Jeśli uprzytomnimy sobie, jak cienką warstwę stanowi inteligencja w stosunku do ogółu społeczeństwa, problem czytelnictwa ukaże swoje właściwe oblicze. Chodzi więc o aktywizację mas chłopskich i robotniczych jako odbiorców literackich — od tego zależy ukształtowanie się nowej kultury ludowej w Polsce.

Do zrealizowania tych postulatów utworzony został Komitet Upowszechnienia Książki. K. U. K. ma się zająć koordynacją dotychczasowych wysiłków akcji upowszechniania literatury, nadania tej akcji jednolitego planu i kierownictwa. Działalność K.U.K.-u obliczona została na okres planu 6-cioletniego. W ramach swoich zadań postanowił K.U.K. utworzyć własne wydawnictwo, którego celem jest dostarczenie dobrej literatury na użytek jak najszerszej pojętych mas społecznych. W okresie sześcioletnim K.U.K. zamierza wydać i rozprowadzić 200 tytułów najlepszych i najciekawszych dzieł literatury polskiej i obcej. Książki z biblioteki K.U.K. mają rozpocząć inwazję literacką na wieś i w ośrodki robotnicze, mają zdobyć dla czytelnictwa dotychczas tylko potencjalnych od-

biorców i uaktywnić czytelników przygodnych, pozyskując ich dla dobrej książki.

Jaka książka zadaniami tym będzie mogła sprostać — o to toczyły się długie dyskusje na łamach pism, narady instytucji oświatowych, ankiety wśród badaczy czytelnictwa. O ile wiem, K.U.K. nie ustalił definitywnie listy swoich 200 tytułów — sprawa więc jest wciąż jeszcze aktualna dla propozycji i dyskusji. Natomiast ogólny charakter książki tego typu jest już jasny.

Powinna to być książka wysokiej miary artystycznej, napisana przez najlepsze pióra, jakimi rozporządza literatura Polski i świata. Powinna posiadać dużą wartość poznawczą i zdrową zawartość ideologiczną. Obliczona na masowego czytelnika bez przygotowania literackiego musi być przede wszystkim łatwo czytelną, a więc jasną, prostą i jednoznaczną w recepcji odbiorczej, atrakcyjną w prostym sensie żywej fabuły, interesującej akcji, zręcznej narracji. A poza tym wszystkim musi to być książka bardzo tania.

Za pośrednictwem najważniejszych instytucji wydawniczych K.U.K. wydał swoją pierwszą serię książek. Każda pozycja tej serii jest powieleniem książki już uprzednio wydanej w mniejszym nakładzie z inicjatywą któregoś z wydawnictw współpracujących z K.U.K.-iem. W ten sposób oszczędzono sporo kosztów, czasu i pracy, związanej z procesem edycji książki. Takie rozwiązanie przyczyniło się niewątpliwie w znacznej mierze do kalkulacji ceny książek K.U.K.-u — ceny zupełnie wyjątkowej: 100 złotych za normalnych wymiarów tom powieściowy o estetycznej okładce i na dobrym papierze. Postulat taniości został zrealizowany w stopniu przekraczającym najśmielsze nadzieje — dodajmy — osiągnięcie takie jest do pomyślenia tylko w państwie o uspołecznionym ustroju gospodarczym.

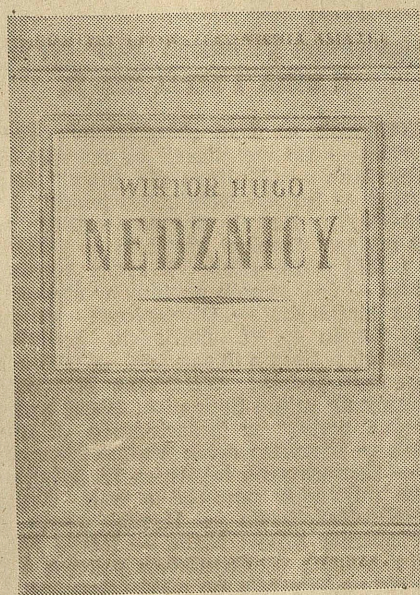
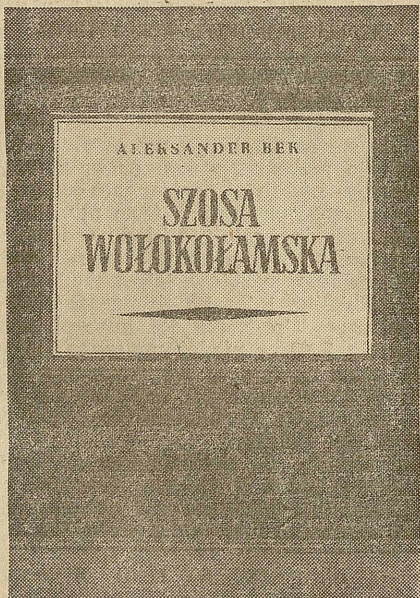
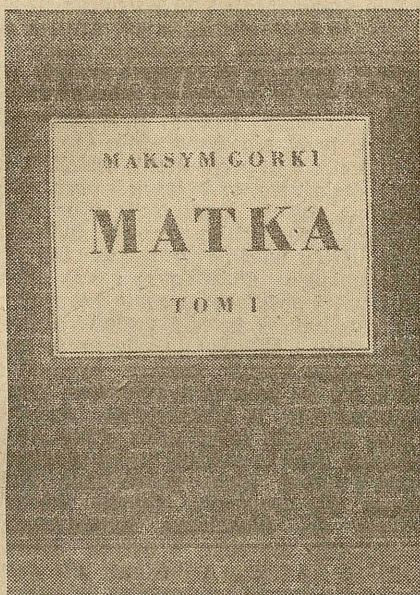
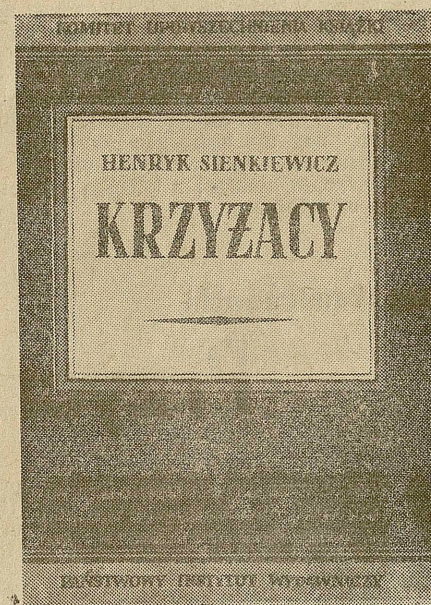
Pierwszą partię swych książek oddał już K.U.K. do sprzedaży i prenumeraty. Debiut tej wielkiej i trudnej imprezy należy uznać za bardzo udany i szczęśliwy. Dobór książek zaskakuje odrazu efektywną różnorodnością tematyki i problemów, miejsca i czasu akcji, gatunków powieściowych i stylów pisarskich. Większość pozycji to wielki repertuar klasyczny — Hugo, Prus, Orzeszkowa, Krasiński, Jeż, Sienkiewicz, Gorki — nie pominięto jednak i dobrej powieści współczesnej. Oprócz literatury polskiej — reprezentowaną jest powieść francuska i rosyjska. Obok powieści o tematyce aktualnej — historyczna i podróżnicza. Dla zawartości poznawczej i

punktu atrakcyjności nieobojętny jest fakt, że kilkanaście pozycji K.U.K.-u wprowadza czytelnika w charakter różnych krajów i epok w wielkiej rozpiętości chronologicznej, bo podsumujemy tylko: starożytny Egipt, Polska przedhistoryczna, średniowieczna i saska, Serbia w XVIII-wym wieku, Rosja w okresie ruchów rewolucyjnych początku XX-go w., wreszcie front pod Moskwą w czasie ostatniej wojny. W przeglądzie miejsc akcji powieści K.U.K. nie można także zapomnieć o dwu pozycjach egzotyki podróżniczej, które przerzuca czytelnika od puszcz afrykańskich do lodów podbiegunowych. Chodzi o dwie książki także charakterystycznie odmienne w swoich realizacjach — tradycyjną „W pustyni i puszcy” i reportażowo ujętą opowieść Sempołowskiej „Na ratunek” o wyprawach polarnych radzieckich łamaczy lodów, śpieszących z pomocą uwięzionym pod biegunem odkrywcom.

W parze z atrakcyjną różnorodnością czasu i miejsca akcji powieściowej idzie rozpiętość problematyki i tematu, przy tym trzeba podkreślić, że mimo swojej różnorodności jest to zawsze problematyka wielka, poruszająca istotne sprawy człowieka i społeczeństwa. Będą to wielkie panoramy historyczno-ustrojowe, lub walka człowieka z przyrodą o poznanie i opanowanie jej, wojny defensywne z inwazją najeźdźcy i narodowe ruchy wyzwolenie, walka człowieka o sprawiedliwość indywidualną i społeczną, problematyka wsi.

Tematyce wiejskiej wyznacza dotychczasowa seria książek K.U.K.-u sporo miejsca, bo na ogólną ilość kilkunastu — cztery pozycje. „Dziurdziowie”, „Placówka”, „W Roztokach”, „Orka na ugorze”. Układają się one w bardzo ciekawy porządek czasowy, ukazując przemianę wyglądu wsi i charakterystyczny rozwój jej problematyki społecznej od pozytywistów po okres międzywojenny.

Przy tej okazji chciałabym poruszyć sprawę, o której pisał już w swojej relacji z książek K.U.K.-u Paweł Hertz w „Książnicy”. Chodzi o to, że książki te są z założenia wydawnictwem przeznaczonym dla nieprzygotowanego literacko odbiorcy. Wobec tego wydaje mi się rzeczą niezbędną umieszczenie na początku książki krótkiej notatki informującej o autorze i czasie powstania utworu. Notka taka poza informacją ma na celu zorientowanie czytelnika w historycznej interpretacji wartości książki bez obciążania jej uciążliwym balastem komentarza. Sądzę, że zadanie to jest tym bardziej uzasadnione, że lektura

Józef Pogan

SPOTKANIA KLASOWE

Wyzyskiwacze pracującego ludu oraz ich zbałamuceni zwolennicy siedzą obecnie jak „na szydłach”. Psioczą też przy każdej okazji na obecną rzeczywistość. I bynajmniej nie z powodu trudności życiowych. Gdzież tam? — żyją przecież częściej lepiej od tych, których dawniej w przeróżne sposoby wyzyskiwali i gnębili. Psioczą, bo nie mogą znieść przeobrażenia się w człowieka: biednego chłopca i robotnika. To ich drażni, to ich boli, to im ogromnie zatruwa życie. Oczywiście, wyrażają się ogólnie, bo pono „dziś takie czasy, że się nie można słusznie wygadać”.

Tych „siedzących na szydłach”, spotkać można zarówno wśród inteligencji, a częściej jeszcze wśród wiejskich bogaczy. I nie ma spotkań, by nie zauważyć ich nienawiści do biednych chłopów i robotników. Oto krótkie pokłosie z takich spotkań.

Byłemu zagonowemu szlachetce pożyczylem książkę Wandy Wasilewskiej „Ojczyzna”. Nie znał tej powieści, więc z ciekawością przeczytał. Pytałem go, co sądzi o książce? Uśmiechnął się ironicznie: — „Jak na dzisiejsze czasy — dobra”. Czyli na wczoraj i jutro — zła. Wyjaśniłem mu, że jest to nowe wydanie „Ojczyzny” Wasilewskiej zdobyła sobie szeroką poczytność jeszcze przed wojną.

— Zależy u jakich czytelników — odparł znów drwiąco.

Wielomogowiec i młynarz zarazem, który stale kłął na służących i przezywał: „Zapie... sieroto”, który przed wojną po pięćdziesiąt groszy płacił za osiemnasto-godzinny dzień pracy przy sianokosach i przy żniwie — pod kościołem wskazał na pewnego analfabeta i na drugiego, chowającego tylko kozę, i wy-rzekł drwiąco: „Jakże ma być dobrze, jak tacy jak ty rządzą, a tacy jak ty koziarz pisał książki” (aluzja do mnie).

Inny znów bogacz, który zachłystywał się od śmiechu ze swej kulawej służącej i przezywał ją „zgrzypidupką”, liczył się jakoś ze mną, gdyś dawniej u niego narabiał. Ale obecnie różne „cuda” o mnie wygaduje.

— Zmier-zyniec, ni mo o cym pisać, ino o maślonce jak służąco jodała!... (moje opowiadanie „Służba”). „Nie pamięto dziad, ze i maślonki downi u siebie ni miol... Opisuje, zmier-zyniec, jak bogatsy na złoś biedniejsy mu przekazywoł się z miesym, jak jod... (moje opowiadanie „Biedny i bogaty”). „Móg i on zryć mieso, przecie mu nik nie bronil... Cymuz to nie pise tak jak uconi: o wojnie, cy o miłości, ino o maślonce?... Downo to dziad kozy po krzokach posol?...”

W ostatnich dniach otrzymałem list od krewniaka. Píše mi, że był u niego młynarz

(nie ten wspomniany powyżej) i wtłocze na mnie narzekal, że opisałem go w mym pamiętniku, jak drwił stale z biedaków, jak to kupił przed wojną cztery morgi łąki, wybudował nowy dom i młyn, i jak to za Niemców był gminnym agronomem itp.

Nie należy się dziwić bogatemu młynarzowi — dziwić się natomiast należy mojemu krewniakowi, autorowi listu. Bo udziela mi pouczających wskazówek i strofuje „po co takie bzdury o ludziach pisze, zwłaszcza o młynarzu i szkodzie jego opinii... że to brzydko z mej strony...” itp. A więc ten mój krewniak, choć na paru morgach klepie biedę, jednak z braku uświadomienia daje się bogaczowi poklepywać po ramieniu, kłania mu się jak za dawnych czasów i ujmuje się za nim. Nie widzi przepaści klasowej między sobą, a bogaczem żyjącym z wyzysku innych.

Dziwną też propagandę uprawia organista ze znanej mi wioski. Z pozoru popularyzuje mój „Dekret niebieski”.

— Patrzą ludzie — powtarza — jak się to obecnie robi: demokratyczni pisarze mieszają Boga do reformy rolnej, zwolują na ziemie świętych i drwiną sobie z nich robią... gwarą po chamsku za nich i za samego Boga gadają... To przecież jest przedrzeźnianie Boga i świętych jego... Tak się to dzisiaj robi...”

Wiadomo, że taka metoda propagandy działała na dewocjaryzującą, nie tylko do rządu, ale i do nowej realistycznej twórczości. Sprytny organista wie, od której strony podchodzić do nieświadomionego ludu, jak mu obrzydząć demokrację. Ale tego nie obliczył, że równocześnie rozciekawia ludzi do książki... „bluźniercy”.

Gdy zrozumieliśmy jest ów stosunek do nowej rzeczywistości u byłego szlachetki, młynarza i innych bogaczy czy też organisty — nie zrozumieliśmy wydaje się stosunek pewnej nauczycielki, z którą żyłem w przyjaźni przez kilka lat przed moim wyjazdem na Śląsk. Dyskutowaliśmy często na przeróżne tematy, pożyczaliśmy od niej książki. Toteż posłałem jej swe opowiadania z dedykacją, prosząc o odpowiedź, czy jej się książka spodobała czy nie? Nauczycielka listu do mnie nie napisała. Boi się do mnie napisać, by „w razie czego, gdy przyszły władze będą mnie wieszać za obecne pisanie — śledztwo nie znalazło u mnie listu nauczycielki i nie powieszono jej wraz ze mną”.

Podane powyżej przykłady są na szczęście jednak rzadkością. Pracujące masy wnet już zwalcza do reszty różnych swych gnębicieli i wyzyskiwaczy, zaś nowy prąd przemian społecznych przewietrzy mózgi nieświadomych i zbałamucenych tu i ówdzie chłopów czy też „wyszkolonych” męślików.

klasyków może nasuwać sposobność do zbyt nieostrożnej recepcji intencji autorskiej. Zwiększa informacja o utworze pomogłaby uniknąć tych niebezpieczeństw.

Pierwsza partia książek K.U.K.-u ułożona jest ze specjalną uwagą na łatwość odbioru czytelniczego. Widać w tym staranie o wyposa-żenie książki w silę atrakcyjną, mogącą zwerbować każdego, kto zasmakuje w czytelnictwie. Pozycje w K.U.K.-u odznaczają się wielką prostotą w narracji, fabułą trzymającą w napięciu uwagę czytelnika, żywym rysunkiem charakterów, interesującą tematyką. Nie jest to dziwne u klasyków, w książkach Hugo, Sienkiewicza, Jeża — są to bowiem ich od dawna znane atrybuty. Nie jest rewelacją pod tym względem także książka Sempołowskiej, gdzie sam temat — ratunkowe wyprawy podbiegunowe — jest dostatecznie sensacyjny i wymaga tylko dobrej roboty reportażowej, aby go pisarz nie popsuł.

Ale naprawdę zastanawiająca jest pod tym względem współczesna książka rosyjskiego autora Aleksandra Beka „Szosa Wołokołamska”. Jest to bowiem wspaniały przykład utworu literackiego, jaki w polskiej produkcji nie wyszedł poza sferę postulatów — utworu zdolnego zaspokoić wymagania najbardziej wybrednego krytyka i poruszyć w najszerszym pojęciu masowego czytelnika. Prosta relacja wojenna o bitwie pod Moskwą odznacza się rzadką skromnością słowa i techniki pisarskiej. Jest to jednak bardzo trudna prostota, która nie wychadząc z zasięgu żołnierskich pojęć potrafi ze swobodą i precyzją ukazać subtelny i złożony proces dojrzewania żołnierza do świadomego zbiorowego wysiłku bohaterstwa w słusznej sprawie.

Książki K.U.K., o nakładzie w pierwszym rzucie po 50.000 egzemplarzy każdy, otwierają przed pisarzami polskimi nieznane dotąd perspektywy. Czytelnik polski dzisiejszy i ten zwerbowany przez akcję K.U.K. czeka na współczesne dzieła tej miary co „Szosa Wołokołamska” w realizacji polskich twórców.

Akcja K.U.K.-u ma charakter społeczny i dlatego musi szukać pozaszkolarskich dróg rozpowszechnienia książki, aparat księgarski nie wystarczy bowiem na to, aby książka trafiła do tego czytelnika, o którego w tej akcji chodzi. Do udziału w akcji K.U.K., niezależnie od sieci bibliotecznych, zgłosiły swój akces związki zawodowe, organizacje polityczne, społeczne, młodzieżowe. Oddział P.Z.W.S. w Krakowie podaje, że na ogólną liczbę abonentów 8 proc. przypada na indywidualnych prenumeratorów robotniczych i chłopskich. Ponieważ jest to dopiero start działalności K.U.K., cyfrę tę, w świetle wyników dotychczasowych badań nad czytelnictwem, należy uznać za prognozyt raczej optymistyczny. Na to jednak, żeby książka dotarła tam, gdzie miała trafić, musimy jeszcze poczekać i to czas dłuższy. Nakład 50.000 trzeba będzie wtedy zwielokrotnić.

Rzecz jasna, że zgłaszając swój udział w akcji upowszechnienia książki, związki zawodowe i organizacje polityczne i społeczne powinny dołożyć wszystkich starań, aby książki K.U.K. znalazły się w każdej bibliotece zakładowej i świetlicy oświatowej. Należy jednak pamiętać, że nowy czytelnik nie przyjdzie po książkę sam. To książka musi przyjść do niego, inaczej będzie ona stała na półce, docierając co najwyżej do garstki aktywistów. Trzeba tu zaapelować do dobrej woli i osobistej inicjatywy kierownika biblioteki świetlicowej i oświatowego działacza organizacyjnego, aby nie szczędząc wysiłku, zechciał rozumnie, stosownie do terenu, na którym pracuje, dotrzeć z książką do potencjalnego czytelnika.

Książki K.U.K. mają cenę tak rewelacyjnie niską także w tym celu, aby niezależnie od biblioteki gminnej czy zakładowej, mógł ją nabyć na własność robotnik i chłop, zakładając u siebie własny księgozbiór, czytany przez niego i rodzinę, wypóżyczany przez przyjaciół. Na to jednak, żeby nasz nowy czytelnik powziął taką decyzję, musi się najpierw o tych książkach dowiedzieć, a poza tym musi je także zobaczyć. Wtedy dopiero może je zaabonować, to znaczy zdobyć się na wypisanie blankietu, dostarczenie go na pocztę, opłacenie i wysłanie. Prenumerata posiada tę niedogodną właściwość, że wymaga wykonania szeregu czynności, które się mają opłacić po pewnym czasie. Dlatego nawet u poszukującego książki i obeznanego z tą formą kol-

portażu czytelnika napotyka prenumerata na pewien opór. To też czytelnikowi, którego się dopiero dla książki zdobywa, trzeba dopomóc w przełamaniu tych trudności.

Pokazywałam książki K.U.K. robotnikom kilku większych zakładów pracy w Krakowie. O akcji K.U.K. na ogół nie wiedzieli, ale książki ich zainteresowały. Pytałam się, jaką drogą można by rozpowszechnić te książki wśród ich kolegów. Odpowiedź brzmiała mniej więcej tak:

— Gdyby przyszedł do nas nasz kierownik świetlicy nie 30-go, ale zaraz po wypicie, gdyby nam te książki pokazał, wtedy na pewno wielu zdeklarowałoby się na abonentów, zwłaszcza, jeśli sam kierownik załatwi wysłanie zamówień.

Myślę, że ci robotnicy mieli rację. To nie znaczy, żeby ta recepta była uniwersalna. Każdy teren działania wymaga trochę odmiennej taktyki. Chodzi tylko o inicjatywę ludzi biorących udział w społecznej pracy upowszechnienia książki, o ich osobisty do tej sprawy stosunek. Miejmy nadzieję, że tak pojęta praca oświatowa połączona z procesem przeobrażeń technicznych i gospodarczych naszej wsi doprowadzi z czasem do tego, że każda spółdzielnia wiejska, do której chłop chodzi po sól i papierosy, sprowadzając artykuły pierwszej potrzeby dla swoich klientów, wyznaczy u siebie półki na kiosk dobrych książek.

Aniela Lempicka

Jerzy Pomianowski

Przyczynek do przekładów A. Czechowa

Ze zrozumiałym zaciekawieniem przeczytałem w świątecznym 105 (1209) numerze „Kuriera Codziennego” artykuł „O polskich przekładach A. Czechowa, pióra Stanisława Stempowskiego, znakomitego publicysty i krytyka, zasłużonego wydawcy i tłumacza, autora — drukowanych częściowo w prasie literackiej — wspomnień, na których ukazanie się czekamy z niecierpliwością.

1.

Artykuł zawiera kilka ważnych i cennych myśli. Zwraca uwagę zwłaszcza trafna charakterystyka historycznego i społecznego podłoża twórczości Czechowa — nowelisty oraz słuszne potępienie zdawkowej i pokutującej w nas dotąd z winy pokątnych tłumaczy i niepowołanych wydawców — opinii o Czechowie jako pisarzu wyłącznie — rzekomo — „zabawnym”.

Druga część rzeczoności artykułu poświęcona jest nader zwięzłej a przez to tym bardziej dosadnej i surowej krytyce przekładów opowiadań Czechowa, które ogłoszone zostały ostatnio w prasie i przez radio.

Istotnie, większość znanych mi polskich tłumaczeń nowel Czechowa zasługuje na ostre potępienie. Opowiadania te były dla ich krótkości, arcydzielnej jasności i względnej komunikatywności przedmiotem rabunkowej eksploatacji ze strony najczęściej anonimowych — wydawców i tłumaczy (przykładem „Strasza noc” wydana niedawno w Warszawie), choć mamy już sporo tłumaczeń do brych, że wymienię przedwojenne prace nieodżałowanego Mieczysława Binomaj i powojenne — Pawła Hertz (doskonale „Mietus”). Nie mamy jednak dotąd dobrych tłumaczeń tak ważnych i dla stylu Czechowa znamiennych opowieści, jak „Step”, „Szósty pawilon”, „Chłopi” i in., które są chlubą literatury nie tylko rosyjskiej — jak to pisze Stanisław Stempowski — lecz i europejskiej, światowej. Stan ten dojrzał do szybkiej zmiany, podobnie zresztą jak cała sytuacja w dziedzinie tłumaczeń z literatury obcych*. Tym ważniejsza jest tu rola krytyki i tym większa należy zwracać uwagę na formułowane przez nią postulaty.

2.

Autor omawianego artykułu widzi dowody „niesłychanej lekkomyślności i niesumienności tłumaczy” w „braku pietyzmu dla autorskiego słowa, a często nieznanemu języka zarówno rosyjskiego jak i polskiego”.

Są to grzechy nadzwyczaj poważne i walcząc z nimi należy uparcie, jednakże walka ta jest stosunkowo łatwa, może być bowiem stoczona w ciszy gabinetów redakcyjnych pod warunkiem odpowiedniej sumienności korektorów, redaktorów i wydawców, którzy w naszym państwie ludowym inne już i szlachetniejsze mają bodźce do działalności niż chęć zysku za wszelką cenę, skłaniającą przedsiębiorców kapitalistycznych do formalnych przestępstw wobec czytelników, mowy o czystości i kultury. Planowanie i kontrola wewnętrzna wyruguje wkrótce oczywistych nieuków, niedołęgów i dyktantów także i z tego azylu. Krytyka literacka będzie więc mogła — nie bez uczucia ulgi zrzec się funkcji: sanitarno — porządkowych, co pozwoli jej nareszcie przejść do postulowania. W interesującej nas dziedzinie na czoło wysuną się za pewne postulaty wierności (pojęcie to należy odróżnić od pojęcia werbalnej ścisłości, acz nie są one sprzeczne) i komunikatywności, aktualnej czytelności przekładu. Sądję, że wykreślenie przeciw tym zasadom są niebezpieczniejsze od gramatycznych usterek piętrowanych słusznie przez St. Stempowskiego. Niebezpieczniejsze, bo oddalające tłumaczonego autora od czytelnika. Są one niedostrzegalne przy gramatycznej, czysto formalnej korekcji, ale za to uchwytne dla krytyki literackiej, żądającej od tłumacza, by starał się osiągnąć ten sam, co w oryginale,

efekt i cel, stosując przy tym środki specjalne dla swojego języka i jednoznacznie rozumie dla czytelników.

Śmiem twierdzić, że duża część tłumaczeń z literatury rosyjskiej (zwłaszcza radzieckiej) grzeszy przeciw tym zasadom.

Dotyczy to i większości tłumaczeń nowel A. Czechowa, nawet tych, które nie wiele pozostawiają do życzenia z punktu widzenia gramatyki. Niech mi wolno tu będzie zacytować znanego tłumacza, krytyka, historyka literatury i radzieckiego poety Kornieja Czukowskiego, który w książce swojej o sztuce przekładu pt. „Wysokoje iskustwo” (Moskwa 1941) pisze co następuje:

„Jeśli w tłumaczeniu, mającym czysto informacyjne cele, rzeczą najważniejszą jest ścisła dosłowność, to w tłumaczeniu literackim pewne niedokładności werbalne grają rolę trzeciorzędna, a ci krytycy, którzy próbują zdyskredytować ten czy ów przekład drogą podkreślenia podobnych usterek, uciekają się do takiej demagogii wyłącznie w chęci wypaczenia smaku czytelników.

Nie zamierzam, oczywiście, bronić błędów tłumaczy i sądzę, że należy walczyć z nimi bez wstydzenia, ale nie one są najważniejsze.

Najważniejszą rzeczą jest, by tłumacz oddał w swoim tekście myśl tłumaczonego autora, jego oblicze, jego głos, jego manierę literacką, jego styl. Cały wysiłek tłumacza winien być skierowany przede wszystkim na wykonanie tego zadania” (str. 10—11).

Twórcza krytyka przekładu nie może zatem ograniczać się do analizy oderwanych elementów werbalnych i gramatycznych, ale — i nawet przede wszystkim — winna sprawdzić funkcję zarówno elementów przekładu względem siebie, jak i funkcję społeczną całego utworu — względem czytelnika i to czytelnika konkretnego.

3.

Otóż autor omawianego artykułu, cytując wadliwe przekłady opowiadań Czechowa

Jerzy Waleńczyk

Życie literackie Białorusi

Trzeci zeszyt „Oktobra” przynosi artykuł dotyczący literatury białoruskiej, której ostatnio sporo miejsca poświęca się na łamach radzieckiej prasy literackiej. Daje on retrospektywny rzut oka na 30-lecie literatury białoruskiej, z którego kilka uwag przytoczę.

W ciągu 30 lat istnienia Białorusi Radzieckiej narodził się białoruski, położył wybitne zasługi we wszystkich dziedzinach sztuki. Poza granicami Białorusi znane są teatry białoruskie, noszące nazwę Janka Kupały i Jakuba Kolasa. W okresie władzy radzieckiej na Białorusi stworzono dramaturgię narodową, operę, muzykę baletową, kinematografię itd. Literatura białoruska jest organicznie związana z najlepszymi tradycjami narodu, przedstawia cechy jego egzystencji i psychiki. Rozwój literatury Białorusi radzieckiej można podzielić na etapy, które są nierozłącznie związane z etapami rozwoju społeczeństwa radzieckiego i państwowości radzieckiej. Ma ona i swoje specyficzne określone historycznie warunkami życia przedrewolucyjnego narodu białoruskiego, rozłożeniem sił klasowych i formami walki klasowej. Z kadr pisarzy przedrewolucyjnych do literatury radzieckiej przeszli tacy poeci, jak Kupała i Kolas. Pojawienie się w 1923 r. masowej literackiej organizacji „Mołodniak” było początkiem powstania szerokiego ruchu literackiego na Białorusi, który doprowadził potem do zorganizowania Związku Pisarzy Białorusi Radzieckiej. W tym okresie sygnalizują swoje nazwiska głośno: Michał Lynkow, Konrad Krapiva, Pawłuk Trus, Kuźma Czerny, Piotr Gledka, Pietrus Browka. Zasadniczymi tematami ich twórczości w tym czasie były tematy budowy i rozwoju gospodarki ludowej, zniszczonej dwoma wojnami, wydarzenia wojny domowej, ruchu partyzanckiego, obnażanie zakusów wrogów wewnętrznych i zewnętrznych, problemy rewolucji kulturalnej. Jakub Kolas kończył wówczas swoje społeczno-obyczajowe eposy („Nowa Ziemia”) i pisze pierwsze w radzieckiej białoruskiej literaturze powieści — „W głuszy Poleskiej” i „W głębi Polesia” poświęcone odtworzeniu życia ludu białoruskiego i inteligencji białoruskiej w okresie 1905 r. Szczególnie szybko rozwijała się lite-

ratura białoruska w latach pierwszych pięciolecia stalinowskich. Czołowe miejsce zajmowała tu tematyka kolektywizacji gospodarki wiejskiej, industrializacji kraju, problemy walki klasowej i czujności wewnętrznej.

Decydująco w określeniu dalszej drogi rozwoju literatury białoruskiej zaważyło postanowienie CK WKP(b) o przebudowie organizacji literackich w roku 1932 i wyłoniony przez Stalina postulat realizmu socjalistycznego. W 1934 r. wszechzwiązkowy zjazd pisarzy radzieckich ocenił pozytywnie literaturę białoruską jako jedną z czołowych literatur Związku Radzieckiego. Aktywność pisarzy radzieckich wzmacnia się. Ukazują się dzieła patriotyczne Kolasa i Kupały: „Pieśń o budowie”, „Białorusi nagrodzonej orderem”, „Odserca” (Kupała), „Pod słońcem stalinowskim” i „Nasze dni” (Kolas). Ukazuje się duża zbiorowa wierszowana opowieść epicka o życiu narodu białoruskiego — „List do Wielkiego Stalina”.

Znacznymi osiągnięciami może się również poszczycić proza i dramaturgia. (Konrad Krapiva: „Koniec przyjaźni”, „Partyzanci”, „Kto się śmieje ostatni”, K. Czerny — „Irenka”). Wiele ciekawych sztuk pisze i wystawia jeden z fundatorów białoruskiej sztuki teatralnej — Mirowicz. Pojawiają się powieści takie jak „Trzecie pokolenie”, „Luba Łukniańska”, „Czerwony, tomiki wierszy A. Kuleszowa i P. Panzenki. Naukowo-fantastyczne dzieła jednego z najbardziej popularnych białoruskich pisarzy dla dzieci, Mawra.

W 1939 r. w związku z połączeniem się całego narodu białoruskiego w jednej republice do literatury białoruskiej wchodzi nowe siły twórcze: Maksym Tank, Filip Pestrak, Michał Maszara, Bryl, Wasilek, Tawłaj, Nina Taras i M. Zasiem.

Źródłem literatury białoruskiej są motywy ludowe, rytmy, obrazy, wątki ludowego pochodzenia. Dzieła lat powojennych świadczą o tym, że literatura białoruska z powodzeniem przezwycięża trudności i znajduje coraz to właściwsze i trafniejsze środki przedstawiania artystycznego zmagania i patriotyzmu jej narodu w ostatniej wojnie. Rząd Radziecki pozytywnie ocenił prace pisarzy białoruskich, nagrodził zaszczytnymi odznakami. Do rzędu laureatów premii stalinowskich należą: Jakub Kolas, A. Kuleszow, J. Browka, M. Tank.

funkcję użytkową obu tych idiomatów, jak i po to, by uwypuklić satyryczny charakter opowiadania, skierowanego ostrzem — przede wszystkim przeciw tępotce władz carskich, wietrzących w owych czasach zarodek niepokoju publicznego, zamieszanie i buntów w każdym spontanicznym odruchu społeczeństwa.

Pragnę tu zapewnić zresztą szanownego krytyka, że wszelkie usterki werbalne w przekładzie zostaną starannie usunięte w trakcie przygotowania do druku tomu „Opowiadań uciesznych” (a nie „Wesołych” — jak donosiła „Wiś”), które wymagały jeszcze — jak każda książka — pracy a pracy.

Są też zastrzeżenia. Tak np. St. Stempowski zarzuca, że słowo „raboczyje” tłumaczone było jako „wyróbny”; rzecz w tym, iż Czechow w oryginale użył nie wyrazu „raboczyje” lecz „fabrycznyje”, które to słowo wyszło z użycia w Rosji podobnie jak przestarzałe, z okresu manufaktur pochodzące polskie „wyróbny”, przez co to ostatnie zyskało w tym wypadku walor zupełnego odpowiednika.

Kilka zwrotów uważa p. Stempowski za nietrafne bądź nieodpowiednie (np. „Rozejść się! Caf się; ażeby cię diabli wzięli!”). Są to zwroty dialogowe, w których gwara rosyjska zastąpiona została przez tradycyjną dla opisywanego środowiska gwara małopolską polską. Otóż właśnie w takich wypadkach różnice między czcigodnym moim adwersarzem a niżej podpisanym mają korzenie głębsze i wynikają z inności metod oddawania „stylu, głosu i oblicza” tłumaczonego pisarza. Tu śmiałybym bronić metody własnej i nie zgodzić się na metodę zastosowaną przez St. Stempowskiego w nieostrożnie dołączonym do jego artykułu przekładzie „Córy Albionu” Czechowa. Jest to metoda moim zdaniem niecelowa i nawet mało pożyteczna! Pozorny pietyzm dla oryginału skłonił mianowicie tłumacza do literalnego przenoszenia co jedyniejszych wyrazów i całych idiomatów rosyjskich do tekstu polskiego! Nie jest bowiem chyba wynikiem pomyłki, lekkomyślności, niesumienności ani braku znajomości języka polskiego, użycie takich zwrotów jak: „arystokrak”, „siedzę jak jaki podlec”, „czort ich wie”, „Ona nie kobieta, a dziewczyna...” (tu pozwolę sobie przypomnieć, że rosyjskie „diewica” ma dokładny odpowiednik w polskiej „pannie”, polska zaś „dziewica” to raczej ros. „diewa”).

Anachronizm tej metody jest oczywisty, jako że celem przekładu nie powinno być osiągnięcie niezamierzonych przez autora dodatkowego efektu w postaci zachowania wątpliwego „couleur locale”. Owo pozorne przybliżenie oryginału do przekładu w istocie rzeczy daje wrażenie rzekomej nieprzetłumaczalności pewnych zwrotów, jakiegoś ubóstwa języka polskiego i języka tłumacza, pozbawiając nowe Czechowa jej humanistycznego znaczenia. Zwroty niedoftumaczone trochę też rażą ucho polskie w ich brzmieniu literalnym. W rezultacie rzecz brzmiąca dla Rosjanina naturalnie, w tłumaczeniu brzmi egzotycznie dla Polaka.

Ani wątpli, że czcigodnemu mojemu adwersarzowi nie o to chodziło, niemniej nader konsekwentnie przetłumaczył on całą nowelę takim sposobem i w takim stylu. Nie śmiem jednak formułować żadnych sądów i z niecierpliwością oczekiwać będą ukazania się innych tłumaczeń St. Stempowskiego, spodziewając się wiele zyskać na ich lekturze.

Jerzy Pomianowski

W OSTATNIM NUMERZE „WSI” (Nr 18 (197) Z DNIA 1 MAJA 1949 R.

Olbrzymek — Nad „Kapitałem”; **Tadeusz Orlewicz** — Do mobilizacji sił pokoju; **Maria Żmigrodzka** — „Kultura dla jutra”; **Ludwik Łakomy** — Imiona wołające o pokój; 1 Maj (1892—1905); **Paweł Korzec** — Łódź przed 1905 rokiem; **Czesław Zieliński** — Moja Droga; 1 Maj (1918—1939); **Wiersze; Józefa Witoska** — Jest sposób na inny w świecie ład; **Maria Kościńska** — Obyczajowa tematyka; **Józef Pogan** — W pochodzie proletariatu wiejskiego; **Jürgen Kuczyński** — Dwie nauki — dwa światy; **Władysław Kowalski** — Dramaty na miarę Szekspira; **Karol Kewes** — „Brodna wojna” w Indochinach; **Stanisław Pięta** — Pierwsza orka; **Marian Jermilowski** — Zaczarowana tokarnia; **W. Jermilow** — Nowe radzieckie powieści o wsi; **Krystyna Michalik-Nedelkovic** — Upadek poety amerykańskiego; **Albert Maltz** — Naród Stanów Zjednoczonych zwolennikiem pokoju; **Witold Jedlicki** — Filozofia po marksizmu; **Fakty i zdania**; 32 ilustracje; 16 stron.

*) Warto przypomnieć, że jednym z pierwszych aktów rządu radzieckiego po Rewolucji Październikowej było utworzenie wydawnictwa „Wsiemirnaia literatura”, które pod kierownictwem Gorkiego, przy bezpośrednim udziale Błoka, Briusowa, Łunaczarskiego i in. wydało w ogromnych nakładach większość klasycznych dzieł piśmiennictwa światowego, udostępniając je najszerszym masom. Działo się to w latach wojny domowej, głodu i moru, stagnacji oraz braku niezbędniejszych przedmiotów użytku codziennego.

Paulina Czyżowa

WYCHOWANIE MARKSISTOWSKIE

Ókreg pomorski ZNP może się poszczycić doskonale redagowanym miesięcznikiem pedagogicznym „Życie Szkoły”. Przekracza on oczywiście granice pomorskiego okręgu i zdobywa ważność ogólnokrajową. Na czym ona polega? Przede wszystkim „Życie Szkoły” kierując się do nauczycielstwa szkoły podstawowej kształtuje nowy pozytywny wzór nauczyciela. Nowy nauczyciel demokratycznego państwa jest, tak jak się zresztą nazwał kiedyś minister oświaty ob. Skrzeszewski, działaczem oświatowym, pracownikiem kultury, a więc człowiekiem społecznie zaangażowanym i intelektualnie zorientowanym w życiu kulturalnym kraju. Stąd tyle miejsca i słuszenie — poświęca „Życie Szkoły” sprawozdaniom z pracy pedagogicznej i społeczno-literackiej nie tylko krajowej, ale i zagranicznej oraz sprawozdaniom wydawniczym. Wychodząc z założenia, że nauczyciel w obecnych trudnych warunkach pracy nie zawsze może sobie pozwolić na czytanie całej prasy literackiej i fachowej, „Życie Szkoły” informuje o ważniejszych pozycjach i wydarzeniach kulturalnych, notuje i podchwytuje problemy i dyskusje toczące się w prasie, aby je przekazać nauczycielowi. Nauczyciel to najważniejszy i naprawdę nowy czytelnik książek i prasy, nowy inteligent ze względu na funkcję swej pracy, a nie mecha-

niczna przynależność kastowa. Sprawozdania z terenu pisarzy, którzy w akcji „Czytelnika” jeździli po miasteczkach i wsiach, wszystkie prawie podkreślają wagę stanowiska nauczyciela w sprawie kultury w terenie. Jest on często jedyną poprzez szkołę instytucją kulturalną na zapadłych wsiach. O nauczyciela jako czytelnika powinny się ubiegać czasopisma społeczno-literackie, on bowiem ma możliwość użycia bezpośredniego tych treści kulturalnych, jakie one mają na celu upubliczniać. Toteż dział „sprawozdań” „Życia Szkoły” wydaje się tak ważny w piśmie tego typu. Redakcja „Życia Szkoły” jest na ogół czułym i ważnym pośrednikiem między prasą literacką i życiem kulturalno-literackim, a swoim czytelnikiem. Także w sprawach fachowo-pedagogicznych „Życie Szkoły” nie waha się niekiedy włączyć za punkt wyjścia do dyskusji pedagogicznej materiały z prasy literackiej. Tak np. Karol Górski i E. Wierski podjęli w „Życiu Szkoły” zagadnienie wysunięte przez J. Chałasińskiego w „Odrodzeniu” w artykule pt. „Sztuka jako element kultury historycznej”. Tu również należałoby wymienić dyskusję o poezji dla dzieci zainicjowaną przez „Więś”, a podjętą przez nauczycielstwo na łamach „Życia Szkoły”. Zagadnienie literatury dla dzieci w ogóle i sprawa współpracy pisarza ze szkołą były w „Życiu Szkoły”

niejednokrotnie dyskutowane. W ogóle problemy pedagogiczne wysuwane przez „Życie Szkoły” często uzyskiwały powszechność dyskusji. W r. 1947 redakcja przeprowadziła interesującą ankietę wśród pedagogów polskich i zagranicznych na temat: „Najbardziej aktualne i ważne problemy pedagogiczne do dyskusji”. Szkoda, że żadne z pism społeczno-literackich nie podjęło się opracowania i spopularyzowania zagadnień tej ankiety wśród swoich czytelników. Cóż bowiem z wysiłków popularyzacji spraw ogólnokulturalnych wśród nauczycielstwa, jeśli pisma społeczno-literackie nie interesują się, odwrotnie, życiem umysłowym nauczycielstwa. W problematyce pedagogicznej „Życia Szkoły” wydają się ważne przede wszystkim i to nie tylko dla nauczycieli, sprawy teorii i praktyki pedagogicznej w różnych krajach w związku z ich polityczno-społecznym ustrojem. Za mało może myśli i oceny marksistowskiej w interesujących informacjach o wychowaniu i szkolnictwie za granicą. Jednak niewątpliwie już same informacje poszerzają horyzonty i zainteresowania nauczyciela. Ważną pozycję w problematyce pisma stanowi ponadto sprawa programów nauczania i nowych przedmiotów, jak np. prehistorii, któremu to przedmiotowi, nowemu dla naszego nauczyciela, poświęcono specjalny bo-

gaty numer uwzględniający także doświadczenia dydaktyczne w tym przedmiocie innych państw. Położenie szczególnego nacisku na sprawy nauczania historii wydaje się nam w obecnej chwili szczególnie ważne. Rozumienie historii stanowi przecież podstawę marksistowskiego światopoglądu, który w Polsce socjalistycznej musi być celem wychowania. Wydaje się, że nie tylko „Życie Szkoły”, ale całe szkolnictwo polskie mogłoby wypisać sobie jako motto cytát z pracy Szulkina „N. K. Krupskaja — wybitny pedagog radziecki”:

„Jesteśmy zobowiązani do wychowania ucznia w ten sposób, żeby nauczył się rozumieć, co się wokół niego dzieje, żeby orientował się w mechanizmie istniejącego ustroju, żeby poznał prawa rozwojowe społeczności ludzkiej, zrozumiał związek wzajemny i, co najważniejsze, żeby zrozumiał, w jakim kierunku zmierza rozwój społeczny... Trzeba wiedzieć, jak należy budować życie nowe i nie tylko wiedzieć, lecz i umieć to czynić... Trzeba, krótko mówiąc, dać marksistowskie rozumienie świata otaczającego... ułożyć programy, w których być może, nie będzie wymienione słowo marksizm, lecz które istotnie wykazywałyby wzajemny związek zjawisk.”

Władysław Błachut

LISTONOSZ WIEJSKI I KULTURA

Służba listonosza wiejskiego została obecnie rozciągnięta na cały kraj, jednak praktycznie znaczna liczba zapomnianych osiedli i gromad stanowiąc zbytnie rzadko wchodzi w kontakt z listonoszem wiejskim. W przeciwnieństwie np. do obsługiwanego codziennie rejonów wiejskich w poznańskim, w niektórych powiatach województw krakowskiego, lubelskiego, rzeszowskiego czy kieleckiego mamy rejon obsługiwane przez listonosza wiejskiego zaledwie dwa razy tygodniowo! I podczas gdy w pocztowo uprzywilejowanych okolicach wiejskich konsumenci „słowa drukowanego” otrzymują codziennie swoją ulubioną strawę gazetową, w środowiskach pocztowo zaniedbanych musi zrezygnować z abonowania prasy codziennej, a na swój tygodnik musi często czekać parę ładnych dni. Nadto w pierwszych uśmiechniętych listonosz wiejski sunie na rowerze na dobrych zawyżaczach drogach (poznańskie), podczas gdy w innych, oprócz wyładowanej torby dźwiga jeszcze wypchany zaległymi z kilku dni czasopismami plecak i odcierając pot z czoła pragnie jak najprędzej pozbyć się swego ciężaru. Na szczęście w ramach tzw. Pocztowej Pomocy Szkolnej może swoim ładunkiem podzielić się z dziećmi w napotykanym po drodze szkołach i dopiero przy ich wydanej pomocy podołać nałożonym nań obowiązkom.

Otwiera się przy tym wdzięczne pole do popisu dla komórek organizacyjnych administracji pocztowej (urzędy obwodowe jako jednostki kierownicze). Ułożone nieraz dorywczo i bez specjalnych badań rejonu doreczeni listonoszów wiejskich muszą zostać dokładnie sprawdzone, a obciążenie pracą poszczególnego listonosza podane obserwacją. Na podstawie zebranych w ten sposób materiałów będzie można lepiej i staranniej rozplanować ten tak ważny pod względem społecznym odcinek służby publicznej, a drogą współzawodnictwa i premiowania wyników pracy zwiększyć efekty pracy listonosza wiejskiego. Już dziś można stwierdzić, że kadry listonoszy wiejskich wykazały się nie tylko terytorialnym zwiększeniem zasięgu swej służby, ale przede wszystkim wylegitymowały się setkami tysięcy nowopozyskanych odbiorców słowa drukowanego.

Chodzi jedynie o to, aby kadry odpowiednio wyszkolonych ideologicznie i fachowo listonoszy wiejskich rozprzewadzić równomiernie po całym kraju, uczęstliwić obsługę pocztową zaniedbanych dziś pod tym względem osiedli i gromad, zapewnić wszystkim mieszkańcom wsi częstą i punktualną dostawę „słowa drukowanego”.

Jest jeszcze do nabycia pewna ilość roczników „Wsi”

ZA ROK 1947 I 1948

CENA ROCZNIKA W OPRAWIE WYNOŚI 1500 ZŁ.

Zgłoszenia prosimy kierować na adres: Administracja tyg. „Więś”, Łódź, Piotrkowska 133. Wysyłka za zaliczeniem pocztowym, można także wpłacać na konto PKO: Łódź VII 1080, Redakcja Tyg. „Więś”, z zaznaczeniem „za rocznik „Wsi” rok 1947 ew. 1948”.

ADMINISTRACJA TYG. „WIEŚ”

wanego”. Wiele da się tu zrobić drogą przemysłowej reorganizacji i pełnego wykorzystania rezerw personalnych. Dalszy rozwój spowoduje konieczność zaangażowania nowych listonoszów wiejskich, czyli pewien wzrost wydatków na upocztowanie wsi, które jednak, z chwilą gdy nasz chłop przyzwyczai się do korzystania z usług poczty, znacznie więcej pisać, czytać, telefonować itp., zwrócić się z nową, Szczególnie doniosłą rolę ma do spełnienia listonosz wiejski na odcinku kolportażu nowego czasopisma dla najszerszych mas chłopskich, a mianowicie „Gromady”, która ze względu na swoją pozytywną i ciekawą tematykę i niezwykle niską cenę winna niedługo znaleźć się w każdej chłopskiej chacie. Nasz listonosz wiejski musi jednak stanąć na poziomie, o ile chodzi o propagandę i kolportaż wydawnictw robotniczo-chłopskich i nie tylko wykonać zaplanowane z góry zadania, ale również wziąć spontaniczny udział w szlachetnym współzawodnictwie indywidualnym i między placówkami na tym polu. Jego aktywność propagandowa będzie dowodem jego uspołecznienia, a uzyskane wyniki ilościowe dadzą mu pełny tytuł do szlachetnego tytułu przodownika pracy na polu upowszechnienia czytelnictwa na wsi.

Cheć sprostać swym zadaniom nasz listonosz wiejski musi mieć odpowiednie nastawienie ideologiczne, posiadać podstawowy zasób wiadomości z dziedziny zagadnień gospodarczych i kulturalnych wsi. Stykając się codziennie z chłopem musi być propagandystą naszych pozytywnych osiągnięć politycznych, gospodarczych i kulturalnych, a w żadnym wypadku szerzycielem kłamliwych, reakcyjnych wiadomości.

Józef Grabowicz

W sprawie wyższych studiów korespondencyjnych

Koncepcja organizacji wyższych studiów korespondencyjnych staje się problemem, nad którym toczy się coraz żywsza dyskusja, nie tylko wśród organizatorów, ale i wśród bezpośrednio zainteresowanych tą kwestią.

Dyskusje takie odbywają się wśród takich ludzi, dla których zagadnienie wyżej wymienionej formy kształcenia jest aktualne.

W niniejszym artykule pragnę wyrazić stanowisko, jakie zajmuje jedno ze środowisk prowincjonalnych, interesujących się projektem stworzenia wyższej szkoły korespondencyjnej — konkretnie mówiąc, jest to stanowisko abiturientów Państwowego Liceum Gospodarstwa Wiejskiego w Dąbrowie Zduńskiej.

Chciałem jednocześnie przekonać, ob. M. Rekaśa, że teren już się „rusza”, bo na pewno w analogiczny sposób ustosunkowuje się do tej sprawy spora ilość abiturientów innych liceów rolniczych. Na marginesie zaznaczę chciałem, że wypowiedź ta, ma także wyjaśnić sytuację, jaką stworzyła red. Lili Schwengrub artykulem: „A co z nich będzie później?” („Więś” Nr. 51 1948).

Młodzież, która w tym roku kończy Liceum G.W. w Dąbrowie Zduńskiej, jest pierwszą grupą, otrzymującą świadectwa dojrzałości w nowo-zorganizowanej tej szkole. Młodzież ta nosi jeszcze blizny minionej wojny, co uwiadamia się w jej wieku. Przeciętny wiek waha się w granicach 24 — 25 lat. Nasuwa się pytanie: jakie mają zamiary przyszli absolwenci? Wszyscy niemal noszą się z zamiarem objęcia stanowisk społecznych z chwilą ukończenia szkoły.

Przystuchując się niedawno obradom listonoszy wiejskich województwa łódzkiego w Łodzi miałem sposobność stwierdzić, że obok wielu uświadomionych ideowo działaczy kulturalnych wsi, w pełnym tego słowa znaczeniu spełniających misję pośrednictwa między twórcą a odbiorcą „słowa drukowanego”, w szeregach listonoszy wiejskich znajdują się jeszcze liczni nieświadomi swych zadań „funkcjonariusze” zawodowi, traktujący swą odpowiedzialną funkcję bez odpowiedniego nastawienia ideowego i wewnętrznej przekonań. Tacy widzą jedynie po drodze same cienie, a nie dostrzegają barw jasnych.

Na szczęście takich listonoszy jest niewiele. Ogromna większość z dnia na dzień coraz lepiej spełnia swe zadanie, i zyskuje coraz większą sympatię wśród chłopów.

Jest rzeczą zrozumiałą, że równocześnie stwarza się listonoszom wiejskim możliwie najlepsze warunki pracy i płacy, gdyż jest to służba niezwykle ciężka i odpowiedzialna. Listonosz wiejski tłucze się przez cały rok po naszych przeważnie jeszcze mocno wyboistych drogach, wędruje kilometrami do rozrzuconych w górach chałup, błąka się bez względu na pogodę po różnych odludziach i wertepach. Dlatego otrzymuje od swojej władzy przełożonej w miarę możliwości coraz lepsze wyekwipowanie, a przede wszystkim odpowiednie umundurowanie, nieprzemakalne peleryny i torby doreczeniowskie.

Jeszcze niedawno prasa polska, a m. in. Jan Al. Król na łamach „Wsi” upominał się u Ministra Putka o polepszenie sytuacji materialnej agentów i listonoszy wiejskich. Dziś sytuacja na tym odcinku uległa radykalnej zmia-

nie na lepsze. Minister Poczty prof. Szymanowski i wiceminister Lipiński robią wszystko, aby niejako „upocztowić” zaniedbaną wieś i zapewnić pracownikom poczty na wsi odpowiednie warunki pracy i płacy.

Zarząd Główny Spółdzielni Wydawniczo-Oświatowej „Czytelnik” w piśmie z r. 1948 do Ministra Poczty i Tel. dra inż. Wacława Szymanowskiego donosi: „Zamykając bilans osiągnięć naszej Spółdzielni za rok 1948 w dziedzinie upowszechnienia czytelnictwa na wsi, stwierdzamy, iż w ciągu minionych 12 miesięcy pozyskałszy dla wydawanych przez nas czasopism i dzienników około 800 tysięcy nowych prenumeratów i to przeważnie takich, którzy przedtem gazety nie czytali. Zważywszy, że na wsi jedna gazeta jest czytana przez co najmniej 5 osób, łatwo ocenić, co pod względem politycznym i gospodarczym oznacza pozyskanie dla czytelnictwa takiej ilości prenumeratów wiejskich, zwłaszcza na obecnym etapie naszego marszu do socjalizmu. Stwierdzamy, że te osiągnięcia w dziedzinie upowszechnienia czytelnictwa na wsi były możliwe tylko dzięki temu, iż w ciągu minionego roku organizacja naszej poczty uczyniła wielkie postępy dla usprawnienia swoich usług w dziedzinie prenumeraty czasopism, a kierownictwo poczty położyło na tę dziedzinę usług nacisk szczególny, dając temu wyraz przy różnych okazjach...”

Podobne osiągnięcia Poczty kwituje również Robotnicza Spółdzielnia Wydawnicza „Prasa” (wydawany przez nią w nakładzie miliona egzemplarzy kalendarz „Poradnik Rolnika”, zdobył — podobnie jak czytelnikowski „Rolnik” czy „Przyjaciółka” masy chłopskie) oraz instytucje wydawnicze czasopism ludowych.

tuzjastycznie przez tutejszą młodzież powitana.

Otwiera ona nowe perspektywy kształcenia się w ścisłym związku z wykonywanym zawodem. Sceptyczne zapatrywania się pesymistów na naukę korespondencyjną nie mają zgola uzasadnienia, skoro ta forma nauczania prowadzona jest na szeroka skalę w Związku Radzieckim i poparta jest bogatym doświadczeniem tego państwa.

Jeżeli chodzi o problem nowej formy studiów, to — zdaniem abiturientów ze Zduńskiej Woli — najpraktyczniejszym byłoby rozwiązanie jego w ramach każdej wyższej uczelni osobno.

Skrystalizowanie bowiem aparatu prowadzącego wszystkie uczelnie korespondencyjne zajęłoby zbyt wiele czasu. Sprawa zaś jest paląca — czas nagli.

SPROSTOWANIE

W kolumnie poezji zamieszczonej w Nr 18 „Wsi” mogły zajść niejasności dotyczące autorstwa niektórych wierszy.

Wyjaśniamy, że autorem wierszy „Nowe Słońce” i „Głowa w próżni” jest Tadeusz Rózewicz.

Natomiast autorem wierszy „Droga”, „W słońcu” i „Noc sierpniowa” — Jerzy Miller.

Redakcja

O współzawodnictwo w pracy oświatowej

W związku z Tygodniem Oświaty, Książki i Prasy (1-9 maj) pisze „Trybuna Ludu” (Nr 115):

„Tak jak ambicją każdego zakładu pracy jest wypełnienie i przekroczenie planu, walka o jakość i o oszczędność, taką samą ambicją stać się musi walka o likwidację analfabetyzmu wśród pracowników i ich rodzin, akcja rozszerzenia czytelnictwa książek i prasy.

Młodzież szkolna i akademicka mogą i powinny podjąć konkretne zobowiązania likwidowania analfabetyzmu na określonym terenie..

To samo dotyczy związków zawodowych i organizacji pracowników umysłowych. Jest to sprawa honoru i sprawa przyszłości. Analfabeci nie mogą zrozumieć tego, co się dzieje w Polsce, analfabeci są podatni na podszepty wrogów, „z analfabetami nie można budować socjalizmu” (Lenin).

Wiadomo, że wydatki na oświatę i kulturę stanowią największe pozycje w budżetach państw demokracji ludowych.

W Polsce łączna suma wydatków na oświatę wyniesie w 1949 r. 84 miliardy złotych oraz 9 miliardów w budżetach samorządowych, stanowiąc razem przeszło 1/5 ogółu wydatków państwowych (prawie dwa razy więcej niż przed wojną). Jasne, że suma ta wzrastać będzie w miarę rozwoju gospodarki narodowej, przemysłu, rolnictwa, handlu.

W Tygodniu Oświaty, Książki i Prasy społeczeństwo musi włączyć się do ogólnej walki z ciemnotą i analfabetyzmem.

Paść muszą konkretne zobowiązania na terenie organizacji partyjnych, rad zakładowych, szkolnych. Paść muszą hasła współzawodnictwa pracy oświatowej, hasła rozbudowy pracy fabrycznej, rozbudowy bibliotek fabrycznych i wiejskich, popularyzacji prasy.

Hasło „Trybuna Ludu” współzawodnictwa pracy oświatowej winno znaleźć najżywszą oddźwięk wśród organizacji partyjnych i ZMP.

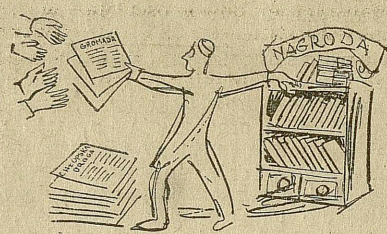
k. m.

O bezpartyjnych

Wiślica, dnia 25. 4. 1949 r.

Wielce Szanowny Panie Redaktorze!

Korzystając z wolnej chwili spieszę wyrazić Panu moje najserdeczniejsze podziękowanie za tak miłą niespodziankę, jaką mi Pan wysłał. Proszę mi wierzyć, że nie mógł mi Pan sprawić większej przyjemności niż przysłanie tych kilku książeczek z biblioteczki klasyków marksizmu. Zajęty codzienną, znużającą pracą i siedząc stale w Wiślicy, nie miałem dotychczas możliwości zaopatrzyć się w tę tak bardzo wartościową i aktualną lekturę.

Do dziś nie należę jeszcze do żadnej partii, wychodząc z założenia, że swoją wytrwałą i intensywną pracą mogę również dobrze służyć Polsce i jej obywatelom, a przecież na każdym miejscu i na każdej placówce potrzebni są ludzie czystych rąk, którzy dobrze wywiązują się ze swych obowiązków. Jak dotychczas jestem zwykłym pracownikiem społecznym, który stara się dobrze i wytrwale pracować. Że dobrze pracuję nie tylko dla siebie i rodziny, to najlepszy dowód, że zostałem już kilkakrotnie wyróżniony za intensywną i wydajną pracę przy rozprowadzaniu i propagowaniu prasy chłopsko-robotniczej. Ostatnio na przykład otrzymałem 15-tomową biblioteczkę „Łącznik pocztowy” nr 3 (14 z marca br.), a w chwili gdy ten list piszę — 10-tomową biblioteczkę. W najbliższych dniach mam znów otrzymać nagrodę za rozprowadzenie w 150% ponad ustaloną mi normę (norma około 300 egz.) czasopisma „Gromada”.

M. P.

Rocznica w kulturze

Związek Radziecki przygotowuje się starannie do nadchodzącej rocznicy urodzin największego poety rosyjskiego — Aleksandra Puszkina. Dotąd, przez 30 lat istnienia władzy radzieckiej, wydano już 35.500.000 egzemplarzy dzieł poety w 76 językach.

W bieżącym roku ukaże się w ZSRR — ponad 11.000.000 egzemplarzy książek Puszkina. W tym olbrzymim przedsięwzięciu kulturalnym uderza planowość, polegająca na doborze poszczególnych dzieł Puszkina ze względu na rodzaj czytelników.

Państwowe Wydawnictwo Literatury Pięknej wyda 200.000 egz. jednotomowego zbioru dzieł wybranych Puszkina. Służyć będzie ono m. in. uczącej się młodzieży. Natomiast szczególnie wydanie najlepszych utworów poety redagowane przez profesorów D. Błagoja i S. Pietrowa — zaspokoi potrzeby studentów wyższych uczelni w zakresie studiów uniwersyteckich nad Puszkinem. Temu celowi służyć będzie również specjalny tom pt. „Puszkina jako krytyk”, zbierający wypowiedzi poety na temat literatury i pisarzy.

W popularnych wydaniach, obliczonych na czytelnika, członka bibliotek, lub kupującego książki, uwzględniono takie pozycje jak „Borys Godunow”, „Dubrowski”, „Opowiadanie Biełkina” i wiele mniejszych utworów, wraz z tomem wierszy wybranych. Razem ponad

FAKTY i ZDANIA

300.000 egzemplarzy, ilustrowanych przez najlepszych artystów radzieckich.

Wreszcie Państwowe Wydawnictwo Literatury Dziecięcej opracowało specjalnie dla najmłodszych czytelników tzw. „Biblioteczkę Puszkiniowską”. Stanowi ją 38 książek o łącznym nakładzie 3.685.000 egz. Niezależnie od tego poszczególne narody ZSRR wydadzą Puszkina w swoich językach, również ze względu na potrzeby różnych grup czytelników.

W ten sposób realizuje państwo Radzieckie postulat upowszechnienia kultury, wiaząc olbrzymi aparat techniczny z określonym czytelnikiem.

w. j.

Kongres bankrutów

Amerkańscy imperialiści i ich wspólnicy zachodnio-europejscy zwołują do Paryża kontr-kongres „pokoju”. Oto główni aktorzy tego widowiska, którego głównym celem jest zamaskowanie prawdziwych celów światowego imperializmu, w oświeceniu Iliji Erenburga:

„Przyrzeczono występ pana Huxley’a, który we Wrocławiu brał czynny udział w opracowaniu rezolucji potępiającej wojnę i który ułotnił się „po angielsku” na kilka godzin przed głosowaniem. Na kontr-kongresie ma również wystąpić autor paszkwilu „Brudne ręce”, pan Sartre, który zapewne będzie

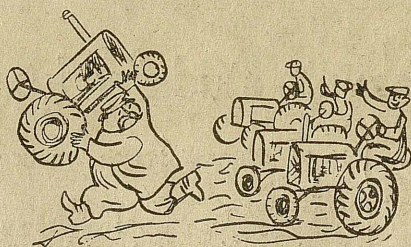
mówił o tym, że „czyste” przedsięwzięcia, jak na przykład nagonka na komunistów, winny być urzeczywistniane przy pomocy „czystych” rąk. Można by urządzić na kontr-kongresie występy innych aktorów, na przykład Celine’a, specjalisty w zakresie demokracji Salazara, wreszcie Ciang Kai-Szeka, który po zwolnieniu się od swoich obowiązków państwowych bezsprzecznie dojrzał do wystąpienia w obronie „kultury zachodniej”.

I po co ta komedia? Wiadomo przecież, kto stoi za tymi aktorami: śmiesznego widowiska „Delegatów” na kontr-kongres kierują bankierzy, właściciele fabryk i zbankrutowani politycy. Zaś polityka bankrutów może się skończyć tylko — bankructwem.

j. l.

Wzmocnić czujność gromady!

W artykule Henryka Wencła: „Ośrodki maszynowe przed egzaminem” („Życie Gospodarcze” Nr 8) — natrafiamy na tabelę, obrazującą wydajność ośrodków maszynowych w kilku województwach za trzeci kwartał ubiegłego roku. W traktorach przeciętnie wynosiła ona 46,16 proc., w siewnikach 42,85 proc. Są to cyfry oczywiście niezadawalające. Faktem jest, że prawidłowe funkcjonowanie ośrodków maszynowych w trakcie ich powstawania wymagało pokonania dużych oporów natury technicznej — brak podreecznych warsztatów reperacyjnych, brak dostatecznie wyszkolonej obsługi przyrządów, który stara się dobrze i wytrwale pracować. Że dobrze pracuję nie tylko dla siebie i rodziny, to najlepszy dowód, że zostałem już kilkakrotnie wyróżniony za intensywną i wydajną pracę przy rozprowadzaniu i propagowaniu prasy chłopsko-robotniczej. Ostatnio na przykład otrzymałem 15-tomową biblioteczkę „Łącznik pocztowy” nr 3 (14 z marca br.), a w chwili gdy ten list piszę — 10-tomową biblioteczkę. W najbliższych dniach mam znów otrzymać nagrodę za rozprowadzenie w 150% ponad ustaloną mi normę (norma około 300 egz.) czasopisma „Gromada”.

czynnik inny. Niezadawalająca wydajność wynikała często z braku kontroli społecznej nad ośrodkami. Dzisiaj sytuacja się zmienia. Powstające komitety gromadzkie ZSCh, dla kontroli ośrodków będą czuwały nad wzmocnieniem wydajności maszyn, będą czuwały nad tym, by traktory i siewniki możliwie jak najwięcej zaoptały i obsiały na polach mało i średniorolnych chłopów. Spółdzielczych ośrodków maszynowych przybywa, obecnie mamy ich: 2.200 plus 500 filii gromadzkich. W planie sześciolatnim przewiduje się wyprodukowanie rocznie 13.000 traktorów. Z każdym więc rokiem ośrodki maszynowe będą stawały się coraz potężniejszym narzędziem podniesienia techniki rol.

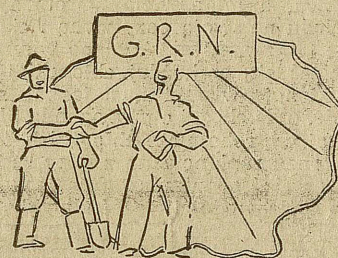
nej, a więc podniesienia wydajności z hektara. One to uwolnią mało i średniorolnego chłopca od wyzysku bogaczy wejskich, którym biedny chłop musiał dotąd drogo płacić za pomoc w sprzężeniu i maszynach. Chłopi mało, i średniorolni są najbardziej zainteresowani w sprawności spółdzielczych ośrodków maszynowych, należy przypuszczać, że dzięki działaniu komitetów ZSCh, zmieniają się zasadniczo cyfry, dotyczące wydajności ośrodków maszynowych, bo sama gromada przez swoich reprezentantów dopilnuje, by ośrodki te pracowały jak najsprawniej.

M. K.

W gminie Masłowice

Po zakończeniu działań wojennych mieszkańcy tej gminy, jak i wielu innych — stanęli przed nader trudnym zadaniem. Oprócz olbrzymich strat materialnych w budynkach, inwentarzu i zbożu wojna zostawiła im jeszcze pola, w wielu miejscach nie nadające się do użytku, bo porwane rowami przeciwczołgowymi, strzeleckimi i pociskami armatnimi. Jednak ludność pod kierownictwem Gminnej Rady Narodowej, potrafiła szybko pokonać te przeszkody. Rozbrano bunkry, zasypano doły, a drzewo zużyte do budowy. Zasypano także głębokie przeciwczołgowe i strzeleckie rowy na przestrzeni około 8 km. Stan dróg uległ również znacznej poprawie, wybudowano bowiem ostatnio prawie 3 km nowych dróg bitych, nałożono dużą ilość nawierzchni na drogach podniszczonych i oczyszczono rowy. GRN dbając o lepsze zbiory zorganizowała na wysokim poziomie stojącą pomoc sąsiedzką, a akcję siewną przeprowadziła w ten sposób, że w roku 1948 90% zasiewu wykonano siewnikami ośrodka maszynowego ZSCh. W roku 1949 siewy mają być w 100% wykonane i tylko siewnikami. W roku tym musi być także wykorzystany każdy metr ziemi — mówi z zapałem i pewnością sekretarz rady. Ziemię nie nadającą się do uprawy zalesimy w tym roku co do piędzi..

GRN w Masłowicach dba także, aby zadnemu z mieszkańców nie działa się krzywda, aby nie było wyzyskiwaczy i wyzyskiwanych, lepszych „i gorszych”. Dowodem tego jest 11 protokołów sporządzonych przez Komisję

Kontroli Społecznej, tylko w ciągu trzech pierwszych miesięcy 1949 roku, czym wysunęła się na pierwsze miejsce w radomskich powiecie. W grudniu ubiegłego roku komisja ta interweniowała w sprawie robotnika młynarskiego ob. Reczek Stefana. Robotnik ten za dzienną, kilkunastogodzinną pracę we młynie ob. Hejnika — otrzymywał, jako pełne wynagrodzenie 140 zł, a ma on na utrzymaniu 8 osób, a w tym czworo dzieci do lat 10. W ten sposób prowadzona jest walka klasowa przy pomocy demokratycznych instytucji.

Akcja „H” przy czynnej współpracy GRN i ZSCh, jest także dobrze prowadzona. Sprawy kontraktowania trzody chlewnej wykonano już w 80%. Napływają jeszcze ciągle nowe zgłoszenia. Ostatnio prezes GRN w Masłowicach, ob. Sosiński, zorganizował zebranie, na którym omówił sprawę stosunku Państwa do Kościoła. Zebrani po przemówieniu ob. Sosińskiego i po dyskusji wyrazili pełne zrozumienie dla rządu w tej sprawie.

GRN w Masłowicach, w skład której wchodzi 10 członków PZPR, 8 — SL i 2 bezpartyjnych — stanowi jedno ogniwo wielkiego łańcucha Gminnych Rad pracujących nad poprawą chłopskiego bytu. Jest to ogniwo mocne.

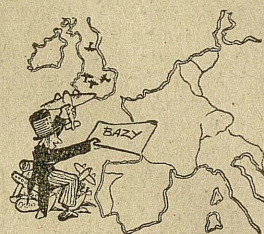
Gustaw Tomala

Bazy na... papierze

Pismo amerykańskie „American Mercury” zamieściło nader charakterystyczny artykuł, pióra — jak stwierdza redakcja — jednego z wybitnych amerykańskich znawców spraw lotniczych. Autor dowodzi w nim po pierwsze, że kraje Europy Zachodniej wykazują bardzo mało walorów w charakterze baz wojskowych, powtórę — znów wyśpiewują starą piosenkę na znaną, hitlerowską melodię, że lotnictwo odgrywa decydującą rolę w wojnie. Przede wszystkim jednak zajmuje go pierwsza kwestia. Jeśli więc Europa Zachodnia nie może służyć jako baza wojskowa-

lotnicza — to gdzież może się ona mieścić? Przede wszystkim w samych Stanach Zjednoczonych. „Ażeby uchronić łatwo psujący się towar, trzeba mieć przede wszystkim trwałe dachy... Ponowne uzbrojenie Europy Zachodniej pozostanie nadal bardzo marne... Dachem ochronnym dla niego może być tylko lotnictwo amerykańskie, niezależne od europejskich baz”.

Więc — proponuje się Europie Zachodniej zdać na łaskę i niełaskę sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych. Już nawet nie polityków i finansistów — lecz po prostu militarystów. Z woalu kłamstwa zawsze wyziera szczypta prawdy. Jednemu państwu godzi się wzmacniać autor przyznać rolę bazy lotniczej. Mianowicie Wielkiej Brytanii. I pisze przy tym, że Ameryka dąży do „wzmocnienia Wysp Brytyjskich, jako najważniejszej i naj-

pewniejszej wysuniętej bazy amerykańskiej”. A więc jaka jest różnica między krajami zachodniego kontynentu europejskiego? Bardzo drobna. To są różnice uwarunkowane pozycją, jaką Stany Zjednoczone raczą łaskawie przyznać swym wasalom w swej imperialistycznej polityce.

Ale jest jedno podstawowe podobieństwo: Europie Zachodniej przynajmniej Stany Zjednoczone tylko rolę swojej własnej bazy wojskowej. Ale Stany Zjednoczone — a także autor cytowanego artykułu — dokonali jednego przeoczenia, że narody zachodnio-europejskie nie mają zamiaru służyć Stanom Zjednoczonym w charakterze baz wojskowych. Tak, że plany pozostają tylko planami.

R. S.

Sprawy młodych studentów

Ciekawa dyskusja na temat werbunku studentów na wyższe uczelnie toczy się na łamach tygodnika „Po prostu”. Dwa bardzo istotne problemy poruszyły artykuły: Jerzego Tarnowskiego „Przed akcją rekrutacyjną” i I. K. „Tym kłopotom trzeba zapobiec”.

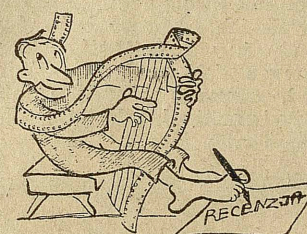
Tarnowski zwraca słuszną uwagę na konieczność „równomiernego rozłożenia nowo-wstępujących na wyższe uczelnie”. Chodzi o słuszną sprawę równomiernego rozmieszczenia nowo-wstępujących po wszystkich wydziałach — tak, by pewne wydziały nie były przeciążone, inne zaś — niedopełnione. Sprawa jest o tyle ważna, że częstokroć daje się zauważyć pewną żywiołowość, bezplanowość w rozmieszczaniu się studentów na uniwersytecie. Oczywiście nie należy stosować tu metod nacisku, przymusu — ale raczej przekonywania i uświadamiania. Jest to problem kierowania zainteresowaniami kandydatów na studentów.

Następny artykuł zwraca słuszną uwagę na konieczność odpowiedniego zaopatrzenia materialnego absolwentów kursów przygotowawczych i osób pochodzenia robotniczo-chłopskiego wstępujących na uniwersytety. Sprawa ta posunęła się i usprawnia znacznie w ciągu ostatnich dwóch lat. Zrozumiałe jest jednak, że wzrost ilości studentów pochodzenia robotniczo-chłopskiego wymaga podniesienia zaopatrzenia — nie w sensie indywidualnym, ale zbiorowym.

K. M.

Recepta na recenzję filmową

Od dłuższego czasu w chwilach rekreacji studiuję z niebywałą uporczywością dwutygodnik „Film”. Na podstawie lektury prowadzonej bardzo starannie i połączonej z pragnieniem dokształcania się odkryłem (sądzę, że nie jestem w tym odoosobniony) receptę na bardzo specjalną miksturę, która stanowi najczęściej praktykowaną w Polsce recenzja filmowa. Pozwól jej sobie tutaj zdradzić. Po odczytaniu krótkiego prospektu, jaki tu zaraz zamieszczę, każdy, dosłownie każdy będzie mógł zostać recenzentem filmowym.

Sztuka ta bowiem wymaga jak dotychczas bardzo niewiele fatygi. A więc uwagi. Najpierw streszczamy film: pan X kocha panią Y, pani Y pana Z itd. itd. To w zasadzie wypełnia dziewięć dziesiątych recenzji. Następnie przychodzi kolej na wystawienie cenzurki poszczególnym aktorom, ci zaś z zasady albo „dobrze (względnie „źle”) wywiązują się ze swych obowiązków”, grają „z przekonaniem” („bez przekonania”), „inteligentnie”, mają „wszechstronny talent”, bywają „mili” lub „bezbarwni”. Tyle wystarczy. Więcej nie trzeba, przynajmniej zdaniem panów recenzentów. No i dodaje się jeszcze coś o zdjęciach. Np. „piękne plenery”, tego napisać nigdy nie zaszkodzi, „zręczne użycie środków technicznych”, „umiejętność operowania tłumem i przestrzenią”. No i koniec. Kładziemy podpis, sprawa załatwiona. Rzeczywiście żyje się bez komplikacji. A może by tak jednak czasami spróbować podjąć jakieś prace nad wypracowaniem marksistowskiej estetyki w dziedzinie filmu? Może by tak raz przynajmniej.

J. C.

Redaktor naczelny - JAN ALEKSANDER KRÓŁ.
Redaguje Komitet.
Adres Redakcji i Administracji: Łódź, ul. Piotrkowska Nr 133, telefon 100-98
Wydawca: ZARZĄD GŁÓWNY ZWIĄZKU SAMOPOMOCY CHŁOSKIEJ.
REDAKCJA REKOPISÓW NIE ZWRACA
Ogłoszenia przyjmuje Administracja - Łódź, Piotrkowska 133, telefon 100-98
W ar u n k i p r e n u m e r a t y r
miesięcznie 80.- zł; kwartalnie 240.- zł; półrocznie 480.- zł; rocznie 960.- zł.
Należność za prenumeratę należy wpłacać na konto PKO ŁÓDŹ VII-1080
Drukarnia Nr 4 Sp. Wydawniczo-Oświatowej „Czytelnik” - Łódź, ul. Zwirki 2
D-01902